

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE HAWKEYES HOCKEY SERIES

Perfect SCORE

KENNA KING

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PERFECT SCORE

Copyright © 2024 by Kenna King

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için info@bridgetownpublishing.com adresinden Bridgetown Publishing Inc ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

1. baskı 2024

CONTENTS

[Kitap Sırası](#)
[Teşekkür Birinci](#)
[Bölüm İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm](#)
[Onbirinci Bölüm](#)
[Oniki Bölüm](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü Bölüm](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm On](#)
[Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirminci Bölüm Yirmi](#)
[Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Sonsöz](#)
[Arka Plan](#)

Hawkeyes Hokey Serisi

1. Ukala Skor
2. Kirli Skor
3. Acımasız Skor
4. Kaba Skor
5. Kirli Skor
6. Şanslı Skor
7. Zorlu Skor
8. Mükemmel Puan
9. Yanlış Skor

Daha fazla kitap ve bilgi için **www.kennakingbooks.com** adresine göz atın.

SCAN ME

Kitap Tanışma-Sevimli İllüstrasyon

Perfect Score'u aldığınız için teşekkürler! Brent ve Zoey'nin hikâyesini okuyacağınız için çok heyecanlıyım. Bölüm içi illüstrasyonun hâlâ hazır olduğunu haber vermek istedim! En kısa zamanda buraya yüklemem gerekiyor, bu yüzden kitabın çıkış gününde güncelleme için tekrar kontrol edin ya da biter bitmez **bir göz atmak** için illüstrasyonu yayınlayacağım Facebook okuyucu grubuma ekleyin!

Gecikme ve rahatsızlık için özür dileriz! Ve okuduğunuz için teşekkür ederiz♥

Bize katılın, Buraya Tıklayın→: [KENNA KING'İN MVP FACEBOOK OKUYUCU GRUBU!](#)

CHAPTER ONE

Brent

"Bayanlar ve baylar, uçağın kapısını birazdan kapatacağız. Uçağa binmek üzere iskeleye doğru ilerleyen son bir yolcumuz var," diye anons eden uçuş görevlisi konuşurken Noel Baba şapkası ileri geri sallanıyor.

Saatime bakıyorum, çenem sıkılıyor. Noel'e üç gün var ve bu gece San Diego'ya dönmem gerekiyor. Bu

Bugünkü son aktarmasız uçuş ve yarınki uçuşlar şimdiden dolmuş durumda. Bu gece yetişemezsem, büyükannemin yarınki doğum günü partisini kaçıracağım. Böyle bir seçeneğim yok. Ona söz vermiştim ve sonunu duymama asla izin vermezdi.

Uçmaktan nefret ediyorum.

Yani, gerçekten nefret ediyorum.

Sanırım ailem lise son sınıfta babamın kullandığı özel bir uçakta öldüğü için bu beklenen bir şey. Bu şeylerden birine binmek istemem bile bir mucize. Şu anda özel bir uçuşta olmamamın tek nedeni, diğer her şeyin tatil için dolu olması ve şimdi bu sıkışık ticari uçuşta sıkışıp dakikaları sayıyor olmam.

Ticari uçuşların gerçekten sevicecek bir yanı yok.

Öncelikle, koltuklar benim boyumdaki biri için çok küçük. Hepimiz geri dönüştürülmüş osurukları içimize çekerken bizi bu küçücük alanlara, diğer insanlarla omuz omuza tikiştiriyorlar. Ya türbölans? Sanki Tanrı kontrolleri sadist bir çocuğa vermiş gibi, yetişkin adamlar içeride ağlarken uçağı kar küresi gibi sallıyor.

Sesli bir iç geçirdim ve benim kadar iri olan başka bir adamla aramızdaki son boş orta koltuğa baktım. Daha önce, fazladan yer bulabilecek şanslı piçler olduğumuzu düşünerek bilmiş bir gülümsemeyi paylaşmıştık, ancak bu gecikmeyle umudun öldüğü açık. O koltuğun boş kalmasına imkan yok.

Daha iyi bilmemiz gerekirdi.

"Yolcumuz oturur oturmaz yola çıkacağız. Sabrınız için teşekkür ederiz," diyerek sözlerini tamamlıyor ve ardından ahizeyi kapatıyor.

İnleme isteğime direniyorum. Beni her şeyden çok sinirlendiren bir şey varsa o da insanların uçuşlarına geç kalmalarıdır. Sanki hepimiz bir başkasının hayatını idare edememesi yüzünden rehin tutuluyoruz. Ve şimdi burada oturmuş, uçağı binme şansımın

Evin zamanında teslim edilmesi, ayak sürüyen bu kişinin elindedir.

Pilotun hoparlörlerden yayınladığı Noel müziği sinirlerimi daha da bozuyor. Şingirtılar, cicili bicili şeyler, terminaldeki dev ağaç... Her şey olması gerekenle alay etmek gibi geliyor. Noel'in aileyle ilgili olması gerekir, birileri zamanında gelemediği için havaalanında mahsur kalmakla değil.

Elimi yüzüme sürüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey soğukkanlılığımı kaybetmek, ama her şey bu kadar doluyken kendimi tutmam zor. Havaalanının karmaşası içinde otuz dakika daha geçirdim, özçekim için durdum ve Noel kazaklı Hawkeyes hayranlarına imza verdim. Ve yine de zamanında yetiştim.

Geç kalanın mazereti olmaz.

Taraftarları umursadığımdan değil. Çocukluk hayalim olan profesyonel hokey oynamayı onlar sayesinde gerçekleştiriyorum. Bunun için onları seviyorum. Ama sevmediğim şey, havaalanına vardığımda bana bu uçuş için planlanan uçağın tuvaletinde sorun olduğunu ve hizmet dışı kaldığını söylemeleri. Bu yüzden şimdi ekonomi sınıfında sıkışıp kaldım çünkü yeni uçak birinci sınıf koltukları yarıya indirdi. Yerim değiştirildi ve büyük bedenim bu koridor koltuğuna sıkıştırıldı.

Tekrar iç çekiyorum, saniyeler geçtikçe pencereye bakıyorum, endişem yüzeyin altında fokurduyor. Eğer bu kişi yakında ortaya çıkmazsa, kendimi kaybedeceğim.

Bu dolu hafta sonu yetmezmiş gibi bir de Noel'den hemen sonra Hawkeyes'in San Diego ile oynayacağı büyük maç var. Aklımın gerçekten orada olması gerekiyor. Bu bir rekabet maçı ve bahisler yüksek. Haftalardır hazırlanıyoruz ve bir saniye bile gardımı düşüremem. Bu sıradan bir normal sezon maçı değil, San Diego maçı ve bu maçta hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

Bu maçı kaybedersek, bir daha toparlanamayabiliriz.

Bu bize sezona mal olabilir.

Bu bize Stanley Kupası'na mal olabilir.

Hâlâ uçağın kapısından içeri girmemiş olan düşüncesiz yolcuyu sabırsızlıkla beklerken cebimdeki telefonum çalıyor.

Büyükanнем arıyor.

"Merhaba büyükanne," diyorum.

Koltuğumda kayıyor, bel desteği olmayan deri sandalyemde rahat etmeye çalışıyorum.

"Merhaba, benim en sevdiğim torunum. Uçağında mısın?" diye soruyor neşeli bir ses tonuyla.

Büyükanнемin istediği bir şey için bana yağ çekmeye çalıştığını şimdiden anlayabildiğim için kıkırdıyorum.

En son benden bir iyilik istediğinde, emeklilik merkezinin her yıl düzenlediği Yaz Gecesi Balosu'na en yakın arkadaşı Trixie'yi götürmemi istemişti. Trixie, emekliler topluluğundaki erkeklerden herhangi birine soramayacak kadar utangaçtı.

Emekli topluluklarındaki o yaştaki erkeklerin, ellerinin altındaki bekar kadınlara biraz sahip çıkma eğiliminde oldukları ortaya çıktı. Genç erkeklerin gelip ellerindekini almasından hoşlanmıyorlar.

"Ben senin tek torunum... ve evet, uçağımdayım ama bir pislik uçağı bekletiyor," diyorum. "Şimdi ne isteyeceksin?"

Sinirlenmiş gibi görünebilirim ama aslında cevabını dört gözle bekliyorum. Büyükanнем, telefonu kapattıktan sonra genellikle beni gülmekten kırıp geçiren sürprizlerle doludur.

Ve Hawkeyes ruhumu ezen bir mağlubiyet aldığıında, onun anonsları beni korkumdan kurtarmak için ihtiyacım olan komedi rahatlaması oluyor. Bazen bir mağlubiyetten sonra onu soyunma odasının hoparlörüne koyuyorum ki çocuklar hakemin kötü düdüklerine küfretmesini duyabilsinler ya da sanki kaçık bir spor spikeri gibi bize maçın eşsiz play-by-play'ini sunsun.

Çocuklar onun çılgınlıklarını seviyor, ama benden daha fazla değil.

"Önemli bir şey değil, biliyorsun... sadece ölmek üzere olan bir kadının son dileğini yerine getirmen gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum ve
sırıtiyorum. Harika... işte
başlıyoruz.

"Ölmüyorsun büyükanne," diyorum kuru bir sesle.

Sekiz yaşımdan beri bu cümleyi kullanıyor ve eskiden büyükanne mi kaybetme düşüncesi beni çok korkuturdu, ama şimdi bu kadının muhtemelen benden daha uzun yaşayacağını fark ediyorum.

Yaşamak için ne yaptığımı düşünürsek, ölüme kesinlikle ondan daha yakıным.

"O kadar emin olma. Bu huzurevinde dolaşan tüm bu cinsel yolla bulaşan hastalıklar yüzünden ölebilirim. Bu yaşta erkeklerin prezervatif kullanmasını sağlamak neredeyse imkansız."

"Büyükanne... lütfen," diyorum, konuyu değiştirmesini sağlamaya çalışarak.

"Sana söylüyorum. Burada, tıka basa dolu bir öğrenci evindekinden daha fazla kullanılmış prezervatif var. Tesisatçı birkaç ayda bir düzenli olarak tuvaletlerin tıkanıklığını açıyor çünkü bazı aptallar bunların tuvalete atılamayacağını unutuyor."

Elimi alnıma vuruyorum.

Bu konuşmayı neden büyükanneyle yapıyorum ki? Bu konuşmayı kız kardeşim Tessa yapmalıydı. O büyükanne minime'i sayılır ve ikisi bu konuyu konuşabilir.

"İğrenç" kelimesini yüksek sesle kullanmaktan kaçınıyorum. Bir keresinde büyükanne yan komşusunun erkek arkadaşının Viagra aldığını ve büyükanne mi sabaha kadar yatak başını duvara vurarak uyutmadığını anlattığında kullanmıştım.

Belli ki, gecenin her saatinde sevişen ve alçıpanda delikler açan yaşlı insanlardan bahsederken "iğrenç" kelimesini kullanmak büyükanne için son derece rahatsız edici.

Bir keresinde bana yaş
ayırımcısı demişti. Şaka
yapıyordu... Sanırım.

Şimdi sadece kafamda söylüyorum.

...iğrenç.

"Tamam, ısıracağım. Son arzun olarak ne istiyorsun büyükanne?" Dramatik bir iç çekişle sordum.

Bu noktada, St. Clair Emeklilik Topluluğu'nun sarkan top ikilemiyle ilgisi olmadığı sürece sormak istediği her şeyi tartışacağım.

"Güzel bir kızla yuva kurmanı istiyorum. Birkaç çocuğun olsun... Tomlin genlerini biraz yay ve bana torunlarımın torunlarını ver. Tomlin ismini devam ettirecek son kişi sensin ve büyükbabam bunu senin devrettiğini görmekten gurur duyacaktır."

Büyükbabam ben bebekken kalp krizinden öldü ve annemle babam da ben lisedeyken vefat etti. Büyükanmem, büyük amcam ve Tessa benden geriye kalan son kan. Tessa önümüzdeki yaz Hawkeyes'in sol kanadı ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Lake Powers ile evleneceği için artık bir Tomlin olmayacak. Bu da demek oluyor ki, eğer bir oğlum olmazsa Tomlin ismi benimle birlikte ölecek.

Yine de baskıya ihtiyacım yok.

"Tessa sana harika torunlar verecek. Aslında, şu anda sana bir tane pişiriyor."

Tessa'nın hamileliği henüz yeni. Geçen hafta öğrendi ve ilk beni aradı çünkü o ve ben birbirimizden çok az şey saklıyoruz - genç yaşta sadece birbirimize güvenmenin bir ürünü. Büyükanmem de biliyor.

Tessa'nın bebek sahibi olma fikrinin onu benden uzaklaştıracağını düşünmüştüm ama sanırım öyle olmadı.

"Tıpkı kız kardeşin gibi senin de yuva kurma zamanın geldi. Biraz kök sal. O boksör burnu suratını sevecek birini bul."

Bana, kısa burunlu bir köpeğin sinüslerine sahip olmama sadece bir kırık burun daha kaldığını söylemekten hoşlanıyor. Haksız da değil, uzun bir maçtan sonra yük treni gibi horluyorum. Hastalandığımda ve tıklandığımda burnum tiz bir ısıklık sesi çıkarıyor.

Bu bir hokey oyuncusunun hayatının laneti.

Büyükanne buzda yaralandığımı görmekten nefret ediyor ve endişesini takdir ediyorum ama hokey benim damarlarımda dolaşıyor. Sanırım bazen yaşadığı lüks emeklilik tesisinin masraflarını da profesyonel hokeyin karşıladığını unutuyor.

Bunun için para ödemeyi umursadığımdan değil.

Onu büyükbabamın emekli maaşı ve emeklilik fonlarının karşılayabileceğinden daha güzel bir yere yerleştirmek benim fikrimdi.

Burası yaşlıların evinden çok her şey dahil bir tatil köyüne benziyor ve o kalmak istediği sürece parasını ödemeye devam edeceğim.

"Bu pug burun suratımı sevecek birini bulmak benim için düşündüğün kadar zor değil büyükanne. Sadece bu sezon bir iç saha maçına gel ve formamı giyerek gelen tüm kadınları gör," diyorum ona.

Büyükanne, ukala ama doğru ifadelerimden hoşlanmamış gibi bir cık cık sesi çıkardığını duyuyorum.

Yüzümü beğenecek bir kadın bulmak sorun değil.

İstediğim tek kızla rekabet edebilecek bir kadın bulmak mı? Bunun kaybettiren bir teklif olduğu kanıtlandı.

"Trixie'nin torunu bekar. Pek yakışıklı sayılmaz ama çok iyi yemek yapar." Büyükanne öneriyor.

Küfretmesi beni hep güldürür.

"Ne kadar iyi bir aşçı olursa olsun, pek yakışıklı olmaması korkarım ki anlaşmayı bozar. Ve bence konuşman üzerinde çalışmalısın... biraz paslıydı."

"O zaman sanırım bunu kendisinin yapmasına izin vereceğim çünkü onu yarın sabahki doğum gününe davet ettim."

Sarkık emeklilik topları... tabii ki öyle.

"Büyükanne-"

"Bana Gran deme Brent. Tessa evleniyor, büyük amcan Larry ve ben sonsuza kadar hayatta olmayacağız ve Tanrı ruhlarını şad etsin; annenle baban da burada değil. Eğer bu hayatı birlikte yaşayacağın bir eş bulamazsan, sonunda yalnız kalacaksın."

Büyükanne hiçbir zaman sözünü sakınan biri olmadı ama son sözleri beni itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla etkiledi.

Alaycı bir tavırla, "Benim hesabıma ballandıra ballandıra anlatma," diyorum ve koridorda hâlâ gelmemiş olan kayıp yolcuya bakıyorum.

Bu sabah beni karşılayan güzel esmer uçuş görevlisi, sanki gözlerimizin tekrar birleşmesini bekliyormuş gibi uçağın ön tarafından bana gülümsüyor.

Ona hızlıca gülümseyip başımı salladıktan sonra uçağın penceresinden dışarı bakıyorum. Başka bir uçağın yanımızdaki yerinden taksi yapmaya başlamasını izliyorum.

Güneş dağların üzerinden alçalırken, bu hafta sonu programımın ne kadar sıkışık olacağını hatırlıyorum. San Diego'ya indiğimizde, David ve Phoebe ile birlikte hoş geldiniz içkileri içmek için düğün mekânına gitmeden önce valizlerimi almak, kiralık arabayı almak ve otelime yerleşmek için ancak bir saatim olacak.

"Asla yapmam," diyor. "Şimdi, doğum günü hediye gelince, David'in düğünü için şehirdeyken Trixie'nin torununu bir randevuya çıkarabilirsin."

Geri çekil.

Az önce "randevu" mu dedi? "Oha, ne oluyor lan?!"

"Brent Timothy Tomlin! Sakın benimle bu tür bir dil kullanmaya cüret etme," diye bağırıyor.

Beni hazırlıksız yakaladı. Benim küfürlü konuşmama alışkın. Bana ilk küfürlerimi öğreten kişi sayılır.

"Üzgünüm büyükanne," diyorum nefesimin altında.

"Mutluluğa giden yolda seni görmek istiyorum, bunu kendim yapmak zorunda kalsam bile."

Ben mutluyum.

Endişelenecek bir şeyi yok.

Yirmi dokuz yaşındayım ve evliliğin aklımın ucundan bile geçmemesi için daha önümde yıllar var.

"Büyükanne, onunla çıkamam."

Telefonun diğerk ucunda onun ofladığını ve sanki merkezdeki bir etkinliğe girmiş gibi diğerk neşeli kadınların seslerini duyuyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

Hadi ama Brent, sen geri dönüşlerin kralısın ve şimdi de doksan yaşındaki büyükannen dilini mi çözdü? Tanrım, büyükannen seninle komşusunun köpek suratlı torunu arasında çözülebilir prezervatif ve bir yıllık küçük mavi hap çeyizi karşılığında nişanlanmayı kabul etmeden önce oyununu geliştirsen iyi olur.

"Çünkü benim zaten bir kız arkadaşım var," diye geveledim. "Yarınki partinde sana sürpriz yapmayı planlıyordum ve şimdi her şeyi mahvettin."

Bu cesur bir yalan ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum. Bunu kendi başına o açtı.

"Partime bir kız arkadaş mı getiriyorsun?" diye soruyor, sesindeki heyecan yalanım için biraz kötü hissetmeme neden oluyor. "Oh, Brent! Bu beni çok mutlu ediyor. Eve en son ne zaman genç bir hanım getirdiğini hatırlamıyorum."

Ben de öyle.

Annem ve babam öldüğünden beri böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum. Odak noktam, küçük kız kardeşim Tessa'nın yasal vasisi olarak onunla ilgilenmek, büyükanneme bakıldığından emin olmak ve her ikisine de daha iyi bir yaşam sağlamak için profesyonel bir hokey takımına çaylak olarak seçilmek oldu.

O zamandan beri yetişmek için koşuyormuşum gibi geliyor.

Tessa nihayet Lake'e yerleştiğine göre, düşüncelerimi meşgul eden bir şey daha azaldı. Sadece büyükannemi beslediğim bu yeni yalanla yer değiştirecek.

Bir kız arkadaşım olmadığını ve David'in düğününe bir artı bir getirmeyeceğimi düşünürsek, bunu nasıl başaracağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Ciddi olarak kimseyle görüşmediğim için gerçek bir kız arkadaş bir seçenek değil. Ve birkaç saat içinde numara yapacak birini bulmak da pek mümkün görünmüyor.

Tüm bunlar Seattle'da yaşanıyor olsaydı, büyükannemi başımdan savmak için geçici bir kız arkadaş bulmakta zorlanmazdım, ancak tesadüfen çıktığım kadınlardan herhangi birine sormak için çok az zamanım var ve San Diego'da orada büyüdüğüm zamanki kadar iyi bağlantılarım yok.

Ayrıca, ciddi olarak çıkmadığım bir kadına Noel tatilinde büyükannemle tanışmak ve bir düğüne katılmak için bir hevesle San Diego'ya uçmak isteyip istemediğini sormak kötü bir fikir. Tabii onunla birlikte olmaya hiç niyetim olmayan doğmamış çocuklarımız için Pinterest'te çocuk odası fikirleri panosunda etiketlenmeye hazır değilsem.

Bu acemice bir hata ve benim yapacak kadar umutsuz olduğum bir hata değil.

Yine de bir çözüm bulmam gerekiyor... hem de hızlı bir şekilde.

San Diego'da tanıdığım tüm kadınlar evli... çoğunlukla arkadaşlarımla ve büyükannem hepsinin düğününe katıldı. Onlardan birini sahte kız arkadaşım olarak yutturmaya çalışsaydım bunu bilirdi.

"Evet. Seninle tanışacağı için çok heyecanlı," diyorum alt dudağımı ıslatmak için emerek.

Tekrar yukarı bakıyorum ve güzel uçuş görevlisinin gözlerindeki inkar edilemez ilgi bakışını görüyorum.

Belki uçuş görevlisinden birkaç günlüğüne kız arkadaşım olmasını istemek işe yarayabilir. Ama hafta sonu San Diego'da izinli olma ihtimali nedir?

"Doğum günümü kutladın!" diye kıkırdıyor, "Hey aşkım, gitmem gerek. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. İyi uçuşlar tatlım, yarın doğum günü partimde görüşürüz" diyor.

"İyi uçuşlar" demek bizim için çoğu kişi için olduğundan çok daha fazla şey ifade ediyor ve göğsümü sıkıştırıyor.

"Evet, yakında görüşürüz," diyorum ona.

Büyükannemle telefonu kapatırken, uçuş görevlisine bakıyorum. O benim tek umudum olabilir.

Bu kez, uçağın açık kapısından dışarı bakarken gözleri benimkilerle buluşmuyor.

Doğru ya... Kayıp yolcu.

Büyükannemin beni emeklilik topluluğu yaşamı hakkında bilgilendirdiği tüm rahatsız edici bilgiler arasında geç yolcuyu neredeyse unuttuyordum.

Sonunda birinin uçağa girdiğini görüyorum ve uçuş görevlisi onu gülümseyerek karşılıyor. Onun yerinde olsaydım, yolcuya taşları tekmelemesini söyledim, ama muhtemelen bu yüzden konaklama sektöründe değilim. Bunun yerine kariyerimi rakip oyunculara çelme takarak ya da onları hokey pistinin pleksiglaslarına karşı kontrol ederek geçiriyorum.

Misafirperver bir şekilde kıcımlı öpebilirler.

Dönüp koridora doğru ilerlerken gözlerimi yeni ortaya çıkan yolcudan ayırmıyorum. Yüzünü gördüğüm an boku yediğimi anladım.

Midemde bir düğüm oluşuyor ve dudaklarımdan kısık bir homurtu dökülüyor.

O değil.

Tanrım, o

değil. Zoey

Kloss.

San Diego'da liseye beraber gittiğim bir kadın. Aynı zamanda gelinin kız kardeşi ve hak ettiğim bir şey için benden nefret eden bir kadın.

Mezuniyet balomuzun olduğu gece onu terk ettim.

Ama iyi bir nedenim vardı. Sadece ne olduğunu ona söyleyemedim, doğal olarak o zamandan beri benden nefret ediyor.

Aynı arkadaş grubuna sahibiz, bu da son on yılı aşkın süredir Friendsgivings, sınıf arkadaşlarının düğünleri ve on yıllık buluşmamızın aramızda aynı anlama geldiği anlamına geliyor; benden her ne pahasına olursa olsun kaçınıyor.

O gece onu balo için almayacağımı ve bunun yerine buz pistine gidip tokat atışımı çalışmayı planladığımı söylediğimde telefonda bana küfrettiğinden beri bana birkaç kelimeden fazla bir şey söylediğini sanmıyorum.

O zaman doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

Ancak geçmiş geride kaldı ve o zamanlar üzerimde on sekiz yaşındaki çoğu genkten daha fazla sorumluluk vardı.

Tessa'nın vasisi olmak için mahkemeleri kazanmaya çalışmak, Gran'e bakıldığından emin olmak ve NHL sözleşmesini güvence altına almak için yeteneğimin en üstünde oynadığımdan emin olmak arasında Zoey, her zaman istediğim ama karşılayamadığım dikkat dağıtıcıydı.

Şimdi bunları tekrar yaşamamanın bir anlamı yok. Olan oldu.

Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Kaç yıl geçerse geçsin, benden eskisi kadar nefret ediyor.

Buz gibi bakışlarını kırmaya çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim. Onun bal rengi kahverengi gözleri sadece bana ayrılmıştı. O zamandan beri kaderime razı oldum, bu da bu uçuşun bu sırada her türlü garipleşmek üzere olduğu anlamına geliyor. Tabii dünyanın en şanslı pisliği değilsem ve uçakta kalan tek koltuğun burası olduğu konusunda yanılmıyorsam.

Kestane rengi saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve San Diego'ya gidiyor olmamıza rağmen kar fırtınasına gidiyormuşuz gibi giyinmiş.

Son kontrol ettiğimde bugün hava sıcaklığı rahat bir şekilde altmış sekiz derece ve güneşli olacaktı.

Daha çok Antarktika keşifleri için tasarlanmış bir uyku tulumuna benzeyen bu parkayı giyerek San Diego Uluslararası Havaalanı'ndan çıktığında, hava onu içten dışa doğru eritecek.

Seattle'da o kadar uzun süredir yaşıyorum ki soğuk Noeller artık beni korkutmuyor. Yılın bu zamanlarında havadaki serinliği ve ara sıra yağın karı seviyorum. Ayrıca, San Diego'daki Noeller sadece ailemle ilgili acı hatıraları ve kazadan bu yana kaçırdıkları Noellerin sayısını hatırlatıyor.

En iyi arkadaşım David ve nişanlısı Phoebe'nin hayatlarının en büyük gününde yanlarında olmak istiyorum ve bunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum.

Bu yolculuk kısa sürecek ve Noel'i geçirmek üzere geri dönmek için Noel arifesinde uçakla yola çıkacağım.

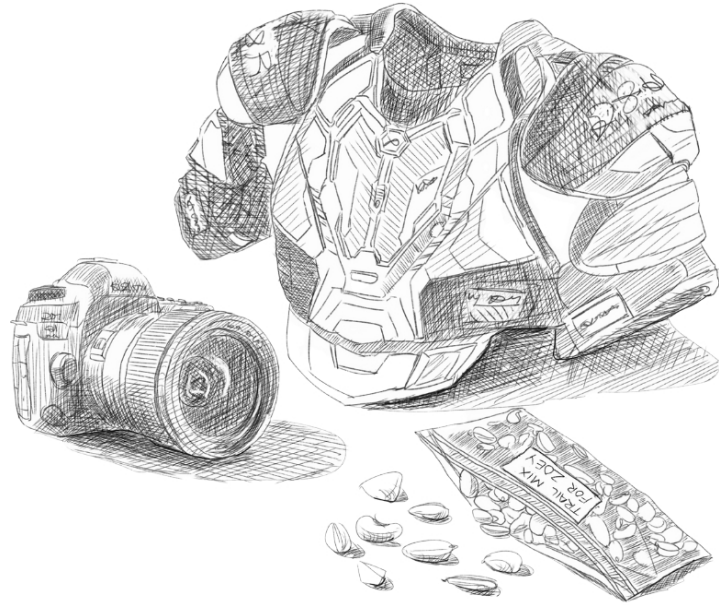
Sabah Tessa ve Lake ile kahvaltı etmek ve hediyeleri açmak için evime gelmeyi planlıyoruz. Sonra da Blue Devils'e karşı oynayacağımız maç için kışımızı yırtarak antrenman yapmaya geri döneceğiz.

Zoey uçağın koridorunda bana doğru ilerliyor ve birden koltuklar her zamankinden daha klostrofobik gelmeye başlıyor. Uzun kariyerim boyunca buzda yüzlerce rakiple karşılaştım ama bu... onun bana doğru yürüdüğünü görünce, bu uçuşun yüzleşmenin anlamını yeniden tanımlayacağını hissediyorum.

Gözleri sonunda benimkilerle birleşiyor ve duruşu sertleşirken göz bebeklerinde aşinalık ve dehşetin parladığı anı görüyorum.

Kahretsin... Bu çok uzun bir uçuş olacak.

CHAPTER TWO

Zoey

Kapı görevlisi uçağa binmeme izin verdikten sonra iskeleden aşağı koşarken, açık uçak kapısını ve beni bekleyen uçuş görevlisini görüyorum.

Tanrıya şükür!

Neredeyse evdeyim.

Önümüzdeki birkaç gün için tüm uçuşlar tükendiğinden, muhtemelen Noel sonrasına kadar yeniden rezervasyon yaptıramayacaktım. Bu da eğer açık bir uçuş bekleseydim kendi kız kardeşimin düğününü kaçıracığım anlamına geliyordu. Bunun yerine eve dönüp arabama atlayacak ve Seattle'dan San Diego'ya yirmi bir saat sürecektir bir yolculuk yapacaktım.

Geçen hafta sonu çektiğim düğünün son provalarını bitirmek için tüm gece çalıştıktan sonra yirmi saatten fazla araba kullanmak hiç de ideal değil. Bu yüzden şu anda uçağa binmeme izin verdikleri için rahatladım ve minnettarım.

Uçağın girişine yaklaşırken tuttuğum nefesi dışarı veriyorum.

Kapı görevlisi biletimi okutup geçmeme izin verse de, içimden bir ses koridorun sonuna geldiğimde uçağın hâlâ burada olup olmayacağını merak ediyordu.

"Uçağa hoş geldiniz," diyor uçuş görevlisi.

"Teşekkür ederim!" Buraya gelmek için kat ettiğim onca yoldan sonra toplayabildiğim kadar parlak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim" diyorum.

Beni beklemek zorunda olmadıklarını biliyorum ve şu anda bu uçağa bindiğim için ne kadar minnettar olduğumu bildiğinden emin olmak istiyorum.

Kalın uçak kapısını geçip içeri adım attığımda gülümsüyor ve başını sallıyor. Bir omzuma asılı fotoğraf ekipman çantamı tutarken, diğer omzumdan çantam sarkıyor ve fotoğraf makinesi lensimin herhangi bir şeye çarpmasını engellemeye çalışıyorum,

Kamera ekipmanım küçük bir servete mal oluyor ve aynı zamanda geçimimi de bu şekilde sağlıyorum.

Düğün fotoğrafçısı olmayı seviyorum. Seçtiğim mesleğin iş gibi hissettirdiği nadirdir. Gelinin ve bazen de damadın dırdırcı anneleri genellikle benim kriptonitimdir. Neyse ki, tecrübelerime göre, kariyerim boyunca çok fazla çılgın anneyle uğraşmak zorunda kalmadım. Genellikle ilk toplantı sırasında onların kokusunu alabiliyorum ve düğün günü herhangi bir durumu etkisiz hale getirmek için kendimi hazırlıyorum.

Bu, yıllar içinde geliştirdiğim kullanışlı bir beceri.

Düğünler belli bir stres ve yüksek duygularla birlikte gelir. Bu, düğün partisinde zaten gergin olan bir aile üyesi için toksik bir kombinasyon olabilir, ancak bu bölgenin bir parçasıdır.

Çekmeyi en çok sevdiğim düğünler, gelin koridorda ona doğru yürürken damadın gözyaşı döktüğü düğünlerdir. Birinin gerçek peri masalının başlangıcına tanık oluyormuşsunuz gibi hissettiriyor ve bu düğün de hayal kırıklığına uğratmadı. Bu son düğündeki damat, kapılar açılıp yeni gelini bembeyaz gelinliğiyle ortaya çıktığı anda bir bebek gibi ağladı.

Tüm bunları kameramın objektifiyle yakalamaktan her zaman onur duyuyorum.

Dürüst olmak gerekirse, her ay kira ödemem gerekmesi bu işi bedavaya yapardım.

Ancak kız kardeşimin düğünü için San Diego'ya gitmek üzere uçağımı neredeyse kaçırmama neden olan şey kötü zaman yönetimi değil. Çünkü tam da beni alması için servis aracımı beklerken kız kardeşim gözyaşları içinde beni aradı. Fotoğrafçısı bu sabah erken doğum yapmış ve asistanı düğünden üç gün önce kız kardeşimin rezervasyonunu iptal etmek için aramış.

Çoktan kapıdan çıkmış, arabaya yükleniyordum ki, koşarak daireme geri dönmek ve yanıma almayı planlamadığım tüm fotoğraf ekipmanlarımı almak zorunda kaldım.

Araç paylaşımı fazladan yirmi dakika bekledi, havaalanına gitmek için bana bir kol ve bir bacağa mal oldu, ancak havaalanına gittiğim zamana göre hala yeterli zamanım vardı.

Ta ki TSA, sert bir çantada yumuşak dolgular arasında mükemmel bir şekilde paketlenmiş sökülmüş kameralarımın ulusal güvenliğe potansiyel bir tehdit gibi görüldüğüne karar verene kadar.

Her eşyayı paketinden çıkarıp incelediler, her şeyi yüksek güçlü bir X-ray cihazından defalarca geçirdiler ve sonunda tüm eşyalarımı kendi başıma yeniden paketlemem ve düzenlemem için beni serbest bıraktılar.

Sanırım bu küçük bir merhametti.

Eğer tüm eşyalarımı yeniden paketlemekten o sorumlu

olsaydı, uçağıma yetişemezdim ve şu anda

Terminal, biniş alanının büyük cam pencerelerinden uçağın bensiz kalkışını izliyordu.

Düğün planlamasının ilk aşamalarında kız kardeşime başka bir nedime seçmesini ve düğün fotoğrafçısının ben olmama izin vermesini söylemem gerektiğini biliyordum. O zaman fotoğraf ekipmanım çoktan toplanmış olurdu ve bu öğleden sonra geç kalmazdım ama o, hayatlarının en büyük gününde kendisinin ve nişanlısı David'in yanında durmamı istiyordu. Ben de bunu istiyordum. Yine de eski nişanlım Liam'ın sağdıç olması ve baş nedime olarak koridorda yürümek beni endişelendiriyordu.

Düğünümüzden iki hafta önce ve mekanımızın son depozitosunu ödedikten bir gün sonra, bir kafede sırada tanıştığı bir kadın için beni terk eden aynı eski nişanlı.

Liam'ın sağdıç olması beni şaşırtmamalıydı. O ve David liseden beri en iyi arkadaşlar, lise hokey takımında birlikte oynuyorlar ve şimdi Liam'ın babasının sahibi olduğu emlak şirketinde birlikte çalışıyorlar.

İtiraf etmekten nefret etsem de, bir parçam hala yaklaşık bir yıl ayrı kaldıktan sonra beni tekrar görmenin hata yaptığını anlamasını ve beni geri istemesini sağlayacağını umuyor.

Şimdi uçağa girerken utanç yürüyüşü yapıyorum. Yetmiş dört yolcunun hepsi çoktan uçağa binmiş ve koltuklarına yerleşmiş, uçağımızın zamanında kalkabilmesi için benim sıramı bulmamı beklerken pek de memnun görünmüyorlar.

Hoşnutsuz oldukları için onları suçlayamam. Ben de aynı şekilde hissederdim ama gecikmem için iyi bir nedenim var - kız kardeşimin mutluluğunun peşindeyim. Ve teknik olarak, eğer TSA beni durdurmasaydı, daha erken burada olurum. Ayrıca, biniş kartıma ve telefonumdaki saate göre uçağımız teknik olarak üç dakika daha kalkmayacak.

Elimden geldiğince göz temasından kaçınıyorum, fotoğraf makinesi çantamı o kadar sıkı kavriyorum ki tırnaklarım siyah naylon kayışı yırtmaya çalışıyor. Eğer uçuş görevlisi beni geçim kaynağımı baş üstü bagajına koymaya ikna edeceğini sanıyorsa

Kompartıman, sahip olduğum küçük omurgayı toplayıp bir olay çıkarmam gerekecek.

Seattle'dan San Diego'ya iki buçuk saatlik aktarmasız bir uçuşta yetmiş dört yabancıнын önünde olay çıkarmaktansa timsah istilasına uğramış suda yüzmeyi tercih ederim, ancak ekipmanımı baş üstü bölmesine koymak zorunda kalmamak anlamına geliyorsa bunu yaparım.

Bu ekipman sadece pahalı değil, aynı zamanda Liam'dan aldığım mezuniyet hediyesiydi. Liseden mezun olduğum gün bana bununla sürpriz yaptı ve fotoğrafçılığa devam etmemi söyledi. Eğer istediğim buysa fotoğrafçılığa devam etme kararımı destekleyeceğini söyledi. Bana inanması dünyalara bedeldi. O beni cesaretlendirmeseydi bir fotoğrafçılık işi kurmak için kendime güvenemezdim.

Şimdi bu işi tam zamanlı olarak yapabilecek kadar maddi durumum iyi.

Ne yazık ki, benim potansiyelimi sadece bir fotoğrafçı olarak gördü, bir hayat arkadaşı olarak değil.

Ne kadar üzücü değil mi?

Daha da acınası olan ne?

San Diego'dan Seattle'a taşınmamın sebebi ayrılığımızdı. Onunla ve yeni kız arkadaşıyla karşılaşmaktan kaçınmak istedim. San Diego büyük bir şehir, ancak küçük çevremizde onları her zamanki noktalarımızın hepsinde birlikte görmekle karşı karşıya kalacağımı biliyordum.

Ben de eski sevgilimle karşılaşmamak için birkaç çanta topladım ve Seattle'a taşındım.

Neyse ki, bana hemen düğün çekimi rezervasyonları sağlayabilecek birkaç bağlantım vardı. Liseden bir arkadaşım Seattle'da çoktan yerleşmişti ve beni bekleyen bir misafir odası vardı. Burası aynı zamanda Liam'ın her zaman yaşamak istediğini söylediği ama babasının yanındaki rahat işini asla bırakamayacağını bildiği yerdı.

Geçen yıl da aynı fanteziyi kurmuştum: Liam bir sabah uyanacak, Seattle'a giden bir uçağa binecek ve kapıma gelip onu geri almam için yalvaracaktı.

Geleceğimizi çöpe atarak ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etti.

Bu düşün hafta sonu bizim için son şans gibi geliyor. Beni tekrar görmenin ona nelerden vazgeçtiğini hatırlatacağını ve beni geri isteyeceğini ummak zorundayım.

Koridorda ilerlerken, kamera çantamla yolcuların yanından geçerken, gördüğüm her kolçağa ve omuza çarparken, sadece koltuğumu bulmaya odaklanıyorum.

23.

sıra.

Koltuk

B.

Orta koltuk.

Ugh.

Çantamı omzumda daha yükseğe koyuyorum ve gözlerim sıraları tarıyor, numaralara odaklanıyor, az önce rahatsız ettiğim yolcularla göz teması kurmaktan kaçınıyorum.

Sonunda sıramı buldum ve nefes alarak kendimi küçük orta koltuğa itmeye hazırlandım.

Ve sonra onu gördüm.

Adımlarımın ortasında donup kalıyorum, kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi kaburgalarımın çarpıyor. Ayaklarım aniden yapışkan koridor zeminine yapışmış gibi hissediyorum.

Hayır.

Hayatta

olmaz. Brent

Tomlin.

Vücudumdaki her kas geriliyor. Bir anlığına zihnim buna inanmayı reddediyor. Birkaç kez göz kırpyorum, belki de onu orada hayal ediyorum çünkü o kadar şanssızım. Ama bu o; geniş omuzları neredeyse koridora taşıyor, siyah saçları sanki ellerini üzerinde gezdiriyormuş gibi düzgünce taranmış ve o tanıdık deniz köpüğü yeşili gözleri benimkilere kilitleniyor.

Önümdeki koltuğu öyle bir kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor, etrafımda sadece o kalana kadar dünya daralıyor. İri yarı, neredeyse kolçakların arasındaki tüm boşluğu dolduruyor, dizlerini önündeki koltuğa garip bir şekilde bastırmış. Onun büyüklüğünden

kaçış yok. Orada yokmuş gibi davranmak istesem bile bu imkansız.

Etrafımdaki tüm alanı kaplayacak - hem fiziksel hem de duygusal.

Gözleri tanıyarak parlıyor ve yemin ederim aramızdaki hava kalınlaşıyor. Gülümsemiyor. Dudakları düz bir çizgiye dönüşüyor ve onun da benim kadar dehşete düşüp düşmediğini anlayamıyorum. Ama sıcaklığın boynumdan yükselip yanaklarıma yayıldığını hissediyorum. Beynim yetişmeden vücudum tepki veriyor. Her parçam geri çekilmek, başka bir koltuk, başka bir uçak, Brent Tomlin'in iki santim yakınımda var olmadığı başka bir gerçeklik bulmak için çılgın atıyor.

"Merhaba Zoey," diyor, sesi bu küçük alan için fazla samimi gelen alçak bir gümbürtüyle.

Sertçe yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor. Sesi beni etkilememeli ama etkiliyor, sanki bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

Lanet olsun.

Brent ve aynı derecede geniş omuzlu başka bir adam arasında kalan boş orta koltuğa -kendi koltuğuma-bakıyorum. Harika. Önümüzdeki iki saat boyunca iki devin arasında sıkışıp kalacağım. Uçak her türbülansa girdiğinde Brent'in sert vücudunun benimkine baskı yaptığını hayal ettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, paniğe kapılıyorum ve sırtımdan boncuk boncuk ter akıyor.

Panik atak için fazla sıcak giyinmişim.

Ayağa kalkıyor ve sıranın dışına çıkıp koridora doğru adım atarak benim onun yanındaki koltuğuma geçmeme izin veriyor. Vücudunun benimkinin yanında yükselmesi içime bir şok dalgası daha gönderiyor. Hatırladığımdan daha da iriydi; yüzündeki o sakin, rahatsız olmayan ifadeyle üzerime abanıyordu.

Bir an için kendimi küçük ve önemsiz hissettim.

"Önden buyurun," diyor ve eliyle içeri girmemi işaret ediyor.

Yüzünde hiçbir rahatsızlık belirtisi yok, benimle omuz omuza oturmanın onun için mutsuz edici olabileceğine dair hiçbir işaret yok.

Bu arada, Brent'in soğukkanlı ve sakin dış görünüşünün tam tersine, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki acaba duyabiliyor mu?

Hareket

etmiyorum.

Hareket

edemiyorum

Zihnim hâlâ mezuniyet balomuzda beni ektiğinde kalbimi kıran adamın yanında sıkışıp kalacağım gerçeğini sindirmeye çalışıyor.

Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum, vücudum dar alanda onun yanından geçiyor. Koltuklar en son uçtuğumdan bile daha yakın geliyor. Bu kâbustan kaçış yok. Kolonyasının kokusu bile -sıcak ve odunsu bir şey- sahip olduğum az miktardaki alanı dolduruyor. Bu koku, sınıfta arkamda oturduğu ve bana İspanyolca atıştırmalıklar uzattığı eski anıları canlandırıyor.

Orta koltuğuma yerleşiyorum ve yanımdaki koltuğuna dönerken ona dokunmamak için elimden geleni yapıyorum ama bu imkânsız. Kendimi koltuğumda düzene sokmaya çalışırken omzum koluna çarpıyor ve kamera çantamı bir kalkan gibi göğsüme tutarak hemen geri çekiliyorum.

Ve sonra birdenbire, kendimi ezeli düşmanımın yanında otururken bulmanın verdiği hayal kırıklığı şaşkınlığının yerini alıyor. Ne de olsa bu zalimce ve alışılmadık bir ceza.

Peki ne için?

Karma mahkemede bu cezaya çarptırılmamı gerektirecek ne gibi korkunç ve ağza alınmayacak bir şey yapmış olabilirim?

Ben iyi bir insanım, yemin ederim.

Peki, neden o? Neden şimdi? Dünyada yanında oturabileceğim onca insan varken, evren neden beni Brent Tomlin'in yanına oturtmak zorunda?

Ellerim kamera çantamın etrafında kenetlendi. Bu uçuştan kaçamayabilirim ama bundan hoşlanmak zorunda olmadığımın eminim.

CHAPTER THREE

Zoey

"Bunu senin için baş üstü bölmesine koymamı ister misin?" Brent yan yana otururken kolumdaki çantayı işaret ederek soruyor.

"Hayır, dokunma ona," diye bağıyorum, istediğimden daha yüksek sesle, çantamı daha sıkı tutarken.

Göz ucuyla karşıımızdaki sıradaki yolcuların aval aval bana baktıklarını görebiliyorum. Muhtemelen sinirlenmişlerdi.

uçuşlarında daha fazla aksamaya neden oluyorum.

Kendimi küçültmek için başımı eğiyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Brent ellerini teslimiyetle kaldırır, kaşları hayal kırıklığıyla birbirine yaklaşır. "Tanrım, özür dilerim," diye mırıldanır. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Sorduğumu unut."

Kendimi açıklama ihtiyacı hissetmemeliydim ama onu tersledikten sonra suçluluk duygusu çöküyor. "Sadece... pahalı fotoğraf malzemeleri," diyorum, yine de bir bahane sunarak. "Yakınımda tutmak istiyorum."

Ayrıca Liam'ın bana verdiği en önemli şeylerden biri ve onu korumak istiyorum. Bir de bana aldığı ve ayrıldıktan sonra geri istediği nişan yüzüğünü.

Çantayı önümdeki koltuğun altına itmek için öne doğru eğiliyorum. Kucağımda tutmayı tercih ederim ama uçuş görevlisinin buna izin vermeyeceğini biliyorum ve bu noktada zaten herkesin sabrını zorladım. Başka bir olaya sebep olmak istemiyorum.

Çantayı önce hafifçe itiyorum ama bir santim bile aşağı kaymıyor.

Tekrar deniyorum ama çantanın kumaşı buna engel oluyor gibi görünüyor.

Daha sert ittiğimde sinirli bir huff kaçıyor. Bu aptal koltuk.

Bu aptal çanta. Bu aptal uçuş.

Her şey çok küçük, çok sıkışık geliyor, sanki duvarlar üstüme üstüme geliyor. Sorun uçak değil, hiçbir zaman gergin bir yolcu olmadım. Sadece bu hafta sonu olacakların stresi; Phoebe için mükemmel bir düğün ve belki de Liam'ın beni özlediğini fark etmesi. Düşmanımın yanında oturmak da tansiyonumu düşürmeye yardımcı olmuyor.

Sonunda, son bir itmeyle çanta yerine oturuyor ama kafam önümdeki sert plastik koltuğa çarpmadan önce değil.

"Ooof," diye inliyor önümdeki yolcu.

Yanaklarımın utanç verici bir kiraz kırmızısı tonuna dönüştüğünü zaten biliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum alnımdaki ağrıyan yeri ovuşturarak.

Yavaşça koltuğuma geri dönerken Brent'e bakmıyorum ve yaralı noktayı hafifçe ovuyorum.

Gerçekten acıtıyor, ama Brent'in bilmesini istemiyorum. Zaten yeterince utanıyorum.

Eve dönüş uçuşunda rahat etmenin artık bir seçenek olmadığını fark ediyorum - koltuğumun altındaki büyük çantam, alnımdaki küçük bir yara ve uzanmak için sıfır bacak boşluğu ile değil. Bu noktada tek yapmam gereken bu uçuşu ve ardından eski sevgilim, barista ve baloda beni eken Brent'in yanında geçireceğim üç günü atlatmak.

Pencere kenarındaki adam kulaklıklarını takmış ve başını cama yaslayarak çoktan uyumuş gibi görünüyor. Brent emniyet kemerini tekrar yerine takıyor ve ben de vücudumu ondan olabildiğince uzağa çekmek için elimden geleni yapıyorum, onun bitirmesini bekliyorum ki ben de aynısını yapabileyim.

Ona bir bakış atıyorum -koltuğu dolduran geniş omuzları, rahat duruşu- ve bu kadar sakin görüldüğü için ondan biraz daha nefret ediyorum. Tabii ki bundan etkilenmezdi. Brent Tomlin'i hiçbir şey sarsamaz.

Bilmem gerekirdi. Lise **yıllarımın** çoğunu yerel pistimizin stadyum tribününde oturup şimdi eski nişanlım olan Liam ve Brent'in hokey oynayışlarını izleyerek geçirdim. Brent'i hiçbir şey sarsamıyor gibi görünüyor, bu da onu harika bir hokey oyuncusu yapıyor, her ne kadar bunu itiraf etmek ağızımda kötü bir tat bıraksa da. Brent'le ilgili hiçbir şeyi olumlu bir şekilde düşünmek istemiyorum. Özellikle de ne kadar yetenekli bir hokey oyuncusu olduğunu... Benim iyi düşüncelerim onun çok hoşuna gider.

Ya da belki hiç umursamazdı. Baloya gitmeyi kafama koymuş olmam kesinlikle umurunda değildi.

Mezuniyet gecesinin üzerinden yıllar geçti ama ben hâlâ buradayım, hâlâ hiddetliyim. Gözlerimi kapatıyorum, anıların gitmesini istiyorum, ama onlar geri geliyor - elbise, çiçekler, heyecan...

Çünkü o disk atmanın beni baloya götürmekten daha önemli olduğuna karar verdi.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. Sadece bu uçuştan sağ ıkımam gerekiyor. Ve düğün. Ve Liam'ın önümde yeni hayatını sergilediği önümüzdeki birkaç gün.

Emniyet kemeri işareti çalıyor ve cebimde titreşen telefonumu karıştırıyorum.

Kız kardeşim.

Ben daha cevap yazamadan Brent yanımda sesli bir inilti çıkartıyor, sanki mesaj yazmam onun varlığına karşı kişisel bir sumuş gibi davranıyor. Kızgınlığım zirve yapıyor.

"Gerçekten mi?" İçimden mırıldanıyorum ama ben daha bir şey s yleyemedem uçuş görevlisi sıramıza yaklaşıyor, Noel Baba şapkasının kuyruğu sallanıyor ve Brent'i görünce gözleri parlıyor.

Tabii ki.

"Bay Tomlin. Kalkıştan önce size getirebileceğim bir şey var mı? Birinci sınıftan ıkarıldığınız için çok  zg n m," derken kirpikleri Tomlin'e çarpıyordu.

"Sorun değil. Tatiller yoğun geçiyor, anlıyorum. Ve bana Brent de." Gülümsemesi genişliyor, onun cazibesi karşısında dişlek bir sırtışa dönüşüyor.

Ugh. Birisi bana kusmuk torbası getirsin.

"Tamam, Brent," diyor, onun adını dudaklarında deniyor ve bundan açıkça zevk alıyor. Biraz daha yaklaşıyor. "Dün gece harika bir maç çıkardın.   nc  periyotta yaptığın vuruşu gördüm."

"Bunu gördün, ha?" diyor ve ona bir gülümseme gösteriyor. "Teşekkürler."

Başını sallayarak sohbeti sürdürmeye hazırlanırken, tuvaletten dönen bir yolcu boğazını temizler ve sabırsızlıkla yolundan çekilmesini bekler.

Brent'in önündeki koltuğa yaslanabildiği kadar yaslanıyor ve yolcu onu geçmeyi başarıyor ama şimdi diğer uçuş görevlisi bu tarafa doğru yöneliyor ve gözleri açılıyor, kendisinin de itilmek üzere olduğunu biliyor.

"Gitsem iyi olacak ama sizi daha rahat ettirmek için yapabileceğim bir şey varsa lütfen sormaktan çekinmeyin. Bu arada ben Heidi." Sesi şeker gibi tatlıydı.

Gözlerimi deviriyorum. Eminim bu Brent'in kadınlardan düzenli olarak görmeye alışık olduğu türden bir ilgidir. Özellikle de onun sekiz haneli NHL kontratı olan profesyonel bir hokey oyuncusu olduğunu biliyorlarsa.

Brent vücudunu ona doğru kaydırıp benden uzaklaştırıyor, sanki beni konuşmalarından uzaklaştırıyor.

Beni rahatsız etmemeli, ama kimi kandırıyorum. Brent'le ilgili her şey beni rahatsız ediyor.

Brent sesini temizler. "Bunu sorman komik, Heidi. San Diego'nun senin de son durağın olma ihtimali var mı?" diye soruyor.

Cevabını umursamamalıyım.

Brent'in hostesi tavlama çalışmasını dinlememeliyim bile. İsterse tüm hafta sonunu onunla bir otel odasında geçirsin ve düğün etkinliklerini tamamen kaçırsın. Böylece başımdan bir dert daha eksilmiş olur. Ama bunu dileyemem çünkü Brent'in düğünde olmaması kız kardeşimi ve David'i incitir.

Heidi'ye bakıyorum, alt dudağını ısırırken yüzünde hayal kırıklığı çizgileri beliriyor.

"Aslında değil. Çalışma haftam yeni başladı ve bu günün ilk uçuşu." Sesinde bir tereddüt var.

Yemin ederim ki Heidi'nin düşüncelerini okuyabiliyorum ve fotoğrafçılık ekipmanım üzerine bahse girerim ki bir anlığına Brent'in hafta sonu için teklif ettiği şeyi kabul etmek için işini bırakmayı düşündü.

"O buna değmez." Onu uyarmak istiyorum. "Kalbini kıracak."

Ama bu küçük kişisel deneyim külçesini kendime saklıyorum. Zaten beni dinlemezdi.

"Bu çok kötü oldu. Büyükanneimin yarınki doğum günü partisi için bir randevuya ihtiyacım var. Belki başka bir zaman," diyor, ama sadece kibarlık yapıyor - az önce atışını kaçırdı.

"Aww, büyükkannen..."

Heidi'nin Brent'e daha çok aşık olduğu anı, Brent'in ona düşkün bir torun olduğundan bahsettiği anda görebiliyorum ama daha fazla düşmeden, başka bir uçuş görevlisi devreye giriyor ve müdahale etmezse Heidi'yi ani bir "hastalık" yüzünden kaybedebileceğini fark ediyor. "Hadi Heidi, pilot için uçuş kontrolümüzü yapmamız gerekiyor" der ve Brent'in yanıtını beklemeden onu fiziksel olarak koridora doğru iter.

Bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyorum ve sonra telefonuma dönüyorum.

Phoebe: Uçağa yetişebildin mi?

Zar zor. Ama iyi tarafından bakarsak daha fazla aksiyon var.

TSA'den aylardır görmediğim kadar

Phoebe: En azından sevimli miydi?

Zoey: Hayır, bir bayandı... ama hakkını vermeliyim, bir kadını nasıl etkileyeceğini biliyor.

Aslında soyunarak aranmadım ama telli sütyen giydiğim için ellerimi göğüslerimin arasında gezdirdi ve içinde bir şey saklamadığımdan emin olmak için ellerini alttan geçirdi.

Korkarım orada sadece memeler var.

Alay etmeyi bırak. Liam'ı kıskançlıktan çatlatırken senin için bu işi halledebilecek birini getireceğini umuyordum.

Bu düğüne yalnız gelme ve Liam'ın beni terk ettiği kadınla dolaşmasını izleme fikri bana doğru gelmiyor.

Liam'la ayrılalı neredeyse bir yıl olmasına rağmen hâlâ bekâr olduğum için bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

Birkaç hafta önce bir gece şarap içtim ve kız kardeşimi arayarak Liam'ı kıskandırmak için ateşli bir randevu bulacağımı söyledim. Bu fikre bayıldı ve sonra

kendi başına bir hayat kurdu ve geçtiğimiz iki hafta boyunca eşim için bir insan avına dönüştü. Ne yazık ki çabalarım sonuçsuz kaldı ve şimdi düğüne yalnız katılıyorum.

Benim hayal dünyamda, Liam beni başka biriyle görünce ne kaybettiğini anlayacak ve onu geri almam için bana yalvaracak. Beni yalnız görmek sadece doğru kararı verdiğini pekiştirecektir. Başka birinin benim buna layık olduğumu düşündüğünü ona gösterecek bir randevu olmadan bunun gerçekleşme ihtimali pek yok.

Son maçımı soramadım. Randevumuzda eşofman giymişti. Spor salonuna giderken giyilen sevimli eşofmanlardan değil. İkinci el mağazasının bile giymeyeceği iğrenç bir eşofman. içeri aldık

Phoebe: Kahretsin, çok seçicisin.

İnsanların biz bekarlara seçici demesinden nefret ediyorum. Kuaförde sadece birkaç hafta sürecektir bir manikür için tırnak rengi seçmiyorum. Potansiyel hayat arkadaşımı seçiyorum. Ve eğer bana kalsaydı, çoktan evlenmiş olurum... Liam'la.

Beni güzel bir İtalyan restoranına götürdü. Topuklu ayakkabı ve bodycon bir elbise giydim. O akşam için uygun bir kıyafetti, yemin ederim.

Restorandaki herkes bize bakıyordu. Onun kıyafetini itici bulan ve masa bulmak için bu tür bir bekleme listesi oluşturan bir restoran için kıyafet kurallarının dışında bulan tek kişi ben değildim.

Sonra da hesabı bölüşebilir miyiz diye sorma cüretini gösterdi. Hesabı paylaşmak benim için sorun değil, özellikle de işler iyi gitmiyorsa ve her ikimiz de kayıplarımızı azaltmak istiyorsak. Ama restorandan çıkarken bana dönmemiz gerektiğini çünkü karısının muhtemelen çoktan uyuduğunu söyledi. Ick!

Zoey: Ve evli olduğu ortaya çıktı... hepsi gibi öyle görünüyor.

Bana "seçici" dediğı için iyi bir önlem olarak eklemeye karar verdim.

Şanslıydım ki servis aracım geldi ve ben de atlayıp kapıyı arkamdan kapattım. Sevgilim kapıyı açmaya çalıştığında, soföre gaza basmasını ve ona iki katı ödeme yapacağımı söyledim.

Ne dangalak ama.

Phoebe: Tamam, o zaman, sana gönderdiğim erkek eskort hizmetlerinden herhangi birini denedin mi? Ya da bir erkek striptizciye ne dersin? En azından smokin içinde iyi görünecektir. Ya da, **z o r d a** kalırsan, muhtemelen sana şu Noel gramı adamlarından birini bulabiliriz. Her zaman çabuk para kazanmaya çalışırlar.

Sol tarafımda Brent'in kıs kıs güldüğünü duyuyorum. Göz ucuyla baktığımda onu omzumun üzerinden sırtırken buluyorum. Lanet olsun ona.

"Bunu okudun mu?" Şak diye söyledim.

"Hangi bölüm? Evli serseriye mi yoksa kız kardeşinin düğünü için tutmanı istediğı erkek fahişeyi mi?"

Bir hırıltı çıkardım ve başımı salladım. Konuşmadığımız zamanlar daha iyiydi.

Telefonumu tekrar yukarı çekiyorum ve Brent'in görmemesi için ekranı yanımdaki cam kenarı koltukta oturan horlayan yolcuya doğru eğiyorum.

Zoey: Evrene ne yaptım ki benden bu kadar nefret ediyor? Brent Tomlin'in yanında oturuyorum. ve mesajlarımı okudu.

Telefonumu yere bırakıyorum ve sandalyemde arkama yaslanırken gözlerimi bir anlığına kapatıyorum.

Telefonum yine titriyor.

Gözlerimi açıyorum ve okumak için telefonumu geri çeviriyorum.

Phoebe: Aman Tanrım! Brent'ten sahte erkek arkadaşın olmasını istemelisin! Liam onunla çıktığın için seni deli gibi kıskanacak.

İmkânı yok. Bu berbat bir fikir. Bırakın tüm hafta sonunu, iki saat bile onun yanında durmaya dayanamam. Ama... Phoebe haksız değil. Liam bundan nefret eder. Hem de çok nefret eder.

Liam'ın kıskançlıktan çatlamasını ve benden ayrılmakla hata ettiğini anlamasını gerçekten istiyorsam, bu iş için hemen yanımda oturan Seattle Hawkeyes'in sol defans oyuncusundan daha uygun biri yoktur.

Liam üniversite birinci sınıftaydı ve aradaki mesafenin onun için zorlaştığını söyledi. Brent onun ilişkisini bitirdiğini duyunca evime geldi ve ön verandamı papatyalar ve mumlarla süsleyerek onunla baloya gidip gitmeyeceğimi sordu.

Geriye dönüp baktığımda, Brent'in bana sormak zorunda hissettiğini düşünüyorum. Belki de Liam mezun olduğundan ve Brent hokey takımının yeni kaptanı olduğundan, bir şekilde Liam'ın mirasını yaşamaya devam etmek zorundaydı. Buna Liam'ın yeni ayrıldığı kız arkadaşını baloya götürmek de dahildi.

Brent'le gideceğim için heyecanlıydım. Bana her zaman iyi davranırdı ve İspanyolca dersinde öğretmenimiz bakmıyorken bana gizlice fazladan atıştırmalıklar verirdi. En sevdiğim beyaz çikolata parçacıkları, kaju fıstığı ve kuru üzüm içeren patika karışımıydı. Sırt çantasında her zaman benim için kilitli bir torba bulundururdu. Bazen de antrenmanlarını izlemeye gittiğimde tribünde her zaman oturduğum yerde küçük bir poşet dolusu atıştırmalık bulurdum.

Onunla gitmemi istediğinde kendimi özel hissetmiştim. Liam'dan o kadar zor bir şekilde ayrıldıktan sonra gerçekten ihtiyacım olan bir ego artışı.

Balodan bir gün önce Liam, Brent'in bana çıkma teklif ettiğini duymuştu. Liam bana mesaj atarak dikkatli olmamı ve Brent'in bir oyuncu olduğunu söyledi ama başka seçeneğim yoktu. O gün

Başka bir randevu bulmak için çok geçti ve belki de Liam'ın beni terk ettikten sonra biraz kıskanması hoşuma gitmişti.

Sanırım son gülen Liam oldu, çünkü ben mutfağında elbisemi giymiş, saçlarımı toplamış ve makyajımı yapmış bir şekilde dururken Brent beni iptal etti. Liam ertesi gün elinde kırmızı güllerle geldi ve Brent'in hıyarlığı için özür diledi. O gece tekrar bir araya geldik.

Yani evet, Liam Brent'le benim çıktığımı düşünse kıskançlıktan yeşile dönerdi, bundan eminim.

Brent'in yanımda boğazını temizlediğini duyuyorum ve sonra telefonumu korumayı unuttuğumu fark ediyorum.

"Liam'ı kıskandırmak mı istiyorsun?" Mesajımı okurken Brent'in sesini doğrudan omzumun üzerinden duyuyorum.

"Şu anda ciddi misin?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum. Telefonumu ceketimin cebine geri gömüyorum ki kız kardeşimin söylediği başka hiçbir şeyi okuyamasın. "Beş dakikalığına kendi işine bakamaz mısın? Eminim buralarda bir yerlerde Phoebe ile konuşmamı gözetlemek yerine flört edebileceğin bir uçuş görevlisi vardır."

Brent, Liam'la olan başarısız ilişkimin ayrıntılarına girmek isteyeceğim dünyadaki son adam. Yüksekliğe ulaştığımda acil çıkıştan atlamayı tercih ederim.

Tüm bunların ironisini düşün. Düğünümüzden önce beni terk eden adamı, beni bütün gece evimde balo elbisesiyle bırakıp almasını bekleyen adamdan kıskandırmaya çalışmak.

Sanırım pas geçeceğim.

"Ayrılıktan zaten haberim var. Ve sen yanımda olduğun için uçuş görevlisine ihtiyacım yok," diyor.

Midem bulanıyor. Tabii ki, zaten biliyor. Ne de olsa ortak arkadaşlarımız var ve bu bir yıl önce oldu.

"Ne demek "bana sahipsin"? Uçuş görevlisinin yerine geçip bütün hafta sonu seninle bademcik hokeyi oynayacak kadar çaresiz olduğumu düşünüyorsan, kafana çok fazla darbe almışsın demektir."

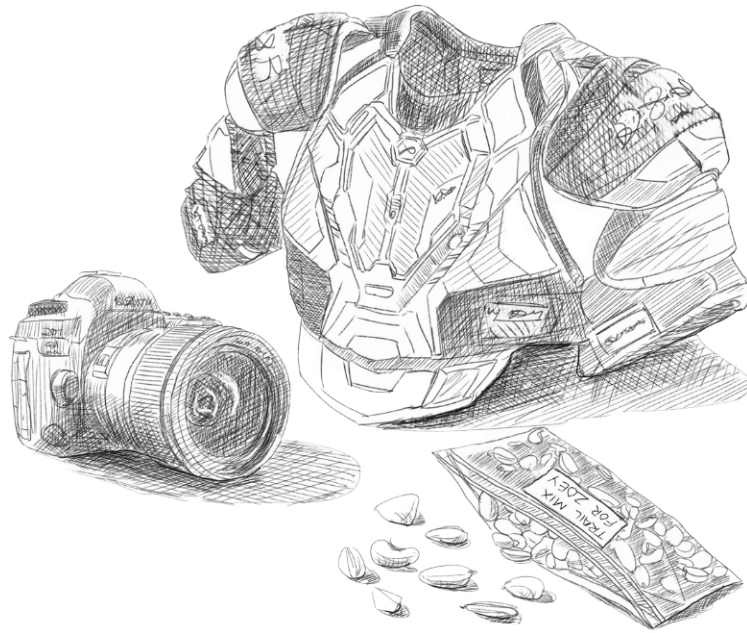
Orantısız bir sırtışıla başını sallıyor. "Demek istediğim bu değil. Birbirimize yardım edebileceğimizi söylüyorum."

Brent'e bakıyorum, detay vermesini isteyip istemediğimi düşünüyorum ama bu iyiliğin karşılığında ne istediğini bilmek isteyip istemediğimden emin değilim.

Mesele şu ki, başka seçeneğim yok.

Bir yanım ona cehenneme gitmesini söylemek istiyor ama zihnimin arkasında seçeneklerimin tükendiğini hatırlatan küçük, sinir bozucu bir ses var. Brent bu düğünü katlanılabilir kılabilecek tek kişi olabilir.

CHAPTER FOUR

Brent

Siktiğimin Liam'ı.

David söyledi Ben o Liam ve Zoey aradı kapalı Nişanlandılar, ama nedenini hiç sormadım... yine de bir önsezim vardı. Onu b u n c a yıl nasıl elinde tuttuğunu hep merak etmişimdir. Üniversitedeyken onu aldatıyordu ve mezuniyet balosundan önce ondan ayrıldığında gördüm ki taşınmak için bir şansım var.

Ne de olsa onu ilk kez birinci sınıf İspanyolca dersinde görmüştüm ama hokey antrenmanı sırasında Liam'a ondan bahsettiğimde, birkaç gün sonra ilk hamleyi o yapmıştı.

Genç ve aptaldım; lise birinci sınıftaydım ve Liam benden büyük bir hokey oyuncusuydu, beni kanatları altına almıştı. Zoey için hiç mücadele etmedim. Sonra üniversiteye gittiğinde, kampüste kadın peşinde koşmakla meşgul olacağından baloya kiminle gittiğini umursamayacağını düşündüm. Danstan hemen önce onu terk etmesinin onun için bile berbat bir şey olduğundan bahsetmiyorum bile ve onun yalnız gitmesine izin veremezdim.

Ama o zaman her şey dağıldı.

Onun çıkmazı beynimi döndürüyor. Belki Liam'ı kışkırtmasına yardım edebilirim. Karşılığında o da büyükanneimin doğum günü partisi için kız arkadaşımın gibi davranabilir.

Bu süreçte Liam'a biraz "siktir git" demekten zarar gelmez.

"Ben olsam sahte randevunuz için bir Noel gramı kullanmazdım. Bir keresinde bunu bir sonraki kurbanını seçmek için kılık değiştirme aracı olarak kullanan bir seri katil hakkında bir belgesel izlemiştim."

"Ne?!" Bana dönüyor, bal rengi gözleri kocaman ve kaşları saç çizgisine kadar kalkmış.

Başka bir fikre kapılmasın diye onunla taşak geçiyorum. Ben onun en iyi seçeneğiyim ve büyükanneimin doğum günü partisine götürecek bir kadına ihtiyacım var.

"Tamam, bu doğru değil," diyorum.

Koluma bir şaplak atıyor ve sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak başka tarafa bakıyor, sanki buna kandiği için sinirlenmiş gibi.

Sesimi fısıltıya indirip daha da yaklaşıyorum.

"Ama gerçekten düşünürsen, palyaço gibiler," diyorum ona, bir keresinde Bayan Sharp'ın İspanyolca sınıfına doğum gününde kocasının balonlarıyla bir palyaço geldiğinde çılgık çılgınlığa bağırıldığını hatırlayarak.

Zoey bu anıyı hatırlayınca tiksintiyle ürperdi.

Sınıfta onun yanına oturdum ve o gün korunmak için kucağıma atladı. Bu, dört yıllık bir ilişkinin

Zoey'e olan aşkım lise boyunca sürdü ve Zoey kucağında otururken sınıfta ilk kez ereksiyon oldum.

İyi donanımlı olmanın sorunu, toplum içinde sertleşmektir. Aletiniz kot pantolonunuzun bel bandını geçecek kadar büyük olduğunda, sertleştiğinde başkalarının fark etmesini önlemek zor olabilir.

Birkaç üst sınıf hokey oyuncusu da heyecanımı gördü ve bir lakabı hak ettiğime karar verdi. O andan itibaren sonsuza kadar "Stiffy Longstocking" olarak bilinecektim.

Liam okuldaki hangi kızın bu kadar ilgimi çektiğini sorduğunda aptalca Zoey Kloss dedim. Bu hayatımın en büyük hatası olacaktı.

O zamanlar bilmiyordum ama Liam beni benim onu gördüğüm gibi bir takım arkadaşı ve kardeş olarak görmüyordu. Beni formasındaki "C" harfini korumak için rakibi olarak görüyordu.

Asla NHL'ye gidemeyecekti ve hepimiz bunu biliyorduk. Koçun Liam mezun olana kadar kaptanlık görevini bana vermemesinin tek nedeni bunun moralleri bozacak olmasıydı. Bu yüzden Liam beni yakınında tuttu ve profesyonel spor yapmak kadar istediğim tek şeyi aldı.

Zoey.

Zoey başını sallıyor ve boğazını temizliyor.

"Zaten bir randevuya ihtiyacım yok. Her şey yolunda," diye yalan söylüyor. "Kulağa iyi gelmiyor. Sanki kız kardeşin seni

ve seni düşününe bir erkek striptizci götürmeye zorluyor." Ona sııttım.

Önümüzdeki yolcu, "Seni orada yakaladı," diye seslendi.

Önümüzdeki koltukların yarıklarından adamın kafasının arkasına kaşlarını çatarak bakarken kıkırdıyorum.

"Hafta sonu için sahte erkek arkadaşın olacağım. Ya da en azından Noel arifesine kadar. Düşünden hemen sonra dönmek zorundayım," diyorum.

Bana bir bakış fırlattı.

Son on yılda ilk kez, tüm dikkatini bana verdi.

"Ne? Neden erkek arkadaşımış gibi davranıyorsun? Bundan ne çıkar sağlayacaksın?"

"Benim de benzer bir iyiliğe ihtiyacım var. Ama bu kadını kışkandırmana ihtiyacım yok. Sadece çıktığımızı düşünmesini sağlamanı istiyorum. Büyükanne biriyile görüştüğümü söyledim. Sahte kız arkadaşım olmanı ve yarın benimle onun doğum günü partisine gelmeni istiyorum, böylece bana tuzak kurmaya çalışmaktan vazgeçecek."

Yüzü inançsızlıkla buruşuyor. "Bir hafta sonu için sahte kız arkadaşınmış gibi davranacak birini bulamadın mı? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Ona dikkatlice bakıyorum.

Bu bir iltifat mıydı? Zoey

Kloss'tan mı?

Eğer öyleyse... kasıtlı değildi.

"Bu uçağa binene kadar büyükanne rahatlatmak için benimle çıkıyormuş gibi yapacak birine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ve inanın bana, başka müsait biri olsaydı, istemezdim. Ama az önce duyduğunuz gibi, uçuş görevlisi tüm hafta sonu çalışıyor ve yarınki doğum günü partisine benimle gelecek birine ihtiyacım var."

Gözleri kısıldı, dudakları gergin bir çizgi haline geldi. Söylediğim bir şeyden memnun değil. "Vay canına Brent, bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten iyi biliyorsun - ona son çare olarak sesleniyorsun. Büyüleyici." Kollarını kavuşturdu, her kelimesinden alaycılık damlıyordu. "Neden Gran'e gelemeyeceğini çünkü tokat atışını çalışman gerektiğini söylemiyorsun? Bu bahane geçen sefer kaçtığında çok işe yaramıştı."

Tamam, bunu hak ettim.

"Zoey, dinle... sen son çare değilsin-"

Beni durdurmak için aramızda bir el kaldırıyor. "Kendine sakla," diyor gözlerini devirerek. "Evet, öyleyim ve sen de benimsin, ama bu arada büyükanne yalan söyleme fikrinden hoşlanmıyorum."

Büyükanne tanıyor. Okula birlikte gittiğim herkes büyükanne tanır. Hiçbir etkinliği kaçırmazdı - hokey maçları, Eagle Scout törenleri, moral toplantıları, mezuniyetler - Tessa ya da benim katıldığımız hemen hemen her şeyde büyükanne bizi desteklemek için oradaydı.

Ailelerin çoğu hokey pisti tribünlerinin aynı bölümünde otururdu ve büyükannem her zaman meşhur yapışkan keklerinden paylaşacak kadar getirirdi. Zoey de annemle babamın yanına otururdu.

"Asla bilmek zorunda kalmayacak. Tatil bittikten sonra ona dostça ayrıldığımızı söyleyeceğim. Bu geçici bir ateşkes ve dolabında sakladığın, kalbine iğneler batırdığın voodoo bebeğim sende kalabilir."

Saklamaya çalıştığı küçük bir kıkırdama sesi duyuyorum. Komik olduğum için değil. Kıkırdaması benim yüzümden. Brent voodoo bebeği fikrini eğlenceli buluyor.

Bu gerçekten benden ne kadar nefret ettiğini gösteriyor, değil mi? "Eğer bir tane olsaydı, onu dolapta saklamazdım." O geri fırlatır.

"Şirin," diyorum düz bir şekilde.

Pilot hoparlörden geliyor ve konuşmamızı kesiyor.

"Günaydın, pilotunuz konuşuyor. Az önce kontrol kulesinden kalkış için piste doğru taksi yapmak üzere yeşil ışık aldık."

"Kalkış" dediğinde kolçakların ön tarafını kavriyorum. Malum nedenlerden dolayı uçmaktan nefret ediyorum ama ekiple birlikte şehirden şehre çok uçmama rağmen kalkış en kötü kısmı.

"Birazdan emniyet kemerini bağla işaretini açacağım ve yola koyulacağız," diyor. "Şu anda San Diego'da hava altmış altı derece ve hafif sağanak yağış ihtimali var, ancak mevcut bulut örtüsü açık bir iniş yapacağımıza benziyor. Sizi uçağımızla yapacağınız iki buçuk saatlik uçuşun keyfini çıkarmaya davet ediyoruz. İhtiyacınız olan herhangi bir şey olursa, uçuş görevlilerimiz size yardımcı olmaya hazırdır."

"Eminim öyledir..." Zoey kendi kendine mırıldanıyor.

Kulağa acı gelen sözlerini merak ederek ona bakıyorum ama gözleri benimkilerle buluşmuyor; dümdüz karşıya bakıyor.

Pilot, havayollarını seçtiğimiz için bize teşekkür etmeyi bitirdikten sonra aramızda bir süre telsiz sessizliği oluyor. Teklifimi düşündüğünü hissediyorum ama sessizliğe dayanamıyorum. Yakında otuz üç bin feet yükseklikte paraşütsüz seyredeceğimi düşünmemek için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

"Ee, ne düşünüyorsun? Bir anlaşma yapmak ister misin yoksa Phoebe'nin sana ürpertici palyaço erkek arkadaşını sipariş etmesini ve bir gün aramayı mı tercih edersin?" Bana doğru son bir dürtme vererek soruyorum.

"Peki," diyor çenesini sıkarak. "Bu çılgınca fikri sadece bu hafta sonu için kabul ediyorum. Büyükanнемin doğum günü partisine de seninle birlikte katılacağım, böylece çöpçatanlık yapmayacak. Zaten onu görmeyi umursamazdım, belki sonunda bana o brownie tarifini verir. Ama eve döndükten sonra ona ayrıldığımızı söyleyeceksin."

"Brownie tarifi mi? Tessa'nın yıllardır onu almaya çalıştığını biliyorsun, değil mi?" Tessa bizden birkaç yaş küçük olsa da kız kardeşimle Zoey'nin birbirlerini liseden tanıdıklarını bildiğim için soruyorum. "Tessa'ya bunu son vasiyetine koyduğunu ve büyükanнем ölüp gömüldükten sonra Tessa'nın bunu alabileceğini söyledi."

Büyükanнемin hastalıklı bir espri anlayışı vardır.

"Oh..." Zoey, yüzünün hayal kırıklığıyla düştüğünü söylüyor.

Çabucak devam ediyorum. Eğer bunu kabul etmesinin tek nedeni büyükanнемin brownie tarifiyse, Zoey anlaşmamızı iptal etmeden önce konuyu değiştirmeliyim.

"Yarın otelinize uğrayıp sizi alacağım, sonra da partinin düzenleneceği emekliler topluluğuna gideceğiz. Sabah hazır olabilir misin?"

"Bekle... Ne? Beni neden alayın ki? Zaten otelde olmayacak mıydın?" diye soruyor ve sonunda üzerindeki ceketin fermuarını açıyor.

Ateşli olmak zorunda.

Biraz zorlanıyor, ben de bana en yakın kolunu tutup çekiştiriyorum, böylece kolunu çekip çıkarabiliyor. "Teşekkürler," dedi.

ilk kolu kurtulur kurtulmaz rahatladığını söylüyor.

"Sorun değil," dedim. "Yeterince erken rezervasyon yaptırmadım. Ama caddenin hemen aşağısındaki otelde bir odam var."

"Neden?" diye soruyor, dudakları kaşlarını çatarak.

Bu hafta sonu başka bir otelde kalacağım için benimle çok fazla karşılaşmak zorunda kalmayacağı için mutlu olması gerekmez mi?

"Hawkeyes'in programının bana katılmam için gereken izni vereceğini fark ettiğimde otel dolmuştu. Diğer otel uzak değil ve ben her şeye geleceğim. Karşılama içkileri, buz pateni, prova yemeği ve yürüyüş..."

Zoey başını sallıyor.

"Bu işe yaramaz. Çiftler ayrı otellerde kalmaz. Eğer farklı bir otelde kalırsanız Liam çıktığımıza inanmaz."

Düşündüğüm şeyi mi ima etmek üzere?

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

"Sanırım benimle kalman gerekecek." Bu fikir karşısında dudaklarının çatıldığını gizleme zahmetine girmiyor.

Bunu teklif etmesine şaşırılmış olsam da, belki de bu kadar yakın olmak zorunda kalmak sonunda balonun uzun zaman önce olduğunu fark etmesini sağlayacak ve sonunda beni affedip bu işin peşini bırakacak.

Zoey ile bir şans daha beklemiyorum. Bir şans daha elde etmek için çok büyük bir hata yaptım. Sadece son on yıldır içinde sıkışıp kaldığım sessizlik konisinden kurtulmak istiyorum.

Hızla bana dönüyor ve işaret parmağını bana doğru savuruyor. "Ama bana yardım et, Brent, eğer o odada bir şey denersen-"

Ona doğru dönüyorum, bir hamle yapabilecek tek kişinin ben olduğumu düşünmesi beni aşağılıyor.

"Dur bir saniye... Neden ben seninle bir şey deneyeyim ki?" Savunmacı bir şekilde söylüyorum. "Özellikle de ben

Kim olduğumu görmeden önce beni süzdüğünü gördüm."
Ona seslenmeyi planlamıyordum, ama beni onu kandırmaya
çalışmakla suçladıktan sonra

hak ediyor.

Yüzündeki telaşı görebiliyorum. Onu yakaladığımı düşünmedi.

Çabucak iyileşmeye çalışır.

"Şaka mı yapıyorsun? On yıl önce bana yaptıklarından sonra seninle bir şey yapmakla ilgileneceğimi mi sanıyorsun? O kadar çaresiz değilim."

Çaresiz mi?

İlk kez bir kadın geceyi benimle geçirmeyi düşünmek için umutsuz önlemler alması gerektiğini söylüyor.

Bir geceden daha uzun süre istediğim tek kadının benimle aynı odada olmaya zar zor dayanabildiği gerçeğine odaklanmama izin veremem. Eğer bu anlaşmayı sürdürmek ve büyükannemi mutlu etmek istiyorsam, Zoey geri adım atmadan önce bu tartışma hemen bitmeli.

"Anlaştık. İkimiz de bir şey yapmayacağız. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, eğer istediğin buysa seninle odanda kalabilirim ama bunun senin fikrin olduğunu unutma. Sokağın aşağısındaki kendi otel odamda kalmaktan mutluyum" dedim.

Yeni anlaşmamız için tokalaşmak üzere elimi uzatıyorum.

"Buna pişman olacak mıyım?" diye soruyor, elime bakarak. el.

Geleceği tahmin edemem ama anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirebilirim. Liam'ı kışkandıracağım, ki geçmişimizi düşünürsek bu zor olmayacak ve o otel odasında ona dokunmayacağım.

"Büyük ihtimalle hayır. Ama sizi uyarmalıyım ki uykumda konuştuğum söylenir."

Gözlerini deviriyor.

"Ne, rotasyonda tuttuğun çok sayıda disk tavşanından mı?" Alay ediyor.

Hayır, hiçbirleriyle bir gece kalmam. Bu benim kurallarımından biri.

"Hayır, maçlar için şehir dışına çıktığımızda birlikte kalmak zorunda olduğum oyunculardan." Ona alçak sesle bakarak söylüyorum.

"Ah... doğru," diyor, yanaklarında yumuşak bir pembelik ısınıyor.

Gözleri bir an için kucağına düşüyor, sanki böyle düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyor.

"Horluyor musun?" diye soruyor, gözleri tekrar benimkilere uzanıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Bu onun için bir anlaşma bozucu olur muydu? "Sadece gerçekten yorgun olduğumda."

Dramatik bir iç çekiş yapıyor ve sonra elimi avuçlarının içine alıyor.

Düğün hafta sonu için bir randevu istiyorsa seçeneği kalmadı ve odasında onunla kalmamı istiyor. Ve büyükanneme götürebileceğim en iyi seçenek o. Yine de büyükannemin kimi getirdiğimi gördüğü anda sorular soracağını biliyorum... bir sürü soru.

Emin olduğum tek şey Zoey'nin bu iş bittikten sonra herhangi bir ilişki beklentisi içinde olmayacağı. Aslında, bundan bir an önce kurtulmak istediğini söyledi bile.

Liam'ın onu geri istemesini neden istediğini hâlâ anlamıyorum. Liam ona benden çok daha kötü şeyler yaptı, hem de yakın zamanda. Son dokuz yılımı onunla çıkararak geçirmedim, sadece evlenme teklif ettim ve sonra başka biriyle yatmak istediğim için nişanımızı bozdum. Nasıl oluyor da o paçayı sıyrıyor ve ben hala köpek kulübesindeyim?

Yumuşak eli benimkine kayıyor ve el sıkışıyoruz; ikimiz de neyi kabul ettiğimizden ve bu hafta sonunun nasıl sonuçlanacağından gerçekten emin değiliz.

Kesin olan bir şey var ki, bunu öğrenmemize yaklaşık iki saatlik bir uçuş kaldı.

CHAPTER FIVE

Zoey

İnmeden önce, Brent ve ben geri kalan lojistik işleri hallettik. Kendisinin asla sığamayacağı iki kapılı ekonomik aracım yerine kendi SUV aracını kiralamamız konusunda ısrar ediyor. Ona karşı sert davranmak ve benimkini kiralamasını reddetmek istiyorum ama Seattle'da kontrol ettiğim tüm ekstra kamera aydınlatma ekipmanlarıyla, ekstra geniş kargo alanı kullanışlı olacaktır.

Önerdiği her şeyi kabul etme duygusundan nefret etsem de fikrini kabul etmeye karar veriyorum.

Brent bizi üzerinde bavullarla çoktan hareket etmeye başlamış olan bagaj alım karuseline götürüyor - Tanrı'ya şükür çabuk oldu. Kokteyl saati birazdan başlayacak ve Liam gelmeden önce otele gidip giriş yapmak istiyorum. Şu anda bir enkaz gibi görüldüğümünden eminim - saçım başımın üstünde dağınık bir topuz, yüzümdeki makyaj dünden kalanlar ve bütün gece bir fotoğraf çekimini düzenlemek için çalışmaktan gözlerimin altında torbalar.

Araba kiralama büfesinde uzun bir kuyruk olmadığı sürece, hızlı bir duş almam, makyajımı tazelemem ve Liam'ın hoşuna gideceğini bildiğim kokteyl elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymem için birkaç dakika ayırarak oraya varabiliriz.

"Hangi çantalar sizin?" Çantalar taşıma bandında yanımızdan geçmeye başlarken Brent soruyor.

"Kendim alabilirim, teşekkürler," diye kestirip atıyorum.

Derin bir nefes veriyor. Ama tavrımın onu yıpratması umurumda değil. Beni temel bir lise anısından mahrum etti.

Bir ilişkiyi taklit ediyor olabiliriz, ancak arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde gerçekten "açık" olana kadar, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değiliz.

Anlaşmamız karşılıklı olarak faydalı ama burada bitiyor. Brent'in artık arkadaş olduğumuz fikrine kapılmasını istemiyorum.

Eşyalarımızı topladıktan sonra çantalarımı ve fotoğraf ekipmanımı bir arabaya yüklüyorum. Brent omzunda bir sırt çantası ve küçük bir tekerlekli bavulla hafif bir şekilde hazırlanmıştı. Her şeyi buraya getirmek için küçük bir servet ödedim ama Phoebe gününün özel olmasını ve fotoğraflarının mükemmel olmasını hak ediyor ve ben de bu hafta sonu her ikisinin de gerçekleşmesini sağlamak için buradayım.

Liam ve Brent'in hem ayrı ayrı hem de birlikte düşünülmesi beni stres kurdeşenleri dökmeye hazır hale getirse de, ablamın düğünü hala bir numaralı önceliğim.

Brent uzanıp valizlerimle dolu metal arabanın kolunu tutuyor ve arkasından çekmeye başlıyor. "Bunu ben yapabilirim Brent," diye itiraz ediyorum, onun yardımını istemediğim için Hiçbir şey.

Yoluna çıktım ve arabayı ondan geri almaya çalıştım.

"Neden sana yardım edemiyorum?" diye soruyor, kaşları birbirine dikilmiş.

"Çünkü o zaman "teşekkür ederim" demek zorunda kalacağım.

Kafasını sallıyor. Zorluk çıkardığımı düşünüyor. "Peki," diye mırıldanıyor ve bavulunu arkasına takarak konuşmaya başlıyor.

Biraz saçmalıyor muyum?... belki. Ama ona hiçbir şey borçlu olmak istemiyorum. Bu kini istediğim kadar sürdürebilmek ve Brent benim için güzel şeyler yapmaya devam ettiği için kendimi suçlu hissetmemek istiyorum.

Brent'in bana yaptıklarından dolayı incinebilirim ya da bana yaptıkları için ondan nefret edebilirim, ama her ikisini de hissetmeyi reddediyorum. Ve incinmiş hissetmek, ona karşı olmak istediğimden daha savunmasız.

-Bu yüzden nefret tek seçenek.

Gerçekte ne bekliyordum ki? Brent beni baloya götürecekti, sonra bana kız arkadaşı olmamı teklif edecekti ve sonsuza dek mutlu mu yaşayacaktık?

Mümkün değil.

En yakın arkadaşı tarafından terk edilmiş ve hayatında ne yapmak istediğine dair hiçbir fikri olmayan bir kızla ne yapmak isterdi ki? Üniversiteye gitmek istediğimden bile emin değildim.

Ivy League'de bir üniversiteye giden Liam'ın, pazarlama diploması alan Phoebe'nin ve SoCal'da üniversiteye gidecek olan ve Liam'ın babasından büyük bir iş teklifi alan David'in aksine, tüm arkadaşlarımla birlikte su üstünde kalmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Ve işte Brent - muhteşem - yetenekli - bir NHL takımıyla anlaşmış ve boş zamanlarını kız kardeşini yetiştirerek ve büyükannesine bakarak geçiriyordu.

Brent'in yanında kendimde değildim ve belki balo gecesi o da bunun farkına varmıştı.

Belki Liam'ın Shelby'ye yaptığı şey boktandı ama en azından balodan sonraki gece Brent'in beni ektiğini duyunca çiçeklerle geldi. Ve sonraki birkaç ayı gece geç saatlere kadar konuşarak, ne meslek yapmak istediğime karar vermeme yardımcı olarak geçirdi.

Ona fotoğrafçılığa devam etmek istediğimi söylediğimde, beni sevdiğim bir şeyi yapmam konusunda cesaretlendirdi.

Mezuniyet gecesi, güven fonuna daldı ve bana doğru adımla başlamam için gereken her şeyi almaya yetecek kadar para çıkardı.

Bu da bir şey sayılır, değil mi?

Araba kiralama büfelerine doğru yola koyulduk ki telefonum kamera çantamda çalışıyor. Duruyorum, aynı anda hem arabayı çekip hem de telefonumu alamıyorum. Ekranı kontrol ediyorum.

Phoebe arıyor.

"O benim kız kardeşim," diyorum.

Brent başını sallar. "Bunu almalısın." Metal arabaya uzanır ve çekmeye başlar.

Ezilmemek için yolumdan çekildim ama sonra

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tekrar yetişip arabayı tekrar kavrayarak soruyorum.

Yüz ifademi taklit ederek kendi kaşlarını kaldırdı. "Aynı anda hem konuşup hem de arabayı çekemezsin. Muhtemelen senden daha ağırdır."

O kadar sert çekiyor ki arabanın ağırlığını ellerimde zar zor hissediyorum. Yardımcı olmadığımı biliyorum ama bırakmayı reddediyorum.

"Ve?" Geri adım atmayı reddederek söylüyorum.

"Ve..." vücuduma hızlıca bir göz atıyor, karnımda beklenmedik bir kıpırdanmaya yol açıyor, "Sana uykumda bile bench press yapabilirim," diyor, bakışlarını tekrar gittiğimiz yere çeviriyor, elini arabadan çekmiyor. "Bırak ben alayım yoksa bu yavaş tempoyla oteldeki içkileri kaçıracağız."

Telefonum çalmayı kesiyor, aramasını kaçırdım, benim neyim var?

Brent Tomlin... işte benim sorunum bu.

"Çok centilmence." Alay ediyorum. "Eminim The Commons'taki dairenize girerken paparazzilerin kolunuza taktığı kadınlar bu özelliğinize bayılıyordur."

Telefonum yine çalıyor. Phoebe olduğundan eminim ve ikinci kez çalması kesinlikle cevap vermem gerektiği anlamına geliyor.

Elimdeki telefona bakıyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Son birkaç saattir sana karşı kibar olmayı denedim ama işe yaramıyor. Dikkatini çekebilmemin tek yolu bir pislik olmak gibi görünüyor."

Haklı olmasından nefret ediyorum. Pislik olma konusunu biraz daha açmak isterdim ama kız kardeşim yine aradığına ve bu hafta sonu onun düğünü olduğuna göre bunu kabul etmem gerekiyor. Ve Brent'le tartışmak bizi otele daha hızlı götürmez.

Arabayı bıraktım, o ilerlemeye başlarken arkasına düştüm. En azından bavullarımdan hiçbirinin düşmediğinden emin olabilirim.

"Alo?" Cevap veriyorum, bakışlarım Brent'in kalın kordonlu kollarına ve güçlü tutuşuna sabitleniyor.

Gözlerim, tişörtü sırtını sıkıca kavrayıp arabayı kolaylıkla çekerken esneyen kaslı kürek kemiklerinin çizgisini takip ediyor. Arabanın ne kadar ağır olduğunu biliyorum ama o kadar zahmetsizce arkasından çekiyor ki etkilenmeden edemiyorum... etkilenmemeyi tercih etsem de.

Kız kardeşimin telefondan gelen cıvıltılı sesi beni gerçekliğe geri çekiyor. Gözlerimi hızla Brent'in vücudundan uzaklaştırıyorum ve farkında olmadan ona hayranlık duyduğumu fark ediyorum. "Uçaktan indin mi? Brent'le aranızda ne olduğunu duymadım. Onun yanına oturduğuna inanamıyorum. Bu tam bir işaret. Hafta sonu için ondan erkek arkadaşın olmasını mı istedin?" diye soruyor.

Sesindeki heyecanı duyabiliyorum.

"Sahte erkek arkadaş," diye açıklıyorum.

Phoebe küçümseyici bir ses çıkarır. "Aptalca detaylar, her neyse... Sordun mu?"

"Yapmak zorunda değildim. O istedi. Bu hafta sonu büyükannesinin doğum günü partisine birini getirmesi gerekiyormuş, o yüzden iyilikleri değiş tokuş ediyoruz," diyorum.

Göz ucuyla Brent'in kafasının arkasına bakarak kız kardeşimle konuşmamı dinleyip dinlemediğini anlamaya çalışıyorum. Tam olarak fısıldamıyorum ama bunlar zaten bildiği şeyler, o yüzden dinleyip dinlemediğini umursamıyorum.

Phoebe büyükannemi tanıyor, düğüne bile davet edildi. David onu ailesinin davetli listesine eklemişti, Brent'le lisede bu kadar yakındılar. Aslında David Brent'ten sağdııcı olmasını istemişti ama Brent'in ne zaman geleceği belli olmayan Hawkeyes programı yüzünden gelebileceğinden emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, lisemizin hokey maçlarına giden herkes Brent'in büyükannesini tanır. Her golden sonra inek zilini çalar ve takım için meşhur keklerini getirirdi. Herkes tarafından sevilirdi.

Phoebe ve Liam bizden bir üst sınıfta olmalarına ve David ile üniversiteye kadar çıkmamış olmalarına rağmen, çoğu maça benimle gelirdi.

Phoebe sevinçle ciyaklar. "Bu çok iyi olacak. Lütfen bana Liam'ın ikinizi birlikte gördüğü ana tanıklık edeceğime söz ver. O zavallı kışının ağlamasını görmek için sabırsızlanıyorum."

Ağlamasını istemiyorum. Sadece beni geri istemesini istiyorum. "Liam'ın bizi ne zaman birlikte göreceğine dair hiçbir fikrim yok.

ön sırada oturacağınıza söz veriyorum."

Brent hala arkasına bakmıyor ya da beni duyabildiğini kabul etmiyor ama yine de.

"Onu öpecek misin?" diye soruyor.

"Onu öpmek mi?" Nişanlısı varken neden Liam'ın yanına gidip onu öpeceğimi düşünsün ki?

Elbette, umarım Shelby ile ilişkisini bitirecek kadar kıskançtır, ama şu anda başka biriyle ilişkisi olan bir erkeği asla öpmem.

Erkek arkadaş hırsızı Shelby, ben değilim.

"Liam'ın önünde Brent'i öpecek misin?"

Oh.

Ben olsam asla dikkate alındı Hatta dokunmak
Brent Bu Onu öpmek şöyle dursun, tüm hafta
sonu boyunca.

"Hayır, Brent ve ben bu hafta sonu öpüşmeyeceğiz!"

Sözcükler istediğimden daha yüksek sesle ağzımdan çıktı.

Brent omzunun üzerinden arkasına bakıyor, benim şaşkın ve
hazırlıksız ifademi yakalıyor ve sonra geri dönüyor.

Bunu duymasını istememiştim.

Bu düğünde Brent'le herhangi bir PDA'ya katılma düşüncesi
şimdiye kadar aklımdan geçmemişti. Bu tartışmamız gereken
bir sınır.

"Adama dokunmazsanız ikinizin birlikte olduğu hikayesine
kim nasıl inanır?"

"İnsanlar bu tür konularda özel olduğumuzu
düşünecekler," diyorum.

Phoebe alay ediyor. "Aynı Brent Tomlin'den mi
bahsediyoruz? Adam hokey patenleriyle seks yapıyor.
Bulduğun her fırsatta o adamın hokey sopasına binmediğine
kimsenin inanacağını gerçekten düşünüyor musun? Bırak
toplum içinde ellerini ondan uzak tutacak iradeye sahip
olmayı? Hiç sanmıyorum kardeşim. Ellerini onun üzerine
koymak zorunda kalacaksın ve içimden bir ses bunun
düşündüğün kadar acı verici olmayacağını söylüyor."

Kızlar tuvaletini görüyorum ve üstümü değiştirmek için can
atıyorum. Güney Kaliforniya için fazla sıcak giyinmişim ve
bonus olarak, bu kız kardeşimi telefonda uzaklaştırmak için
iyi bir bahane.

"İşemem lazım; yakında görüşürüz, tamam mı?" Ona
söyledim.

Taktiğimi biliyor ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir oflayıp
pufluyor ama yumuşuyor. "Kokteyl saatinde görüşürüz, değil
mi?"

"Bir şeyler ters gitmediği sürece bunu yapmalıyız. Ayrıca,
Brent ve benim numara yaptığımızı kimseye söylemek
istemiyorum. Eğer bu ortaya çıkarsa-"

"Anladın," diye sözümü kesiyor Phoebe ve anında bana
güvence veriyor. "David sır tutamaz, bu yüzden ona

söylemeyeceğim. Sadece üçümüz olacağız."

David'in yanlışlıkla Liam'ı kışkırtma planımı mahvedecek bir şey söylemesi riskini göze alamam.

Liam onu geri kazanmak için Brent'le ilişki numarası yaptığımı öğrenirse, bunu inanılmaz derecede acınası bulacağını tahmin edebiliyorum. Çünkü ben de bunun biraz acınası olduğunu düşünüyorum. Ama denemek için çaresizim.

"Teşekkürler, yakında görüşürüz," diyorum ve telefonu kapatıyorum. "Hey, Brent," diyorum telefonun ahizesini kapatarak.

Omzunun üzerinden bakıyor.

Banyoya doğru başımı sallıyorum. "Gitmeden önce hemen üstümü değiştirebilir miyim? Bu kıyafetlerle sıcak çarpması geçireceğim."

İkimiz de abarttığımı biliyoruz ama daha serin bir şeyler giymezsem terden sıırılsıklam olacağım.

Brent arabayı durdurur ve terminalin duvarındaki saatlerden birini kontrol eder. "Çabuk olabilir misin? Acele etmezsek içecekleri kaçıracamız."

Başımı sallıyorum, bir an önce oraya varıp temizlenmek istiyorum ama Brent ne olursa olsun hep iyi görünüyor. Bir maç boyunca terledikten, burnu kanadıktan, dişleri döküldükten ve gözleri morardıktan sonra bile... Brent'i acımasız bir maçtan sonra en kötü haliyle gördüm ve hala iyi görünüyordu.

Yemin ederim adam kötü bir saç gününün neye benzediğini bilmiyor.

Sosyal medyada, sadece bir kez birlikte görüldüğü bir mankenle film galasında takım elbise içinde mükemmel bir tarzda çekilmiş fotoğraflarını gördüm ve onu formasına ter ve kan bulaşmış bir şekilde tamamen darmadağınık gördüm.

İkisi de onun için çalışıyor.

Pislik.

"Evet, çabuk olacağım," diye onu temin ediyorum, el arabasından çantamla birlikte kıyafet çantamı alıyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

"Zamandan tasarruf etmek için arabayı alıp sizinle terminalin önünde buluşacağım," diye öneriyor, kiralık araçların yönünü gösteren ok işaretine bakarak.

"Bu iyi bir fikir, teşekkürler," diyorum ona, el arabasına uzanıyorum ama elini arabadan çekmiyor.

"Ben yanımda götüreceğim, sen sadece yapman gerekeni yap, ben de her şeyi yükleyeyim."

"Tamam," diye tereddüt ediyorum. Her şeyle ilgilenmeyi teklif ediyor ve buna karşı ısrar etmem gerektiğini hissediyorum ama etmiyorum. Hızlı hareket etmemiz gerekiyor ve bu yardımcı olacak. "Teşekkürler."

Dönüyor ve kiralık arabaların olduğu yöne doğru gidiyor, tüm eşyalarımı da yanında götürüyor, içinde kıyafetlerim ve deodorantım olan bir çanta hariç.

Bu konuyu daha fazla düşünmeme izin vermedim. Banyoya gidiyorum ve işe koyuluyorum.

Islak bir kâğıt havlu, küçük bir parça makyaj ve kalın bir kat deodorantla kendimi büyük ölçüde yenilenmiş hissediyorum. Bir çift düz paça kot pantolon, kalın topuklu ayakkabılar ve kolsuz bir tişört ve şimdi en azından Liam'la karşılaştığımda şık görünüyorum.

Telefonum uzun banyo tezgahının üzerinde titriyor. Brent'ten gelen bir mesaj bulmak için kaldırıyorum.

Ön taraftayım.

Bu beklediğimden daha hızlı oldu ve kokteyl saati yakında başlayacağı için hareket etmemiz gerekiyor. Brent'e araba kiralama ve bavullarımla ilgilendiği için bir teşekkür borçlu bile olabilirim, böylece kendime gelebilirim.

Çift kapıya yöneliyorum, telefonuma bakıyorum, annemden gelen ve iyi olup olmadığımı soran mesajı okuyorum. Çift camlı kapılar kayarak dışarıya doğru açılıyor, havaalanından çıkarken etrafımda bir hava akımı oluşuyor.

Sonra Brent'in etrafını saran kadın kalabalığını fark etmeden önce onları duyuyorum. Brent'in dikkatini çekmek için çırpınan, kıkırdarken pazılarını tutan, saçlarını bariz bir çabayla savuran, cep telefonları yanıp sönen, nöbet geçirmesine neden olacak kadar ışık patlaması yaşayan kadınlar ve valizlerinden gelen yüksek perdeden konuşmalar ve kahkahalar.

Lisedeki kızların Brent'e ilgi gösterdiğini hatırlıyorum, ama bu? ... Bu tamamen farklı bir seviyede.

Pak tavşanları yükseldi.

Brent'in gülümsemesi tam ekran - mükemmel bir şekilde parlatılmış ve kameraya hazır olan türden. Rolünü oynuyor ve ben bile şöhretin tişörtleri imzalamak ve bebek kafalarını öpmek zorunda kalmayı beraberinde getirdiğini biliyorum. Kendisine doğru kaldırılan her şeyi hızlı bir bilek hareketiyle imzalıyor, kişisel alan duygusu olmayan kadınlarla pratik bir sırtış paylaşıyor. İçlerinden biri eğilip göğüslerini koluna bastırıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Adam kıkırdıyor, kadının yüzündeki şeytani sırtış, konuştukları şeyin Hawkeyes stadyumundaki aile gecesine uygun olmadığını söylüyor. Ama adam ondan uzaklaşmıyor, bunun yerine ona bu tür bir ilgiye alışkın olduğunu belli eden yumuşak bir gülümseme veriyor - çok alışkın ve sonra bir şeyler söylüyor.

Göğsümde garip bir çekilme hissediyorum - muhtemelen sadece sıkıntı ama emin olmak için daha derine inmemeyi tercih ediyorum. Gitmemiz gerekiyor ve o imza dağıtmak ve kadın hayran kitlesini eğlendirmekle uğraşıyor.

Sinirli bir homurtu çıkarıyorum, kadın kalabalığının etrafından dolaşıp arkasındaki kaldırıma park etmiş kiralık SUV'ye doğru ilerlerken parmaklarım çantamın sapını sıkıyor.

Brent beni kendi kişisel karşılama komitesi parametresinin etrafında dolaşırken fark ediyor. Ben telefonumu kaldırıp saate dokunana kadar gözlerini benden ayırmıyor.

Zamanımızın kısıtlı olduğunu anladığını belirten bir baş selamı veriyor ama sonra kendisine uzatılan diğer eşyaları imzalamaya geri dönüyor.

Yolcu kapısını açıyorum, SUV hala çalışıyor ve arkamdan kapıyı kapatarak içeri giriyorum.

Brent'in medyada fotoğraflarını gördüğüm güzel kadınlar, hafta sonunu onunla geçirmek için işini bırakacakmış gibi görünen uçuş görevlisi ve şu anda etrafında dönen tüm kadınlar arasında, belki de beni baloya götürmeyerek bana bir iyilik yaptı.

Onun elindeki tüm seçeneklere karşı asla rekabet edemezdim.

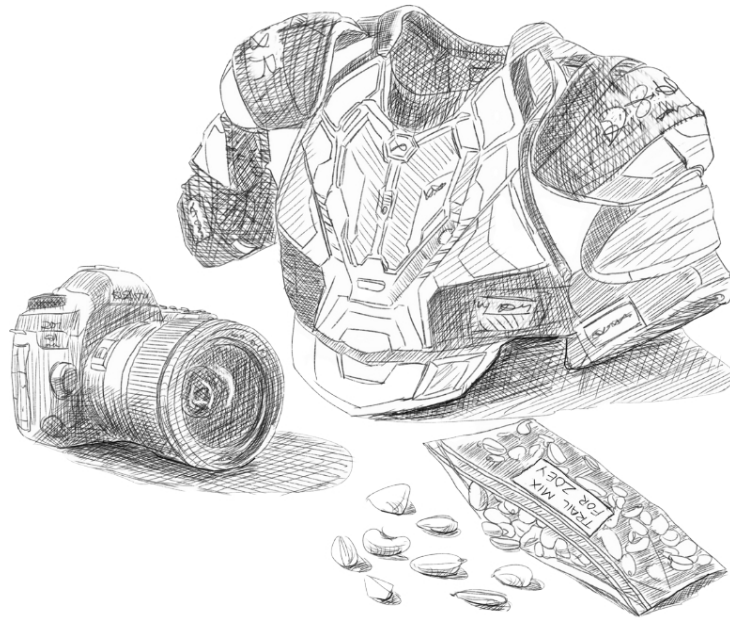
On dakika geçtikten sonra, Brent gruba yeni insanlar katıldıkça daha fazla Őey imzalamaya devam ediyor ve ben de etkinlięe gitme konusunda daha endiŐeli hissediyorum. Bu noktada, duŐ almayı bir seçenek olarak dűŐűnmek için çok yaklaŐmıŐ olacaęız.

Sűrűcű koltuğuna doğru eğilip kornaya basıyorum. Kadınların çoęu sesle birlikte çığlık atarak zıplıyor, ancak birkaçı bombaya dayanıklı ve kılını bile kıpırdatmıyor.

Brent el sallayarak veda eder, fiziksel olarak gruptan ayrılır ve arabanın sűrűcű tarafına doęru koŐar.

Sonunda arabaya bindik ve kaldırıma çıktık.

CHAPTER SIX

Brent

Zoey dümdüz karşıya bakıyor, kollarını kavuşturmuş, yaptığımı düşündüğü şeye öfkeleniyor. Bunca yıldır ortak arkadaşlarımızın etkinliklerinde bana soğuk davranmasına alışmış olmam gerekirdi ama nedense onunla aramı düzelttiğimi sanıyordum, yanılmışım.

Sessiz muamele devam ediyor ve ben bunu aştım.

"Bir şey mi kaçırdım?" Zoey'ye bakarken ellerim deri direksiyonu sıkıca kavlıyor ve soruyorum. "Şimdi neye kızdın?"

Oflayıp pufluyor, müdahale edip etmemeyi tartışıyor ama sonunda ediyor.

"Şimdi geç kalacağız çünkü egonun okşanmasına ihtiyacın vardı," diye tersleyerek sessizliğini bozdu. "Yoksa daha önce uçuş görevlisiyle kavga ettiğinden beri okşanmak istediğin başka bir şey miydi?"

Sırıltma dürtüsüne direniyorum. Benden bir tepki bekliyor ama ben ona bir tepki vermeyeceğim.

"Vuruldu mu? Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama öyle olsa bile, egom o kadar kırılğan değil. Eminim bunu duymak senin için hayal kırıklığı yaratmıştır." Ses tonumu eşit tutarak yavaş bir nefes verdim. "Oradaki insanlar hayranlarım. Fırsat bulursam onlarla bir imza ya da fotoğraf çektiirmek için her zaman zaman ayırırım, bu da anlaşmanın bir parçası." Otele gitme konusunda endişeli olduğunu biliyorum, bu yüzden daha erken bitiremediğim için suçluluk duyuyorum. "Ama hey, biraz geç kalacağımız için üzgünüm."

Oraya erken gitmenin ve partiden önce giriş yapmanın onun için önemli olduğunu biliyorum ve ben de karşılama içkilerine geç kalmak istemiyordum, ancak arabadan indiğim dakikalarda etrafımı saran kadınları görmezden gelemezdim. Bunca yıldır göz önünde olmama rağmen, hokey destekçilerine hayatıma geri dönmem gerektiğini söylemenin kibar bir yolunu hala bulamadım.

Niyetim Zoey ile kapıda buluşmak, çantasını ondan almak, diğer eşyalarımızla birlikte arkaya yüklemek ve sonra yola çıkmaktı. Ama cipten iner inmez fark edildim ve kalabalık daha da arttı.

"Oh," diyor sahte bir şaşkınlıkla, "İşiniz hayranlarınızla flört etmek ve onları yönlendirmek mi? Buz üstünde ve dışında bir oyuncu." Yan camdan dışarı bakarken son kısmı mırıldanıyor.

"Bekle... Benim bir oyuncu olduğumu mu düşünüyorsun?"

Zoey gözlerini devirerek bana bakıyor.

"Randevularda birlikte fotoğraf çektiğiniz ama bir daha asla birlikte görmediğiniz kadınlara ne diyorsunuz? Tabii ki, sen bir oyuncusun."

Zayıf kanıt çabasına bir kaşımı kaldırıyorum. Beni hayalet gibi takip edenlerin onlar olmadığını nereden biliyor?

Eğer sorma zahmetine girseydi, ona birlikte görüldüğüm kadınların yarısının arkadaşlarım ya da menajerimin etkinlikler için beni ayarladığı kadınlar olduğunu söyledim - genellikle çapraz tanıtım için. Modeller-aktrisler... ya tek başına gitmek istemeyen ya da etkinlikte çılgın hayranlar ya da takipçiler olma ihtimali varken benimle gelmekten çekinmeyen kadınlar. Aynı zamanda harika bir dansçiyım ve bir partide çok iyi vakit geçiririm, ama sanırım Zoey'nin bunu ilk elden deneyimleyememiş olması benim suçum.

Diğer yarısı... Bütün randevular akşam yemeğinden sonraya kalmıyor. Hatta çoğu içkiyi bile geçemiyor. Ama olanlar için de şartlar karşılıklı ve geçici, öyle diyelim. Annemle babam öldüğünden beri pek fazla boş vaktim olmadı. Büyükanne, Tessa'ya ve kariyerime bakmak başka şeylere pek yer bırakmadı. Ama Zoey'nin düşündüğünün aksine kalp kırmıyorum.

"Kadınlarla çıkmak beni çapkın yapmaz," diyorum, ses tonum sabit.

Zoey'nin anında alay ettiğini duyuyorum, gözleri kısılıyor. "Bu tam da bir oyuncunun söyleyeceği bir şeye benziyor."

Zoey'nin telefonuna bir mesaj geliyor, göz ucuyla Phoebe'yi görebiliyorum. Neden orada olmadığımızı sorduğuna eminim.

Bir sonraki ışıktaki sola dönüyorum ve ona nasıl ulaşacağımı merak ediyorum - onu sandığı kişi olmadığımı ikna ediyorum.

"Bu unvanı gerçekten hak etmek için biriyle oynamam gerekir," diyorum ona. "Ve sen sanki yemeğe götürdüğüm her kadını birtakım sahte iddialarla yönlendiriyormuşum gibi davranıyorsun."

Kollarını kavuşturup bana sert bir bakış attı. "Görünüşe göre vicdanını rahatlatmak için kılı kırk yarıyorsun. Şimdi bana ne söyleyeceksin? Hiçbiriyle yatmadığını mı?"

"Sana bunu söylemeyeceğim çünkü ikimiz de bunun yalan olacağını biliyoruz," diyerek kırmızı ışıkta yavaşça frene basıyorum. "Ama neyi sunup neyi sunamayacağım konusunda açık konuşuyorum ve çıktığım kadınlar da aynı fikirde. İkimiz de yetişkiniz." Ona bir bakış atıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Ve hiçbirisiyle yatmıyorum. Kendi yatağımda daha iyi uyuyorum... yalnız."

"Yalnız... bak, sanırım büyükannen de tam olarak bu yüzden sana tuzak kurmaya çalışıyor. Senin için endişeleniyor."

"Gerçekten mi? Bu konuda endişelenen tek kişi o mu? Çünkü bu konuşmayı yapmak isteyen sensin. Oyuncu olup olmamam seni neden ilgilendiriyor? Ya da her hafta farklı bir modelle fotoğraf çekilmem?" Işık yeşile döndüğünde gaza basarak soruyorum.

Kaşını kaldırıyor, yüzünde sinirli bir ifade var.

Boğazını temizliyor ve ilgisiz bir ifade takınmaya çalışıyor ama umursamasa bu kadar savunmacı olmazdı. Anlamadığım şey, neden?

"Umurumda değil. İstersen sonsuza kadar bekâr kal, bu benim hayatımı zerre kadar değıştirmmez. Ama buradayım çünkü bu hafta sonu sana tuzak kurmaması için büyükannene yalan söylemek zorunda kaldın. Ömür boyu bekâr kalacağını düşünmek için bir sebebi olmalı."

Hayatının benim bekar olmamdan etkilenmediğini söylediğini duymak, hazırlıklı olmadığım bir şekilde canımı yaktı.

"Belki de doğru kızla tanışmamışımdır," diyorum kayıtsızca, yine de ifademın ağırlığı aramızda kalıyor.

Bunu söylememi beklemiyordu ve belki ben de buna şaşırdım. Ömür boyu bekâr kalmayı planladığım için değil, bunu Zoey'e itiraf ettiğim için.

Sesi yumuşuyor. "Onu bulursan gerçekten bir yuva kuracak mısın?" diye soruyor, dönüp bana bakarak.

Onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, istemeden de olsa gözlerim yola dönmeden önce bir anlığına onun dolgun ağzına kayıyor. Zoey'i öpmeyi kaç kez düşündüğümü sayamıyorum ama bu şansı asla elde edemeyeceğim. O asla bana ait olmayacak.

Zoey'nin telefonuna bir mesaj daha geliyor. Zoey'nin mesajının yine Phoebe'den geldiğini tahmin etmeme gerek yok.

"Evet. Onu bulduğumda... sakinleşeceğim," diye itiraf ediyorum ama Zoey Phoebe'yle yaptığı konuşmaya dalmış, muhtemelen ona geç kalmamızın benim suçum olduğunu söylüyor.

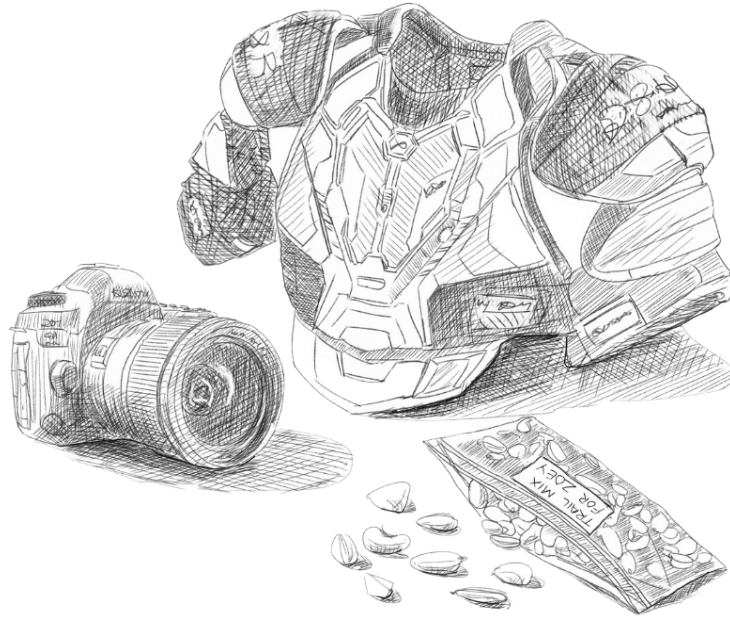
Direksiyonu sağa çevirip otelin otoparkına giriyorum.

İyi oldu. Bu konuşma Zoey'le bu hafta sonu yapmayı planladığım derinliği aşıyordu. Aslında, benimle hiç konuşacağını sanmıyordum.

Beni bir oyuncu olarak görüyor olabilir ama son birkaç saat içinde benimle son on yılda konuştuğundan daha fazla konuştu.

Bu bir gelişme.

CHAPTER SEVEN

Zoey

Brent beni dışarı çıkarmak için otelin ön cam kapılarının yanındaki geniş, kapalı park alanının altına çekiyor.

"Ben cipin arkasını boşaltırken sen de içeri girip oda anahtarlarımızı alsana." Brent teklif etti.

"İyi fikir," diyorum ona ve çantamı döşeme tahtalarından alıyorum. Sonra az önce geldiğimizi bildirmek için kız kardeşime mesaj atıyorum.

Neredeyse anında çok sayıda müstehcen emoji içeren bir mesaj geliyor. Bu kadar oynak hissettiğine göre birkaç içki içmiş olmalı.

Resepsiyon masasının köşesinde parıldayan on metrelik bir Noel ağacının, çelenklerin ve her tarafa asılmış parıldayan ışıkların bulunduğu gösterişli, geniş ve açık lobiye giriyorum.

Yürürken traverten taş zemin ısıldıyor, lobiden geçip resepsiyona doğru ilerlerken kalın topuklu ayakkabılarım yankılanan bir takırtı sesi çıkarıyor.

Pahalı mobilyaları ve güzel kaplamalarıyla mekânı hayranlıkla seyretmek için biraz zaman ayırmak isterdim ama soluma baktığımda bar kapısının açık olduğunu görüyorum. Liam, Phoebe ve David barın başındalar ve eminim tanıdığımız diğer herkes de içeride.

"Zoey!" Kız kardeşimin sesi yankılanıyor ve buranın camlarını sarsıyor.

Ben daha onu göremeden, hızla bana doğru geliyor ve kollarını ayı gibi sarılarak beni kucaklıyor.

"Brent nerede? Burada oda bulamadığınızı sanıyordum?" diye fısıldar.

"Yapamadı... Benimle kalıyor."

Kaşları tavana çarpıyor ve ağzı açık kalıyor. "Yani senin odanda olduğu gibi... tek yataklı mı?"

Kız kardeşim omuzlarımı öyle sıkı kavırıyor ki ileride morluk bırakacağından eminim.

"Ah, canımı yakıyorsun," diye mırıldanıyorum, beni bırakması için ona ters ters bakıyorum. "Ve oda çift kişilik, o yüzden sakın ol."

Sırıttıyor ve beni bırakıyor. Umduğu tek kişilik yatak değil ama yine de aynı odada.

Etrafından dolanıyorum ve check-in masasına doğru ilerliyorum; Phoebe de hemen arkamdan geliyor.

Güzel bir takım elbise giymiş bir adam check-in masasının diğer tarafında duruyor, Noel çelenkleri arkasında duvara asılı.

"Giriş mi yapıyorsunuz, bayan?" diye soruyor.

"Evet, lütfen," diyorum ve çantamdan cüzdanıma uzanıp kimliğimi çıkararak ona uzatıyorum. "Zoey Kloss. Düğün ekibiyle birlikte buradayım."

"İyi günler Bayan Kloss, konaklamanız için bizi tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz," diyerek bilgisayarının başına geçti.

"Huh..." diyor, kaşları monitöre bakarken aşağıya dönük, "Sistemde Zoey Kloss diye biri yok. Farklı bir isim altında olabilir mi?"

Farklı bir isim mi?

Hayır.

Doğru ya. Şimdiye kadar Liam'la evlenmiş olacağımı düşünürken Zoey Smith'in adını yazdırmıştım.

"Zoey Smith'i deneyebilir misin?" Tanıdığımız herkes barın içindeyken Phoebe ve ben şu anda lobide sadece ikimiz olmamıza rağmen ona nefesimin altında biraz soruyorum.

Kız kardeşimin anlayış göstereceğini biliyorum ama yine de hiç sahip olmadığım bir soyadıyla oda ayırtmış olmam utanç verici. Ve sonra sahte erkek arkadaşım odada birlikte kalmamız için bavullarımızı açarken onu kullanıyor olmak.

Sadece garip hissettiriyor.

"Burada Liam Smith'in çoktan odanıza yerleştiği yazıyor."

Liam odamıza mı yerleşti?

"Kahretsin, onu rezervasyondan çıkarmayı unutmuşum," diyorum bu otele rezervasyon yaptırdığım günü düşünürken.

Liam nişanımızı bozmadan önce David ve Phoebe çoktan nişanlanmışlardı. Bu otelde yer bulmak için bir yıldan uzun bir süre rezervasyon yaptırmak gerektiğinden, Phoebe düğün yerini çoktan rezerve etmişti, bu yüzden Liam ve benim için bir oda ayırttım ve bariz nedenlerden dolayı, düğünümüz bir yıl önce gerçekleşmiş olması gerektiğinden o zamana kadar evlenmiş olacağımızı varsaydım.

"Rezervasyonunu değiştirmedin mi?" diye soruyor kız kardeşim, kaşları sanki bu benim tarafımdan yapılmış aptalca bir dikkatsizlikmiş gibi kalkık.

"Kızlık soyadıyla rezervasyon yaptırmadığımı unuttuğum için bunu yapmayı düşünmedim," diyorum, boğazımı bir panik ürpertisi tıkamaya, nabzım yükselmeye başlıyor.

Bu doğru olamaz. Liam bunu yapmazdı. Otel bir hata yapmış olmalı.

Evet... bir çeşit karışıklık.

Liam'ın beni terk ettiği kadın ve kendisi için kız kardeşimin düğününde yaptırdığım rezervasyona kayıt yaptırmış olmasına imkân yok. Bu imkânsız. Bana asla böyle zalimce bir şey yapmaz.

"Tamam, Liam Smith için ikinci bir oda ayırttınız mı? Onu yanlışlıkla benim odama kaydetmiş olmalılar. Ben sadece onunkini alacağım," dedim otel resepsiyonistine.

Cevap vermeden önce bilgisayardaki konuk listesine bile bakmıyor.

"Üzgünüm hanımefendi ama Liam Smith için odanızda ikinci misafir dışında bir rezervasyon göremiyorum."

Bu bir dikkatsizlik, bu kadar basit. Bunun için soğukkanlılığımı kaybetmeyeceğim.

"O küçük pislik senin odanı da mı çaldı? Onu öldüreceğim." Kız kardeşim arkasını dönüp düğün hafta sonunda kötü bir şeyler yapmak için bara doğru gitmeye başladığında kolundan tutup olay çıkarmasını engellemek için onu çektim.

"Sorun değil, Phoebe. Önemli bir şey değil. Bunu halledebiliriz." Başka bir oda tutacağım. Gereksiz drama eklemeye gerek yok için Bu duygusal olarak suçlandı düğün hafta sonu. Ayrıca, Liam bunu asla yapmazdı. amaç. Dürüst bir yanlış anlaşılma olmalı.

Belki de otel, benimle ilişkisini bitirdikten sonra yaptığı rezervasyonu kaybetti ve kendi odasına ihtiyacı olacağını fark etti.

Otele girerken ağır bagaj arabasının sesinin traverten zeminlerde yankılandığını duyuyorum. Brent her şeyi yerleştirmiş ve bu tarafa doğru geliyor olmalı. Buraya gelip de odama çoktan giriş yapıldığını öğrenince ne diyecek?

Phoebe oflayıp pufluyor, işin peşini bırakmıyor. "Bu büyük bir mesele. Başka müsait oda yok. Hepsi dolu. Bu yüzden o küçük pislik muhtemelen seninkini aldı. Her zaman her şeyle sen ilgileniyordun. Bahse girerim kendi rezervasyonunu hiç yaptırmamış ve eli boş geldiğinde de seninkini almıştır."

Başka oda kalmayacağını düşününce göğsüm sıkışıyor.

Brent'in burada oda bulamayacağını çünkü tüm odaların dolu olduğunu söylediğini unutmuşum.

"Başka oda olmadığından emin misiniz?" Sormak için otelin resepsiyon görevlisine dönüyorum.

Burnunu kıvırıyor, bu konuda kararsız görünüyor.

"Evet, üzgünüm. Tüm standart odalarımız bu düğün ve Noel yolcuları için dolu."

Liam'ın bunu yaptığına inanamıyorum. O bana bunu yapmazdı. Bilgisayarda bir hata olmalı, rezervasyonunu kaybetmişler.

Phoebe haklı olsa da. Babasının şirketinde işle ilgili olmayan her şeyle ben ilgilendim.

"Neler oluyor?" Phoebe'yi neyin heyecanlandırıldığını görmek için bardan çıkan David'in sesini duyuyorum, Liam da arkasından geliyor.

Liam'ın orada durduğunu, kirli sarı saçlarını sevdiğim gibi şekillendirdiğini, masmavi gözlerinin dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bana baktığını görünce karnım dönüyor.

İçgüdülerimin hâlâ onun kollarına koşup naneli tıraş losyonunu içime çekmek olmasından nefret ediyorum.

Liam'ı şahsen görmeyeli bir yıl oldu, ama bu sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissetmemi engellemiyor... on bir aydan biraz fazla bir süre, Seattle'a taşınması ve yeni nişanlısı dışında.

Bu anın, onu tekrar görmenin nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Orada olacağını bildiğim kelebekler karnımın alt kısmında patladı, ancak barda oturan uzun boylu sarışın bir kadın Liam'ın geldiği yerden gözüme çarptığında, bu çırpınışlar mide bulantısına dönüştü.

Shelby.

"Hey, adamım! Başardın!" David yanına gidip Brent'in sırtını sıvazlıyor. Brent'in David ve Liam'dan daha geniş ve daha uzun olması çok tuhaf. Bunu daha önce fark ettiğimi sanmıyorum. David'in konyağı viski bardağında biraz şırıldıyor. "Hawkey'ler seni hapsedtikleri kafesten çıkardılar, ha?"

"Evet ve unutma, ben sadece ödünç aldım. Geri dönüşümü garanti altına almak için bir böbreğimi teminat olarak vermek zorunda kaldım ama hey, buradayım" diye takılıyor Brent.

Liam birkaç adım ötede birbirlerine yetişmeye çalışan David ve Brent'e bakıyor. Bakışları Brent'in üzerinde kalıyor ama Liam'ın Brent'e odaklanmasına neden olan şey Brent'in omzundan sarkan kamera çantamın görüntüsü.

Liam'ın gözleri kısılıyor ve benimkilerle kilitleniyor. Bu konu hakkında daha fazla konuşmaya gerek yok. Liam'ın bana gönderdiği gözlerini kısarak bakışından şu anda pek çok şeyi varsaydığını anlayabiliyorum. Brent'le çıktığımızı kelimeler kullanmadan göstermenin bir yolu varsa, o da bu olurdu çünkü Liam o çantayı gözümün önünden ayırmadığımı biliyor.

Liam'ın içini rahatlatmak için içimdeki dürtüye karşı koyuyorum.

Brent'le aramızdaki şeyin görüldüğü gibi olmadığına, hatta gerçek bile olmadığına dair ona güvence vermek için... ama ben daha iyi biliyorum. Beni bıraktığı için pişman olmasını istiyorsam, ayrıldığımızdan beri yaşadığım cehennemi ona da yaşatmalıyım.

"Phoebe, ne oldu?" David sonunda buraya neden geldiğini hatırlayarak soruyor.

"Zoey'nin odasını bir fare çaldı ve şimdi hiç kalmadı." Phoebe sinirli bir ifadeyle Liam'a doğru bakarak ofluyor ama Liam Phoebe'yi neyin sinirlendirdiğinden habersizmiş gibi davranarak viskisinden sakın bir yudum alıyor... onun tercih ettiği içki. Biliyorum çünkü ne zaman akşam yemeği için buluşacağımız restorana gitsem ona hep viski sipariş ederdim.

Rezervasyonlara hep geç kalırdı, ama geldiğinde içkisi hep hazır olurdu.

"Odan yok mu?" Brent bana bir bakış fırlatarak soruyor.

"Bir karışıklık oldu," dedim ona daha fazla açıklama yapmadan.

"Liam çaldı," der Phoebe nefesinin altında, ama Brent duyar.

Keşke Liam'ı kötü göstermeseydi. Brent ve Liam arasında zaten bir sürü husumet var. Brent, Liam'ın odamı bilerek aldığını düşünürse, artık bana yardım etmeyi kabul etmeyebilir.

"Sorun değil. Ben hallederim." Brent ona yanımdaki check-in masasına doğru yürüdüğünü ve otel resepsiyonistiyle göz teması kurduğunu söylüyor. "Tamamen dolu musunuz, yoksa kaldığımız süre boyunca müsait başka odanız var mı? Kız arkadaşım gelinin kız kardeşi ve düğün fotoğrafçısı. Yakınımızda kalması gerekiyor."

Numara yaptığımızı biliyorum ama Brent bana ilk kez gerçek anlamda kız arkadaşım dedi. Ve bunu Liam, Phoebe ve David'in önünde yaptı.

Tabii ki Phoebe bunun sahte olduğunu zaten biliyor ama diğer ikisi de bilmiyor.

Brent'in benden bahsederken dudaklarından kız arkadaş kelimesinin döküldüğünü duymak farklı. Kötü ya da iyi değil, sadece... farklı.

Liam yıllardır bu unvanı kullanan son kişi ve çevresel görüşümde Liam'ın rahatsız bir şekilde ağırlığını değiştirdiğini görüyorum. O da duymuş olmalı.

"Boş yerimiz var mı diye bir bakayım," diyor resepsiyonist, bilgisayarda bir şeyler yazıp boş yer olup olmadığını kontrol ederken. "Evet, var ama bu bizim delüks balayı süitimiz. Standart odalardan biraz daha pahalı."

Phoebe dikkatini resepsiyonistten bana çeviriyor ve sırtıyor.

"Balayı süiti mi?" diyor Liam'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ne kadar romantik. Jetli küvetin iki kişilik olduğunu duydum. İkiniz otelde çok seks yapacaksınız." Göz kırıyor.

"Phoebe!" Uyarıyorum, yanlış zamanda nefes alıyorum ve kendi tükürüğümle boğuluyorum, bu da öksürmeye başlamama neden oluyor. Gerçekten de otel lobisinin ortasında seks kelimesini ağzından kaçırdı mı?

Resepsiyonist hiç de rahatsız olmuş görünmüyor ve Brent kız kardeşimin Liam'ı kiskandırma ve beni utandırma çabasına kıkırdıyor.

Görev tamamlandı.

Öksürük krizimden kurtulduktan sonra eğilip Liam'ın duymayacağı kadar alçak sesle fısıldıyorum.

"David'le balayı süitinde kalmanız gerekmiyor mu?"

Benim duruşumu taklit ediyor ve o da eğiliyor. "Resepsiyondan sonra Jamaika'ya gitmek için kırmızı göz uçuşu ayırttık. Onu kullanmayacağız," diye fısıldıyor.

Anlaşmaya varılmış gibi görüldüğü için o da ben de omurgalarımızı dikleştiriyoruz. Çok fazla seçeneğim olduğundan değil. Balayı süiti ya da yolun aşağısındaki Brent'in odası.

Burada kız kardeşimle olmak istiyorum, bu yüzden tek bir seçeneğim var.

"Sevgilim ne isterse," diyor Brent, cüzdanını çıkarırken.

Kızım ne isterse mi?

Liam gözümün ucuyla rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve Brent'in sözleriyle kalbimin etrafında küçük bir çarpıntı oluşuyor.

"Zaten normal odalardaki kraliçe yatak yerine süitteki kral boy yatağı tercih ederim. Bu şekilde biraz uyuyabilirim" diyor ve ardından kartını resepsiyona uzatıyor.

"Sadece bir yatak mı?" Ona fısıldıyorum.

Bir odayı paylaşmayı ilk kabul ettiğimizde, iki kraliçe yatağımız olacaktı, bu yüzden uyku düzeni biraz garip olacaktı ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi. Bu tek yatak durumu tamamen farklı bir hikaye.

Kulağıma doğru eğildi. "Kanepede uyumayı teklif ederdim ama sırtım bunu kaldıramaz ve Noel'den hemen sonra rakip takımımızla oynayacağız."

Geri çekiliyor ve sanki bana bu durumdan vazgeçmem için son bir şans veriyormuş gibi gözlerimiz kilitleniyor. Bu noktada çok kararlıyız.

Resepsiyonist dikkatimi ondan ayırdı.

"Bu, tüm masrafların ve oda servisinin de tahsil edilmesini istediğiniz kart olacak mı?"

Brent ona döner ve başını sallar.

Bu oda için ne kadar harcadığı hakkında hiçbir fikrim yok, ancak buranın görünüşüne ve rezervasyon yaptığım zamanki astronomik standart oda fiyatlarına dayanarak, benim için küçük bir servet harcadığını biliyorum.

"Brent..." Dikkatini çekmek için söyledim.

Ona bunu yapmasına ve parasını harcamasına gerek olmadığını söylemeliyim.

Bana dönüyor ve gülümsüyor, otel resepsiyon görevlisi kartını okuturken tezgâhtan geri çekiliyor. Bir kolunu bana doluyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor.

"Phoebe'yi duydun mu? İki kişilik bir küvet. Böyle bir fırsatı kaçıramayız, değil mi?"

İzlediğinden emin olmak için gözleri Liam'a kayıyor ve sonra başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Phoebe'nin gözleri açılıyor ve yüzü aydınlanıyor.

Bu durum hoşuna gidiyor ama sadece onun hoşuna gidiyor çünkü Liam boğazını temizliyor ve sonra dönüp bara doğru yürüyor.

Otel resepsiyon görevlisi solundaki baskıdan bir makbuz çıkarıyor ve ardından mermer bar yüksekliğindeki resepsiyon masasının üzerine bırakıyor.

"Buyurun Bay Tomlin. İşte anahtarlarınız. Süitiniz beşinci katta. Bu makbuzu imzalarsanız, yolunuza devam edebilirsiniz."

Brent beni tutmayı bırakıyor ve masaya dönüyor. Ben de öyle yapıyorum. Makbuz sayfasındaki sıfırların sayısını görmezden gelemem.

Bu doğru olamaz, değil mi?

Bir hafta sonu için bu kadar mı?

David'in Phoebe'nin nişan yüzüğüne harcadığından daha fazla... ve ben onun bile abartılı olduğunu düşünmüştüm.

Liam artık görünürde yokken, bolca özür dilemeye başladım. "Çok özür dilerim. Bu çok pahalı. Hadi iptal edelim.

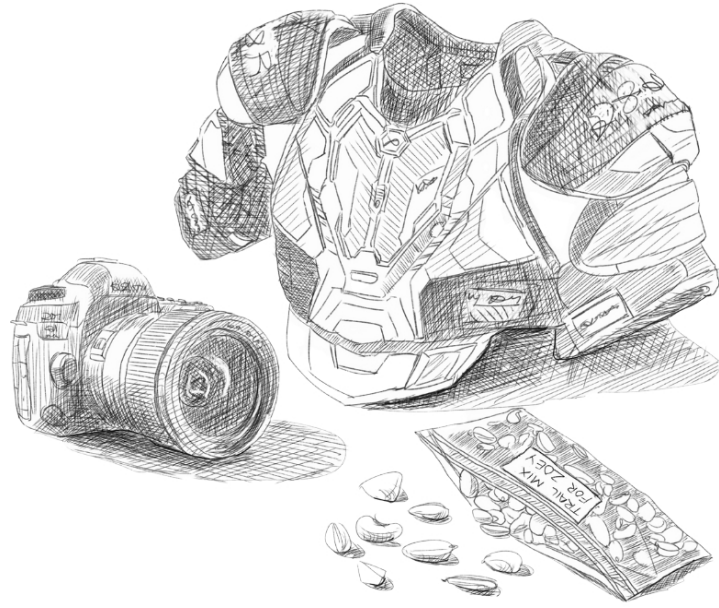
ve yola çık," diye yalvarıyorum.

"Zoey, önemli bir şey değil, sana söz veriyorum. Bunu kolayca karşılayabilirim, tamam mı? Ayrıca standart odalardaki kraliçe yataktan daha iyi olan kral boy bir yatak da var." Kâğıdı imzaladı ve üzerinde otel logosu olan iki beyaz plastik anahtar kartını aldı.

Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve Brent'e sahte kız arkadaşı gibi davranmaktan çok daha fazlasını borçlu olduğum hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

Ya karşılığında başka bir şey bekleyecektir ya da sahte kız arkadaş görevleri pahalıdır.

CHAPTER EIGHT

Brent

"Bekle... bir şey mi kaçırdım?" David kaşlarından birini indirerek soruyor.

"Zoey ve ben çıkıyoruz," diyorum ona, kolum hâlâ Zoey'nin boynundayken.

"Zoey'yle mi çıkıyorsun?" diye sordu, sesi sonunda biraz gıcırdadı. Sonra doğrudan Zoey'ye baktı. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum?"

Zoey konuşmaya çalışıyor ama bir an kekeliyor, bu yüzden ben öne geçiyorum.

"Bu tür bir tutkunun ne kadar kolay yönlendirilebildiği büyüleyici," diyorum ona sırtarak.

"Derin bir nefretten mi bahsediyorsun?" Kıkırdıyor.

Görmezden geliyorum ve Zoey kollarımda kıvranıyor. David'e yalan söylemek onu rahatsız ediyor ama benden istediği buydu, bu yüzden buna alışması gerekecek.

"Ne kadar süreyle?" diye sorar, Phoebe'ye sanki bunu kendisinden saklayan bir suç ortağıymış gibi bakmaktadır.

Sanırım öyle sayılır.

Zoey bana karşı daha da geriliyor ama Phoebe soğukkanlı ve sakin görünüyor. Bunu hiç umursamıyor.

David'e yalan söylemekten hoşlanmıyorum. O benim en iyi ve en uzun süreli arkadaşlarımdan biri ama sır saklayamaz. Bu çok büyük bir risk. David de berbat bir sır saklayıcı olduğunun farkında değil. Bu olay sona erdiğinde, eğer gerçek bir şekilde ortaya çıkarsa, David anlayacaktır... dışarıda bırakıldığı için biraz kızgın olsa bile.

Göz ucuyla Liam'ın barda birlikte oturduğu kadından biraz uzaklaşıp lobide bizi daha iyi dinlemek için arkasına yaslandığını görüyorum. Anlaşılan bu sorunun cevabını o da istiyor.

Zoey bana bakıyor. Geçmişimizi hiç konuşmamıştık, şimdi bu bizim açımızdan dikkatsizce görünüyor.

Boş yere telepati kurmaya çalışırken gözlerimiz kilitleniyor ama nafile.

"Üç ay," diye ağzımdan kaçırdım ve Zoey de başını salladı... dürüst olmam gerekirse biraz abartmıştım, ama sanırım işe yarayacaktı.

Bu, açık açık konuştuğumuz yeterince uzun bir ilişki, ancak erkeklerin genellikle arkadaşlarına özel olarak biriyle görüştüklerini söylemeye başlamayacakları kadar kısa.

"Üç ay mı?" David Phoebe'ye bakarak tekrarlıyor. O da başını sallayarak yalanımı destekliyor.

"İlişkimizi gizli tutuyorduk çünkü medya son zamanlarda acımasızdı ve Zoey'i paparazzilerden olabildiğince uzun süre korumak istedim. Ve şu anda bizimle seyahat eden Rowan adında bir muhabirimiz var. Zoey henüz Rowan'ın ilişkimiz hakkında haber yapmasına hazır değildi ama artık hazır."

"Awww, siz ikiniz çok tatlısınız," diyor Phoebe.

Bunun sahte olduğunu hatırlıyor, değil mi? Bu onun fikriydi. "Gerçekten Zoey'le mi çıkıyorsun?" David tek kaşını kaldırarak sordu.

kaşlarını çatıyor, ikna olmuş değil.

Nedenini ben de anlıyorum. Zoey bana olan nefretini hiçbir zaman gizlemedi ve mezuniyet sınıfımızdaki herkes muhtemelen Zoey'nin benim en büyük hayranım olmadığını söyleyebilir.

"Evet, öyleyim," diyorum Zoey'yi yandan hafifçe sıkarak. Gözlerinde bir utangaçlık kıvılcımıyla hızla bana bakıyor.

Phoebe kalçasıyla David'i şakacı bir şekilde dürterek, "Soruşturmayı bırak," diye araya giriyor. "Medya tarafından yeterince takip ediliyorlar. Burada buna ihtiyaçları yok."

David teslim olmak için elini kaldırır. "Tamam. Garip ama... sen mutlu olduğun sürece sorun yok. Eşyalarınızı bırakıp aşağı inecek misiniz?" diye sorar ve bardağını ağzına götürüp bir yudum alır.

Ben bir şey söyleyemedim, Phoebe atlıyor. "Uzun bir uçuş geçirdiler. Bırakalım da yerleşsinler," diyor Zoey'ye göz kırparak.

"Peki ya kokteyl saati?" Zoey yüzünde bir şaşkınlıkla soruyor.

Phoebe sırtlıyor. "Eminim ikiniz birlikte biraz zaman geçirebilirsiniz. Ayrıca, Brent size balayı süiti aldı. Her şeyi test etmeli ve nasıl olduğunu bana anlatmalısın. Yerleştikten sonra aşağı gel. Bütün gece burada olacağız."

Zoey hızla bana bakıyor ve ben de bizim adımıza cevap veriyorum. Zoey ve benim çıktığımızın tohumlarını attık. Şimdi bir dakika durup bunu sindirebiliriz.

Ya da Liam'ın durumunda... iltihap.

"Evet, birazdan aşağıda oluruz. Bir duş almak ve bu kıyafetleri değiştirmek istiyorum."

Zoey başıyla onaylıyor.

Eminim Liam'ı gördüğünden beri yeniden toparlanmaya hazırdır. Bu gece giymek istediği bir elbise var ve onu içinde görmek için sabırsızlanıyorum.

Çevresel görüşümde, Liam'ın bardan bizi izlediğini fark ediyorum.

Liam'ı Kiskandırma Operasyonu hemen etkili oldu.

Zoey'i daha önce birden fazla kez kaybettim ve Liam'ın yüzündeki ifadeyi tanıyorum. Ne kaybettiğimi anladığımda benim yüzümde de aynı ifade vardı.

"Yukarı çıkmaya hazır mısınız?" Ona sordum.

Phoebe'nin David'le birlikte bara geri dönmesini izler ve sonra başını sallar.

"Evet, hadi gidelim."

Zoey

Kartımı kapı kilidine sokuyorum ve ağır kapıyı iterek balayı süitine geçiyorum. Giriş geniş, yuvarlak bir masa ve ortasında kocaman bir buket çiçek var.

Bir adım daha atıyorum ve Brent'in arabayı arkasından çekmesi için kapıyı açık tutuyorum. O içeri girdiğinde, fuayedeki masanın önünden geçip Seattle'daki küçük dairem kadar büyük bir odayla karşılaşıyorum.

Oda nefesimi kesiyor. O kadar güzel ki.

Farklı tonlardaki beyazlar ve kremler renk paletini oluşturuyor. Büyük boy dört direkli bir yatak, yumuşak kumaş katmanları ve düzinelerce yastıkla uzak duvara yaslanıyor. İçine atlayıp kestirmek için yeterince iyi görünüyor.

Pencerelerin üzerindeki uyumlu perdeler bu odanın tüm havasını yumuşatıyor.

Geniş pencerenin altında dantelli, minderli bir kanep ve bir sehpa duruyor. Oraya doğru yürüyorum, çantamı kanepenin üzerine bırakıyorum ve sonra yatağa doğru yürüyüp parmaklarımı krem rengi yorganın üzerinde gezdiriyorum.

Burası muhteşem bir balayı süiti ve Brent ile benim için tamamen boşa harcanmış gibi hissettiriyor. Bu odanın karı koca olarak ilk gecenizi geçirmek için ne kadar güzel olacağını hayal edebiliyordum - bu deneyimden mahrum bırakıldım.

Brent bavulları arabadan rekor bir sürede indirir ve sonra kapıya doğru geri iter.

"Sen duş alırken ben onu indiririm," diyor ve içeri bakmak için banyoya doğru yürüyor. "İki kişilik küvet güzel görünüyor." Omzunun üzerinden bana bir sırtıma gönderiyor ve ben biraz kızarıyorum.

Şaka yaptığından eminim, ama sekse aç beynim ve burada sadece bir kral yatak varken, cinsel dürtüleri düşünmemek zor.

Ayrıca, Brent'le seks yapmak sorun yaratır ve bu hafta sonu bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemin tek nedeni eski sevgilime hata yaptığını kanıtlamak ve beni geri istemesini sağlamak. Şu anda nişanlısıyla barın alt katında olmasına rağmen.

"Sadece bir kişilik olması çok kötü," diyorum ona.

Dönüyorum ve kapıya doğru geri adım atıyorum, o beni geçmeden hemen önce duruyorum.

"Fıskiyeli küvet bunu duyunca hayal kırıklığına uğrayacak." Gülümsüyor ve sonra gideceği yere doğru ilerliyor.

Brent'in aşağıda beni kız arkadaşı olarak sahiplenmesi ve lisedeki günlerimizden beri geliştirdiği o bacak zayıflatıcı gülümsemesi arasında, karanlıkta iki yetişkin arasında neler olabileceğini düşünmekten kendimi alıkoymam gerekiyor.

Bu düşünceden kurtuluyorum. Brent Tomlin'le geçireceğim bir gece, onunla bir hata yapmaya ve hayatımın geri kalanında kendimi bu konuda azarlamaya değmez.

Amaç Brent'le bir araya gelmek değil... Liam'a nelerden vazgeçtiğini göstermek.

"Aşağıdan bir şey lazım mı?" diye soruyor, el arabasını odamızdan çıkmak için kapıya doğru iterken.

"Hayır. Ben iyiyim."

Brent başını sallar. "Bir dakika içinde görüşürüz."

Kapıyı açar ve giderken arabayı da beraberinde dışarı çeker.

Kapı kapanır kapanmaz yatağa atlıyorum, bir denizyıldızı gibi sırtüstü uzanıyorum. Kumaş görüldüğünden daha da yumuşak ve burada uyuyakalabilirim.

Bir yanım hazırlanıp Liam ve Shelby gerçeğiyle yüzleşmek için aşağı inmek istemiyor.

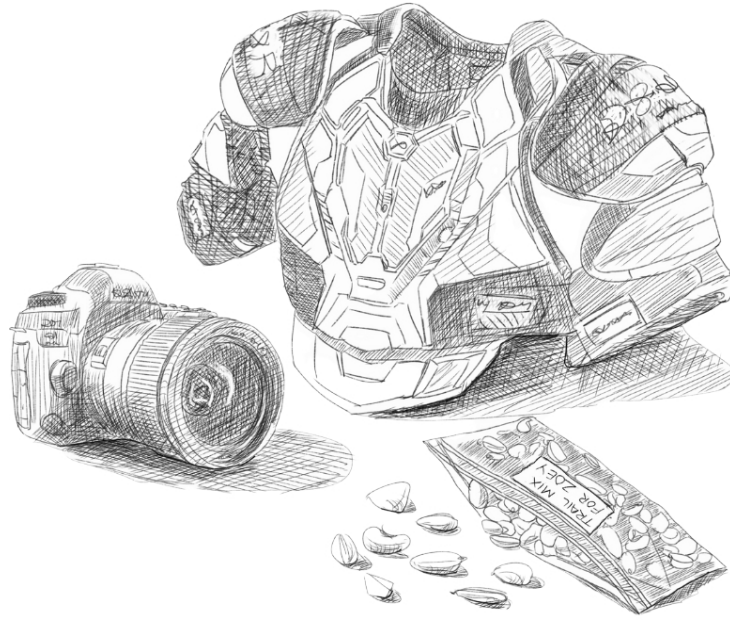
Seattle'a taşınmak bazı açılardan bana her şeyi çok daha farklı hayal etme imkânı verdi. Liam ve Shelby'yi her zamanki mekanlarımızda birlikte görmek zorunda değildim. Uzaklara taşındığım için bu yıl ortak arkadaşlarımızın yemek partilerinde onlarla karşılaşmak zorunda kalmadım. Ama sorun şu ki, bu beni acıdan ayırsa da iyileşmemi sağlayamadı... O zamandan beri açık bir yara olarak kaldı.

Onları şimdi görmek bir yıl öncesine göre daha az acı verici değil. Sadece bu buluşmanın kaçınılmazlığını erteledim ve şimdi bununla yüzleşmek zorundayım.

Hayatım boyunca Brent'le tekrar konuşabileceğimizi hiç düşünmemiş olsam da, barda Liam ve Shelby'yle karşılaştığımda yanımda olacağı için çok rahatladım.

En azından bunu tek başıma yapmak zorunda değilim.

CHAPTER NINE

Brent

O otel odasından çıkmak çok önemliydi, özellikle de Zoey bizi ayıran tek şey banyo kapısıyken kıyafetlerini çıkarırken aynı süitte olma düşüncesi.

Liam'ı lobide gördüğümde ve onun rezerve ettiği odayı aldığını duyduğumda, onu lobinin duvarına vurmamak için kendimi zor tuttum. İyi bir dayacağı hak ediyor.

Zoey'e yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum ve bu iş için doğru adamı tanıyorum. Eğer buzda olsaydık, pistte rakiplerimize verdiğim zararı hatırlayacağından emin olurum.

Keşke onu kıskandırmak yerine benden onu biraz hırpalamamı isteseydi çünkü hak ettiği şey bu.

Arabayı bırakıp barın önünden geçerken büyük bir masanın etrafında Phoebe ve David'le birlikte gülüp içen altı kadar kişiden oluşan küçük bir grup görüyorum.

Liam beni gruba bakarken yakalıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Sözsüz kelimeler değiş tokuş edildi ve şimdi birbirimizi anlıyoruz.

Zoey'le "çıkamamızın" gerçek nedenini bilmiyor olabilir ama ikimiz de onun hafta sonunu mahvetmek üzere olduğumu biliyoruz çünkü daha önce lobide ona nasıl baktığını gördüm. Başka biriyle nişanlı bir adamın bakışı değildi.

Görünüşe göre onu kıskandırmak o kadar da zor olmayacak çünkü zaten bana bir tehditmişim gibi bakıyor.

Onunla hiç şansım olmadığını bilmiyor.

Odaya döndüğümde biraz oyalanıyorum, takımın sıralamasını kontrol ediyorum ve arkamdaki yirmi kadar yastığa yaslanarak yatağa otururken Koç Bex'in hafta sonu oynayacağımız takımla ilgili hepimizin izlemesini istediği makaralar için gönderdiği e-postaya bakıyorum.

Kapı kolunun döndüğünü duyuyorum ve kapı açıldığında dışarı çıkan şeye hazırlıksız yakalanıyorum.

Zoey'nin uzun kestane-kahverengi saçları yumuşacık, geniş yastıklara mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı. Kirpikleri koyu siyaha boyanmış, dudakları ise nefis bir elma kırmızısı parlaklığında.

Daracık, uzun kollu siyah elbisesi vücudunun her mükemmel kıvrımına ve narin ayak bileklerine kadar uzanıyor. Dalgalı V yakalı üst kısmı, bacaklarının hemen arkasında duruyor.

Göğüs kemiği, göğüslerinin mükemmel doğal şeklini vurguluyor. Gözlerimi ondan alamadığım için kalp atış hızım artıyor. Kan sikime doğru sertçe pompalanmaya başlıyor. Gök yüksekliğindeki siyah bantlı topuklu ayakkabıları geri kalanını tamamlıyor ve Tanrım, o şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Kahretsin, eğer benim olsaydı, artık aşağı inmezdik. Hasta olduğumu söyledim ve o da ben de birkaç saniye içinde çıplak olurduk.

Ama o benim değil.

Ve başkası için böyle giyinmişti.

Çantasına doğru yürüyüp karıştırmaya başladığında gözlerim onunla ilgili her şeyi detaylandırmaya devam ediyor.

Bir çift elmas küpe çıkardı ve bunları ona kimin aldığını tahmin edebiliyorum.

Onun için hazırlanırken ona bakarak kendime daha fazla işkence edemem.

"Duşa gireceğim," diyorum, ereksiyonumu saklamak imkânsız hale gelmeden yataktan hızla kayarak. "Uzun sürmez."

"Tamam, acele etme." Küpelerini sabitlemek için odanın diğer tarafındaki aynayı kullanırken bana bakma zahmetine bile girmeden söylüyor.

Güven bana, bunu halletmek uzun sürmeyecek. Sadece yan odada kendimle ilgilendiğimi duymamasına dikkat etmeliyim.

Buna izin vermek bir seçenek değil. Zonklayan sikim pantolonumdan içeri girmeye çalışırken aşağı inmemin imkânı yok.

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve Zoey'nin burada bıraktığı bir şeyi almak için içeri girmeye çalışmayacağından emin olmak için kilitliyorum.

İhtiyacım olan son şey, ben o elbisenin içindeki görüntüsüyle otuzbir çekerken onun içeri girmesi.

Karo döşeli duşa doğru yürüyorum, içeri uzanıp duşu başlatıyorum. Her şey onun burada olduğu zamandan beri hala nemli.

ama aynaların buharı makyajını yaparken çoktan silinmiş.

Hızlı bir hareketle kot pantolonumu boxer'larım ile birlikte aşağı indiriyorum.

Sikim önümde sallanıyor, tamamen dik ve ilgi bekliyor.

Eğer bana kalsaydı, bu banyoda yalnız olmazdım. Onun yerine o elbise paramparça olmuş, otel odasının zemininde bir yığın halinde yatıyor, Zoey de altımda ona daha sert bir şekilde vermem için yalvarıyor olurdu ve ben de verirdim.

Sonra tişörtümü çıkardım ve doğruca duşa girdim.

Su başımdan aşağı ve sırtımdan akarken spreyin altında yürüyorum. Zoey'nin o "sik beni" elbisesiyle banyodan çıktığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Sonra onun dizlerinin üzerine çöktüğünü, ağzını benim için açtığını ve sikimi sıcak, istekli dilinin arasına aldığını hayal ediyorum.

"Siktir... Zoey," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Duşun zemininde onun saç kremi ni görüyorum. Elime alıp kapağını açıyorum ve kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Lisedeyken kullandığı aynı tatlı ebegümeci ve kuşburnu, ama kokusu yıllar içinde biraz değişmiş.

Saç kreminin bir kısmını avucuma sıkıyorum ve elimi shaftımın etrafına sarıp kendimi çalıştırmaya başlıyorum, hayal gücüm Zoey'nin elini ve ağzını benimle ilgilenirken göz kapaklarımın arkasından izliyorum.

Sol ön kolumu fayans kaplı duşa yaslıyorum. Uzun zamanım olmadığını biliyorum, ama Zoey'i o elbisenin içinde beceme düşüncesi taşaklarımı ne kadar çabuk sıkıyor ve sanki burada benimle birlikteymiş gibi saç kreminin kokusunu duyuyorum, yine de uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

O elbiseyi benden başka kimse için giymemeli.

Sanki Zoey beni bu kadar derine götürebilecekmiş gibi, sikimi kökten uca doğru çalıştırmaya devam ediyorum. Ve sonra, ıslak ağzından çekip göğüslerinin üzerine boşalmayı düşündüğümde

ve elbisesinin önü bana çarpıyor, doruk noktamın içimi parçalamasına engel olamıyorum.

Ucumdan duş zeminine sıcak beyaz döller fışkırırken iniltilerimi beni tutan kola bastırıyorum.

Nefes alış verişlerimin düzene girmesi için kendime bir saniye veriyorum ve sonra duşu durulamaya başlıyorum.

Ona hızlı olacağımı söylediğimi biliyorum, bu yüzden rutinimi hızlıca uyguluyorum, yanımda getirdiğim hepsi bir arada yerine otelin şampuanını ve saç kremi kullanıyorum çünkü hala diğer odadaki valizimde bıraktığım gece çantamda.

Zoey'ye olan ilgimi gizlemek için o kadar acele ediyordum ki, tuvalete gitmekten başka bir şeyle uğraşamıyordum.

Vücudumu yıkamayı bitirdim ve duş suyunu kapattım.

Havluyla hızlıca kurulandıktan sonra saçlarımı çabucak kurutmak umuduyla Zoey'nin Xtreme saç kurutma makinesini aldım. Beş dakika içinde, belime sardığım havluyla banyonun kapısını açtım.

Tabii ki otel havluları benim bedenimdeki erkekler için yapılmıyor ve havlu kumaş zar zor örtüyor ama beni örtüyor.

Doğruca, geldiğimiz odanın ön tarafına, Zoey'nin aksesuarlarını bitirdiği yere yakın bir yere bıraktığım bavuluma yöneliyorum.

Hâlâ onu bıraktığım yerde duruyor ve az önce duşta olanlardan hiç haberi yokmuş gibi görünüyor.

Gözlerimi Zoey'nin poposundan uzak tutarak bavuluma bakıyorum. İhtiyacım olan son şey bu küçük havlunun içinde ikinci bir ereksiyon. Zoey'nin bana ne yaptığını görmesini umursayacağımdan değil. Sorun şu ki, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen o.

Bavuluma, Zoey'nin durduğu aynanın yanına gider gitmez bana baktığını görüyorum.

En azından bir boxer külot ve pantolon giyene kadar gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışıyordum ama merakım beni ele geçirdi.

Baktığımda beni tepeden tırnağa taradığını görüyorum.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında ve bunun bugün beni ikinci kez süzerken yakalayışım olduğunu fark ettiğinde, gözlerini kaçırıyor ve boğazını temizliyor.

Dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor.

O da bana karşı tamamen bağışık değil. Ama ikinci en iyi olmak istemiyorum ve balo için beni affetmesini ve bana gerçek bir şans vermesini sağlasam bile her zaman öyle olacağım.

Liam'dan sonra hep ikinci sırada olacağım.

Ve yalnız kalmayı tercih ederim.

Bavulumu alıp yatağa doğru ilerliyorum ve ağır siyah valizi üstüne koyuyorum.

Temiz bir iç çamaşırı ve hazırladığım pantolonu çıkarıp banyoya gidiyorum.

Tamamen giyinmem sadece birkaç dakikamı alıyor ve sonra banyodan çıkıyorum.

Zoey kolunun altında küçük bir çantayla beni bekliyor.

"Güzelce temizlenmişsin," diyor.

"Teşekkürler," diyorum ve odadaki küçük masadan cüzdanımı ve oda anahtarımı alıyorum. "Sen de öyle."

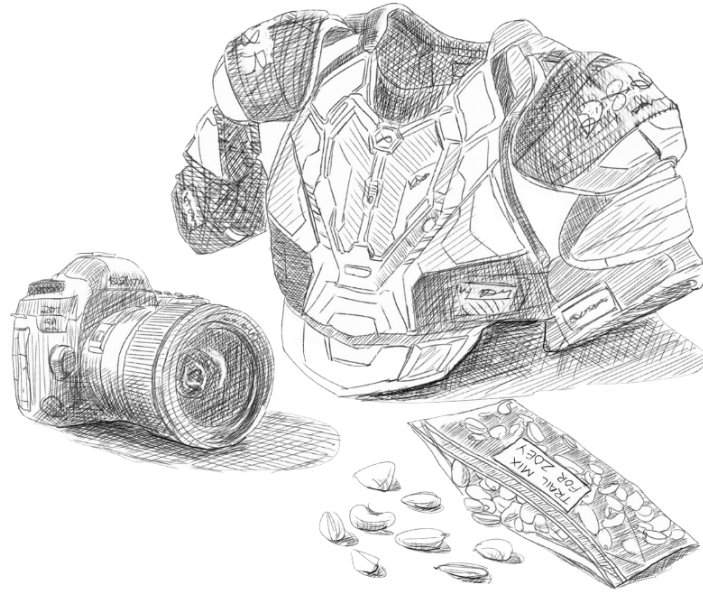
"Çok mu fazla?" diye soruyor, elini vücudunun yan taraflarında gezdiriyor, benim olmasını dilediğim tüm kıvrımlara dokunuyor. "Sence Liam bundan hoşlanacak mı?"

"Güven bana... Hoşuna gidecek," diyorum ve kapıya yöneliyorum, kapıyı onun için açıyorum ve önce onun çıkmasına izin veriyorum.

Ona nasıl görüldüğü ve bu gezegende onunla kıyaslanabilecek başka kimsenin olmadığı konusunda yapabileceğim yüzlerce iltifat daha var. Ancak bu hafta sonu boyunca dikkatli olmazsam, artık sahip olmamam gereken bir şeye sahip olma ihtimalim çok yüksek.

Umut.

CHAPTER TEN

Zoey

Brent'i daha önce havluyula görmek tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi. Liam ve Shelby'yle yüzleşmek için bara inmenin verdiği gerginlik beni etkilemeye başlamıştı.

Adam yontulmuş kasları ve keskin çenesiyle bir Yunan heykeli gibi; kızların ıslak rüyası. Fiziksel olarak zorlayıcı ve acımasız bir spor yaptığını da eklersek Brent'in seksapelinin tavan yaptığını söyleyebiliriz. Brent'le hiçbir zaman

ve Brent'le bir şansım olduğunu düşünmenin aptalca olduğunu daha da iyi anladım.

Başlangıçta, Liam'la çıkmayı kabul etmemin asıl nedeni buydu.

Liam, Brent kadar olmasa da yetenekli bir hokey oyuncusuydu.

Liam'ın başka özellikleri de vardı. Okulda popülerdi... zeki ve çekiciydi ve hepsinden önemlisi... ilgi duyuyordu.

İçten içe, Brent'in benim ligimin dışında olduğunu hep biliyordum. Okulumuzdaki çok daha güzel ve popüler kızlar Brent'in ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı, ancak o ilgisinin çoğunu ilişkiler yerine hokeye harcıyor gibiydi. Yıllar boyunca değişmeyen tek şey bu gibi görünüyor.

Kısa bir süre sonra Liam, tatlı ama bazen aşırı pahalı jestleri ve beni dışarı çıkarıp gösteriş yapma hevesiyle beni kazandı. Liam kendimi özel hissetmemi sağladı, tıpkı Brent'in gizli atıştırmalıkları ve İspanyolca notlarıyla yaptığı gibi.

Liam ulaşılabilir ve gerçekçiydi. Ona aşık olmam uzun sürmedi.

Asansörle barın ve düğün partisinin bizi beklediği lobi katına inerken karnım dönüyor.

Liam'ı ilk geldiğimizde gördüğüm için biraz rahatlamış hissediyorum ama şimdi önümüzdeki birkaç saati Shelby ile onu izleyerek geçireceğim.

Brent tutunmam için kolunu uzattı. Elimi pazularına doladım.

Gerçek bir çift gibi görünmemizi sağlamak için bize biraz fiziksel bağlantı verirken, aynı zamanda bu parlak taş karoların üzerinde kaymamamı sağlıyor.

Bara girdiğimde, mekanın parıldayan ışıklar ve cicili bicili Noel süsleriyle süslendiğini ve İrlanda pub tarzı iç mekanın koyu renkli ahşap kirişlerine dizildiğini görüyorum.

Biz içeri girerken ses sisteminden hafif bir Noel müziği yayılıyor.

"Sonunda geldin. Sonunda," dediğini duyuyorum Phoebe'nin.

Ellerini havada salladığını görene kadar etrafıma bakıyorum.

David'le birlikte barın köşesindeki büyük yuvarlak masada oturuyor, etrafı birkaç sağdıç ve nedimeyle çevrili.

Ne Liam'ın ne de Shelby'nin ortalıkta görünmediğini fark ettiğimde dikkatimin odanın geri kalanına yayılmasına engel olamıyorum.

Sonra onları odanın bir köşesinde gördüm. Shelby mutlu görünmüyor. Liam onunla bir şey tartışmaya çalışıyor gibi görünürken kollarını göğsünde kavuşturmuş. Konuşmadan dolayı biraz sinirli görünüyordu.

Liam nihayet odaya girdiğimizi fark ederek başını çeviriyor. Brent beni bara doğru götürürken gözleri bana kilitleniyor. Gözleri hafifçe kamaşarak elbisemi incelemesini izliyorum. On yıllık bir flörtten sonra, Liam'ın bir şeyle ilgilendiğinde nasıl baktığını biliyorum.

Kız kardeşimin en yakın arkadaşı ve nedimesi Sarah elbiseme bakarak, "Aman Tanrım, bu elbise çok çarpıcı," diyor ve mavi gözleri vücudumda geziniyor.

Kısa siyah mini bir elbise giymiş, sarı saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış.

Sarah, kız kardeşim ve Liam'dan bir sınıf büyüktü, bu yüzden Brent'le aramızdaki drama ya da Liam'la aramızdaki ayrılığa tanık olmamıştı.

"Elbise bu mu?" Phoebe daha iyi görebilmek için masanın üzerine biraz eğilerek sorar.

Bunu internetten bulan ve bana bunun mükemmel bir intikam elbisesi olacağını söyleyen oydu.

Bir ay önce sipariş etmiştim ama o sırada düğün hafta sonu için giymeye tam olarak kararlı değildim. Sonra Liam'ın nelerden vazgeçtiğini anlamasını sağlamak için son bir girişimde bulunmak istiyorsam, bunun son şansım olduğuna karar verdim.

Farklı eyaletlerde yaşarken birbirimize düzenli olarak rastlamıyoruz.

Şimdiye kadar, elbise doğru ilgiyi görüyor gibi görünüyor. Brent bile banyodan ilk çıktığımda elbiseye bir göz attı. Aslında yorum yapmamış olsa da, ilgisini kaybedip düş almak için banyoya gitmesi de bir o kadar zaman aldı.

"Oturun. En utanç verici lise hikâyelerimizin üzerinden geçiyoruz," diyor David.

Bu noktada herkesin zaten birkaç bira içmiş olduğu aşık ve hiçbir alkol miktarı, buna neden olan adamın yanında otururken en utanç verici hikayemi anlatmaya beni ikna edemez.

Brent benim için sandalyelerden birini çekiyor ve ben de oturuyorum. "Teşekkürler," dedim ona.

"Ne içmek istersiniz? Bara sipariş vereceğim" diye soruyor.

Bir an düşündüm. Bunun için iyi bir şeye ihtiyacım var. "Viski ekşi lütfen."

Gece böyle geçecekse hazırlansam iyi olacak. "Akıllıca bir seçim," diye sırtıyor. "Hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra Brent içeceklerimizle geri geldi ve yanımdaki açık sandalyeye oturdu.

"Pekâlâ Tomlin, dinleyelim bakalım. En utanç verici lise hikayesi," diyor David.

Brent aklına komik bir şey geldiğinde gülümser. Brent her zaman harika bir hikâye anlatıcısı olmuştur ve lisedeyken hokey takımı ve başlarına açtıkları belalarla ilgili komik hikâyeleri vardır.

Brent hikâyesini anlatmak için ağzını açtığında David'in sağdıçlarından biri, Brent ve David'in lisede birlikte beyzbol oynadıkları Ben söze girer. Çikolata kahvesi saçları şekillendirilmiş, gömleği ve pantolonu ona şık bir görünüm kazandırmıştı. Lisedeki halinden çok farklı.

Bizim bir alt sınıfımızdaydı ama çok iyi bir oyuncuydu.

"Oh, bende iyi bir tane var," diye başlıyor. "Hey, Liam," diye bağırarak Liam ve Shelby'nin konuşmasını böler ve Liam'ın Ben'e onları böldüğü için attığı hançerlere bakılırsa daha da kötüleşmiş gibi görünmektedir.

"Ne?" Liam soruyor, gözleri bir an için bana kayıyor ve sonra tekrar Ben'e dönüyor.

"Hokey takımının Brent'e taktığı lakap neydi? Pippy long... gibi bir şey mi? Değil mi?" Ben soruyor.

Bu ne biçim bir lakap böyle? Kesinlikle daha önce hiç duymamıştım ve hokey maçlarına gittiğinizde takım lakaplarını öğreniyorsunuz.

Liam'ın yüzü sanki bu lakap konuşulmaması gereken bir şeyi temsil ediyormuş gibi bembeyaz kesilir. Daralan bakışları Brent'e kayar.

Liam başını sallıyor. "Hatırlamıyorum," diyor ve sonra bir an için bana bakıyor.

Brent de Ben'e bakar. "Hey, bırak onu dostum."

"Hayır... Stiffy Longstocking'di," diye kıkırdıyor David.

Tüm masa bu lakap karşısında kıkırdıyor. İsim biraz absürd ve o kadar da orijinal değil ama Brent'e baktığımda gülmediğini görüyorum. Onun yerine, Liam'a buzdaki rakibine saldırmadan hemen önce ayırdığı bakışla bakıyor.

Bu lakaptan Liam mı sorumlu?

Bu yüzden mi araları bu kadar kötü? Brent, Ben'in bu işin peşini bırakması gerektiği konusunda haklı mı?

Liseden tanıdığım Brent bu lakaba gülerdi, kendi pahasına bile olsa. Burada bir terslik var gibi.

"Doğru," diye gülüyor Ben, birasından bir yudum alarak. "Antrenmana Zoey'e karşı ereksiyon halinde geldiğin içindi, değil mi? Derslerinden birinde bir palyaço yüzünden mi üzerine atladı?"

Ben'in açıklamasıyla yanaklarım ısınıyor ve karnım dönüyor. Dudaklarımdaki parlatıcıyı birbirine sürterek, yüzümdeki ifadeyi gizlemeye çalışıyorum.

Yüzümdeki şok.

Palyaçoyu hatırlıyorum ama ereksiyonu değil. "Siktiğimin salağı." Liam'ın mırıldandığını duydum.

Sandalyesinden doğruca kalkıyor ve Shelby'nin peşinden koşmasıyla bardan dışarı çıkmaya başlıyor.

Brent ona dönerek, "Kapa çeneni Ben," diyor.

Vay be, işler biraz kontrolden çıkmaya başladı. Kimsenin utanç verici hikayelerin bu şekilde sonuçlanmasını beklediğinden şüpheliyim.

"Ne?" Ben ellerini soru sorar gibi havaya kaldırarak "Ne?" diye soruyor. "Herkesin bu konuda neden bu kadar alıngan olduğunu anlamıyorum. Artık Zoey'le çıkıyorsun. Seni sürekli azdırıyor olmalı."

Kalbim bir an için tekliyor ve bakışlarımı Brent'e yöneltiyorum - bu çok utanç verici.

"Ne zaman bırakacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Phoebe beni savunmak için araya girdi. "Bence yeterince içtin."

Birayı Ben'in elinden alır ve diğer tarafına doğru kaydırır.

Konuşmamızda dramatik bir değişikliğe ihtiyacımız olduğunu fark eden Phoebe'nin yeni nedimesi ve kuzenimiz Christine, açık kahverengi gözlerinde bir pırıltıyla bana döndü. Benden birkaç yaş küçük ama hepimiz birlikte büyüdük ve o bizim için bir kuzenden çok kız kardeş gibi.

"Balayı süiti nasıl? İnternetteki resimler harika görünüyor," diye gülümsüyor.

Sohbetin yön değiştirmesi beni rahatlattı ama lakabın doğru olup olmadığını ve İspanyolca dersinde kucağına atladığımda Brent'in gerçekten tahrik olup olmadığını merak ediyorum. Bir şey ifade ettiğinden değil. Lisedeydik ve bazı şeylere her zaman engel olunamazdı. Benden gerçekten etkilendi mi?

Bu fikir pek olası görünmüyor.

Muhtemelen kucağına sürtündüm ve siki sadece benim olduğumu fark etmedi.

"Balayı süiti gerçekten çok güzel ama keşke Brent o kadar para harcamasaydı. Ben olsam

standart bir odayla mutlu olurdum ama tamamen tükenmişti."

"Olmaz... Brent'in sana mezuniyet balosunda kiraladığın oda için borcu var. Hatırladığım kadarıyla orası da oldukça pahalıydı." Abigail, Phoebe'nin diğer nedimesi ve benim için balo gecesi otel rezervasyonu yapan üniversite arkadaşım.

Benim için kiralayacak yaşta olduğu için rezervasyonun ona ait olduğunu şu ana kadar tamamen unutmuştum.

"Bekle, hangi oda?" Brent gözleri benimkinden Phoebe'nin arkadaşına kayarak soruyor.

"Bir şey yok," diyorum hemen, onunla göz temasını keserek. Onun yerine Ben'in David'in birasına uzanıp bir yudum almasını izliyorum.

"Bekle, sen bizim mezuniyet balomuza gittin mi?" Ben sordu. "Şimdi düşündüm de, senin orada olduğunu hatırlamıyorum."

Tanrım, bu benim en kötü kabusum.

Şimdi, lisenin en utanç verici anı yine de anlatılacak ve üstüne bir de kiraz mı eklenecek? Brent beni baloya davet ettiğinde gerçekten benimle ilgilediğini düşündüğümü öğrenecek.

Onunla bütün bir gece planladığımı ama onun iptal ettiğini öğrenecek.

Bana acıyacak ve bu en kötüsü bile olabilir.

"Zoey'le mezuniyet balosu geceniz için tuttuğunuz odayı ben tuttum. Bir şey değil," diye takıldı Abigail, şarap kadehini dudaklarına götürürken kırmızı sıvı dudaklarına çarptı.

Bu onun hatası değil. Phoebe'den ona hiç kullanmadığımı söylememesini istedim. Brent'in beni ektiğinden haberi yok.

Ve eğer Brent ve ben geceyi planladığım gibi birlikte geçirmiş olsaydık, şu anda bu bardan en hızlı çıkışı düşünmek yerine kızarıyor olurdum.

Şu anda ölebilirim... bu sandalyede.

Phoebe'ye bakıyorum ve beni en kötü durumdan kurtaramadığı için yüzündeki çaresizlik ifadesini görebiliyorum

Kabus-Brent kiraladığım odayı biliyordu.

"Biliyor musun.... Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım odama çıkacağım," diyorum, sandalyemden çoktan kalkmış ve en hızlı çıkışı arıyordum.

"Zoey, hangi odadan bahsediyor?" Brent soruyor.

Benden hemen sonra sandalyesinden kalktı.

Barın çıkışına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlıyorum ama Brent'in beni adım adım takip ettiğini görünce midem bulanıyor.

Bu olmamış gibi davranıp sızıışmama izin veremez mi?

Yüzümde patlamadan önce kendimi bu gerçek bombasından uzaklaştırmak için ne kadar çaresiz olduğumu hissedemiyor mu?

"Önemli bir şey değil, Brent," diyorum.

Bar girişini geçip doğrudan asansöre yöneldim.

"Kulağa bir şey gibi geliyor çünkü az önce kız kardeşinin düğünü için bir partiden ayrıldın. Bunu bir hiç uğruna yapacağını sanmıyorum."

Asansörün düğmesine bastım ve şansıma kapılar hemen açılarak beni içeri aldı.

Brent'in büyük varlığının benimle birlikte asansöre girdiğini hissediyorum ama arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

Birkaç adım attıktan sonra arkamı dönüp kapanan kapılara bakıyorum. Asansör duvarının arkasına yaslanıyorum. Brent yana doğru adım atıyor, kat numaramıza vuruyor ve sonra asansörün arkasında bana katılıyor.

Ben tek kelime etmeden asansör hareket etmeye başladı.

"Geri dönüp herkesi ziyaret etmelisin. Ben biraz uzanacağım," diyorum ona.

I bak yukarı için bulmak onu beklemek
sabırla için Ben onu tanımak için.

"Balo gecesi bizim için bir oda kiraladın mı?" diye soruyor usulca, gözleri üzerimde ama bakışlarına karşılık vermiyorum.

"Belki," diyorum omuz silkerek. "Ama önemli değil."

Küçük bir adım daha yaklaşıyor. "Ya benim için önemliyse?"

"Neden?" Gözlerim sonunda onunkilere ulaşarak soruyorum. "Yani, bir otel odası ve Brezilya ağıdası için küçük bir servet harcayan kıza, onu baloya götürmektense bir buz kütlesi üzerinde gol atmayı tercih eden yıldız hokey oyuncusu için acıyabilir misin?"

Geri çekiliyor ama yakın duruyor.

"Yükümlülük mü?" diye soruyor, ne demek istediğimi anlamamış gibi başını sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra metal asansördeki çarpık yansımamıza bakıyorum. "Sanki en başta beni götürmek istediğini düşündüğüm için yeterince aptal hissetmiyorum?" Yumuşakça mırıldanıyorum.

Görüşümü siyah topuklarıma indiriyorum, ayakkabılarımla asansörün açık krem rengi fayansları arasındaki keskin kontrasta bakıyorum.

Zaten çok yakın, ama son yarım adımı daha atıyor, siyah elbise ayakkabıları benim açık parmaklı Fransız tipi pedikürümle burun buruna geliyor.

Ayakları benim çok daha küçük olan ayaklarımdan üç katı büyüklüğünde görünüyor. Kıyaslandığımda sönük kalmamın bir başka yolu.

"Lütfen bana bak Zoey," diyor.

İşaret parmağı çenemin altından hafifçe kayıyor ama başımı yukarı kaldırmaya zorlamıyor.

Bunun yerine, bana sabırla dokunmasına razı oluyorum ve onu daha net görebilmek için başımı arkaya yatırıyorum.

Asansörün ışıkları sırtına vurarak boyunu posunu ortaya çıkarıyor.

Brent hayattan daha büyük ve NHL'de kendine bir yer edindi ve benim de tek istediğim kendime uygun bir yer bulmak. O yerin Liam'ın yanı olduğunu sanıyordum ama sanırım yanılmışım.

"Gerçekten benim için bir Brezilyalı mı buldun?" diye soruyor hafif bir sırıtışla.

Tekrar kızarmamaya çalışarak elini çenemden uzaklaştırıyorum ve başımı çeviriyorum.

Bunu itiraf etmek istememiştim ama duymamış gibi davranabilirdi.

"Size itiraf ettiğim şeyden gerçekten bunu mu anladınız? Ağda yaptırdığımı mı?" Homurdanıyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Özür dilerim, sadece ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyorum. Aşağıda bir sürü şey söylendi ve sen bunlara üzüldüğüne göre, belki de birkaçını tartışmalıyız."

"Ne gibi?" Kollarımı göğsümde kavuşturup kapalı kapı düğmesine bastığından beri hâlâ hareket etmemiş olan asansör kat numarasına bakarak soruyorum.

"Başlangıç olarak," diyor, şimdi asansördeki yansımamıza da bakıyor. "Gerçekten balodan sonra kullanmamız için bir oda mı kiriladın?"

İnkâr etmek istiyorum, ama bu noktada. Artık ne önemi var ki? Abigail beni ifşa etti.

"Bilmiyorum... kucağına oturduğumda gerçekten ereksiyon oldun mu? Ve tüm hokey takımı bunun benim yüzümden olduğunu biliyor muydu?" Genelde olduğumdan daha cesur bir şekilde soruyorum.

Başını salladı.

"Evet." Oh...

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Özür dilerim," diyorum.

"Ben değilim. Bu konuda sır verdiğim kişi dışında."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Sırrını kime açtın?" diye soruyorum.

"Artık bir önemi yok. Olan oldu ve ben dersimi aldım... iki kez." diyerek derin bir nefes verdi.

"Bu adam bir pislik olmalı."

"Öyle," diye başını sallıyor ve sonra ayaklarımıza bakıyor.

"Başka bir soru sorabilir miyim?" Tekrar ona bakarak soruyorum.

"Elbette."

Mükemmel bir şekilde oturmuş pantolonuna bakıyorum ve o da benim görüş alanımı takip ediyor.

"Neden sertleştirdi?"

Kıkırdamaya başladı. "İlk yıl aynı anatomi dersini almamış mıydık? Uyarılma ve kan akışını açıklamama gerek var mı?"

Yanaklarımda açmak üzere olan allığı gizlemek için yüzümü kapatıyorum.

"Hayır... Sanırım nasıl demek istemedim. Sanırım neden demek istedim.

benim için zorlaştı mı?" Gözleriyle tekrar buluşarak soruyorum.

Bu konuşma bende bir an önce buradan sıvışıp gitme isteği uyandırır da, onun ve benim yıllardır -belki de hiç-birbirimize karşı en dürüst olduğumuz anın bu olduğunu da biliyorum.

Bu dürüstlüğün ne kadar ileri gideceğini ve sonunda beni baloda neden ektiğini söyleyip söylemeyeceğini görmem gerekiyor. Ya da en azından, neden onunla gitmemi isteme zahmetine girdiğini.

"Çünkü çok güzelsin ve çünkü seni tanıdığımdan beri kucağıma almayı düşünüyordum."

Öyle mi?

Onun bu itirafı karşısında nabzım hızlanıyor ve karnımda bir sıcaklık hissediyorum.

Brent'in o zamanlar benden etkilendiği ve benim bundan haberim olmadığı düşüncesiyle dudağımı ısırdım.

Hayal etmesi biraz zor ama bu konuda bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Sadece "Ben bir erkeğim... Bunun üzerinde kontrolüm yok" diyebilirdi ve ben de bu açıklamayı kabul ederdim.

"Beni kucağına almayı düşündüğünü söylerken... şimdiki zamanı mı yoksa geçmiş zamanı mı kastediyorsun?" Soruyorum, bu noktada kırılmaya gidiyorum.

Daha önce hiç Brent'e karşı bu kadar açık olacak kadar cesur olmamıştım ama asansörde sadece ben ve onun olduğu bu korunaklı alanla ilgili bir şey, bu cesaret anı tekrar kaybolmadan önce tüm sorularımı dile getirmek için bir aciliyet duygusu hissetmeme neden oluyor.

Asansör kapısı çınlayıp açılıyor ama Brent öne çıkıp "kapat" düğmesine basıyor. Asansör kapıları tekrar kapanıyor, içeri giriyor ve sonra bana dönüyor.

"Sanırım tüm takip sorularınızı kullandınız. Şimdi benim soruma cevap verme sırası sizde."

Elimi kolumun yan tarafında gezdiriyorum ve bir i çekiyorum. Brent'e karşı bu kadar dürüst olmak zor ama adil olan bu ve Şimdi birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca en azından bir noktada bana fiziksel olarak ilgi duyduğunu bildiğim için, bizim için yaptiğım cesur planlar ve o otel odası hakkında biraz daha az bilinçli hissediyorum.

"Abigail'den bizim için bir oda ayırtmasını istedim çünkü kendim ayırtacak kadar büyük değildim," diye itiraf ediyorum, saımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yere bakıyorum.

"Neden bana söylemedin?" diyor usulca.

"Ne fark ederdi ki? Seninle çıkmayı planladığımı bilseydin baloya götürmeye değer miydin?" Şimdi bu düşünceye biraz acı duyarak söylüyorum.

Şimdi ona önceden odadan bahsetmediğim için memnunum. Utancım katlanarak daha kötü olabilirdi. Liam bir gece önce en yakın arkadaşıyla yattığımı bilseydi ertesı sabah tekrar bir araya gelmeye bilirdik.

"Bu her Şeyi değiştirebilirdi," diyor yaklaşarak. "Ondan sonra savaşmadan gitmene izin vermezdim."

"Savaşmadan mı?" Ona bakarak soruyorum.

Ama sonra asansörün kapıları açılıyor ve Liam asansöre binmek üzereymiş gibi yukarı doğru yürüyor, ta ki bizi görünce irkilene kadar.

Son on dakika içinde hareket etmemiş bir asansörde durmamızı beklemiyordu.

Liam konuşana kadar üçümüz arasında sadece bir saniye süren garip bir an yaşanıyor.

Liam asansöre girmede. Onun yerine, Brent ve ben içerideyken kapanmadığından emin olmak için elini kapının kenarına dayayarak dışarıda duruyor.

"Shelby'yi odaya bırakıyordum. Kendini iyi hissetmiyor" diyor, gözleri sadece bende.

Brent'e bakma zahmetine bile girmiyor.

Ben sadece başımı sallıyorum ve Brent tek kelime etmiyor. Şimdi çıkıp bu kattaki sitimize mi gideceğiz yoksa geri mi döneceğiz?

Liam'la alt katta mı?

"Sana rastladığıma sevindim. Seni bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?" Liam bana sordu.

Brent tam olarak aynı anda hayır derken ben evet diyorum. O da ben de birbirimize dönüp bakıyoruz.

"Konuşmamızın henüz bitmediğini sanıyordum," diyor

Brent. "Sadece bir dakika sürecektir," diye yalvarıyor Liam.

Liam yine sanki aramızda duran 1.80'lik dev adam değilmiş gibi Brent'e doğru bakıyor.

Liam'ın boyu 1.80 ama Brent daha geniş ve kas kütlesi daha fazla.

Liam lise son sınıfta hokey oynamayı bırakmış ve o zamandan beri masa başı bir işte çalışıyor. İki adam arasındaki fiziksel fark çok açık.

Brent bir an yüzümü inceliyor ve sonra omzunun üzerinden Liam'a bakıyor.

"Elbette Liam, neden olmasın? O tamamen senin," diyor Brent alaycı bir tonla.

Asansörün kontrol paneline doğru dönüp lobi düğmesine basarken bana dönüp bakmıyor ve elini asansör kapısının kapanmasını engellemek için yan tarafına koyuyor.

Sanırım benim çıkmamı bekliyor.

Liam ben çıkmadan önce kapanmadığından emin olmak için içeriye bir adım atıyor.

Dikkatimi Liam'dan Brent'e kaydırıyorum. "Brent-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ben bara geri dönüyorum. Sonra görüşürüz," diyor ve kontrol panelinin yanında durup çıkmamı bekliyor.

Bir yanım Brent'le kalıp konuşmamızı bitirmek istiyor ama Liam'ın dikkatini çekmek bu sahte buluşma numarasının tek amacıydı.

"Tamam," diye başımı sallıyorum ve asansörden çıkmak için adım atıyorum.

Ona ne zaman geri döneceğini ve döndüğünde bu sohbete devam edip etmeyeceğimizi sormak istiyorum.

Ama içimden bir ses asansörden çıkarsam, aramızdaki ilk dürüstlük anına izin vermek için üzerimize nasıl bir büyü geldiyse, büyüsünün bozulacağını söylüyor.

Brent'e sormak istediğim pek çok soru olmasına rağmen, Liam'ın ne hakkında konuşmak istediğini öğrenmek için duyduğum merakı inkâr edemiyorum.

Seattle'a taşındığımdan beri Liam'la ilk kez konuşma fırsatı buluyoruz ve ben de bunun için çabalıyordum, değil mi? Liam'ın dikkatini çekmek istedim.

İşe yaramış gibi görünüyor.

Şimdi Liam'ın ne konuşmak istediğini öğrenmeliyim.

Dışarı adımımı atar atmaz asansör kapısı arkamdan kapanıyor ve beni Liam'ın önünde bırakıyor.

Liam'ın gözleri bir an elbisemin üzerinde gezindi.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor sırtarak. Neredeyse bir yıldır görmek için beklediğim sırtış. "Elbiseni beğendim."

Gülümserken yüzümün biraz kızarmasına engel olamıyorum. "Bu eski şey mi?" Alay ediyorum.

"Bilmesem beni kışkıandırmaya çalıştığını düşüneceğim."

Kalbim yerinden fırlıyor ve panik yüzüme yansıyor. Yüz ifademi izlemek yerine vücuduma bakıyor olmasına seviniyorum, yoksa bunu görebilirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

Onun yorumu, Brent ve benim numara yaptığımızı bilip bilmediğini merak etmeme neden oldu. Aşağıda o kadar belli miydik?

"Bu elbiseyle beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sorar.

Gözlerindeki ilgiyi görebiliyorum ama kendime Shelby'yi eve onun göndermediğini hatırlatıyorum. Hâlâ onun odasında, bu gece ona dönmesini bekliyor.

İkisi de buradan sadece bir saat uzaklıkta yaşıyorlar ve adam onunla ilişkisini çoktan kesip onu evine gönderebilirdi.

Yapmadı.

Yani her ne kadar ilgi duysa da, bu yeterli değil. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Brent'le bir ilişkim olduğunu düşünüyor.

"Elbette, seni öldürmeye çalışmıyorum. Bu elbiseyi Brent için giydim." Başka biriyle birlikte olmama nasıl tepki vereceğini merak ederek ona söylüyorum.

Neredeyse kovarcasına homurdanıyor.

"Balo gecesi seni eken ve yalnız bırakan adam mı? İlişkiniz uzun sürmeyecek. Yine çuvallayacak... sadece bekle."

Liam'ın Brent'le ilişkimizi bu kadar çabuk reddetmesi beni biraz sinirlendiriyor. Ama sonra kendime ilişkinin sahte olduğunu ve Brent'e bu hafta sonundan sonra biteceğini söylediğimi hatırlatıyorum.

"Bu konuda çok emin görünüyorsun. Ama neden umursadığını anlamıyorum. Sen başka biriyle nişanlısın. Brent kalbimi tekrar kırsa ne fark eder ki?"

"Yine mi? Seni terk ettiğim için onunla baloya gideceğini sanıyordum." Bir an duraksıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Ona karşı bir şeyler mi hissediyordun?"

Liam'a lisedeyken Brent'e aşık olduğumu söylemek istememiştim. Liam'a ya da başka birine hiç söylememiştim. Sanırım Phoebe'nin otel odasından ve Brent'le baloya gideceğim için ne kadar heyecanlı olduğumdan haberi vardı.

"Yapsam fark eder mi?" Ben soruyorum. Bunu bilmek onu incitir mi? Onu incitmesini istiyor muyum? Belki biraz.

"O bir oyuncu, Zoey. Seni onun hakkında uyarmıştım zaten." "Artık kiminle çıkacağım konusunda söz hakkın olduğunu sanmıyorum. Sen benden ayrıldı, hatırladın mı? Düğünümüzden hemen önce. Ve şimdi beni terk ettiğin kadınla evleniyorsun, yoksa unuttun mu?"

Liam'ın gözleri yine vücudumun her santimetresinde geziniyor, ama bu sefer yavaş ve kasıtlı.

"O elbise," diyor, sesine sinirli bir ton katarak. "Bana pek çok şeyi unutturuyor."

Bu konuşmanın böyle gitmesini istemediğini hissediyorum ve ben de daha iyi bir şey umuyordum. Her şeyi berbat ettiğini ve beni özlediğini itiraf etmesini.

Benimle sadece bu elbise yüzünden mi konuşuyor?

Bu gece makyajsız ve saçım başım dağınık bir şekilde eşofmanla gelseydim, gözünü bile kırabilir miydi?

Belki de tüm bunlar bir hataydı? Onu benimle konuşmaya iten şeyin ne olduğundan nasıl emin olabilirim?

Neden sadece bir şans daha istediğini ve Shelby'den ayrılacağını söyleyemiyor?

"Hâlâ başka biriyle nişanlı olduğunu unutmuş değilim," diye hatırlatıyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Savaşmak istemiyorum, onu hâlâ seviyorum ama beni bu şekilde incitmeye devam etmesine izin veremem. Bu düşünce kalbimi acıtıyor.

"Henüz bir tarih belirlemedik," diye itiraf ediyor, sesi alçak, neredeyse tereddütlü. Yüzüme bakıyor, aramızdaki mesafeyi kapatması için ona bir sebep vereceğimi umuyor.

Kaşlarım kalkıyor ama şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Bunun önemli bir anlamı olmasını istiyorum ama düğünlerin planlanması biraz zaman alabiliyor, bunu bilmeliyim. Liam'ın evlenme teklif etmesi yıllar sürdü ve sonra üç yıllık bir nişanlılık dönemi geçirdik. Evlenmeden önce babasının emlak şirketinde VP yapmak istediğini söyledi.

Sadece altı ay nişanlı kaldıktan sonra bir düğün tarihi belirlememek, ilişkilerinin sağlam olmadığını varsaymak için bir neden değil, yine de bana biraz umut vermesini isterdim.

Koridorun sonundaki kapının açıldığını duyuyorum ve sonra bir kadın sesi duyuyorum -Shelby'nin.

"Liam?"

Bizi burada duymuş olmalı ve öteki kadın olma hissiyle süngerimin anında sızlamasından nefret ediyorum. "Öyle mi?" diyor omzunun üzerinden ama arkasına bakmıyor- Gözleri hala benimkilere kilitli.

"Sadece buz alacağını sanıyordum?" diyor.

Asansörler koridordan uzakta olduğu için burada durduğumuzu göremez.

"Buz makinesi arızalı. Hemen geliyorum," diyor.

Ve bir anda Liam ona geri dönüyor. Küçük bir farkındalık yaşıyorum ve onunla geçirdiği anları çalabilmek için bana ne gibi bahaneler uydurduğunu merak ediyorum. Kaç kez aradığımı ve sabah işe gitmeden önce kahve yaptığını bilmeme rağmen kafede olduğunu düşünüyorum.

Çok çalıştığı için sabahları iki kat kafeine ihtiyaç duyduğunu sanıyordum ama şimdi biliyorum ki daha fazlasına ihtiyacı olan oymuş. Bunu düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Liam'ın birlikte gizlice vakit geçirmeye çalıştığı diğer kadın olmayacağım.

Beni istiyorsa, bunu kanıtlamalı ve onunla olan ilişkisini bitirmeli.

"Tamam," diyor tereddütle.

Sonra ikimiz de bekleriz, kapının kapanmasını dinleriz.

Belki de ilişkilerinin bitmesini istediğim için kendimi suçlu hissetmeliyim ama Liam'la on yıldan fazla zaman geçirdim. Ondan önce birlikte bir hayatımız vardı. Kulağa ne kadar zehirli gelse de, o önce benimdi ve bana ne kadar acı vermiş olursa olsun, hala planladığımız hayatı istiyorum.

Ondan ayrıldığımdan beri boşlukta süzülüyormuşum gibi hissediyorum. Onsuz kim olduğumu bilmiyorum.

Bu beni zayıf mı yapar?

Benim dünyamdaki diğer herkes hayatını yoluna koymuş gibi görünüyor. Phoebe çalıştığı reklam ajansında bir katil, David Liam'ın babasının şirketinde baş proje yöneticisi, Liam geçen yıl başkan yardımcısı oldu ve Brent nereye gitsek hayranlarının etrafını sardığı bir süperstar.

Fotoğrafçılık işim benim hayalim. Yaptığım işi seviyorum ve bunu hiçbir şeye değişmem. Ama yine de

Kaçırdığım bir şey var.

"Gitmeliyim. Sadece incindiğini görmek istemiyorum Zoey. Benim için hâlâ çok şey ifade ediyorsun."

Elini nazikçe koluma koyuyor ve elinin vücudumdaki hissi kas hafızası gibi. Gözlerim bağlı olsa bile onun dokunuşunu bilirdim.

"Benim için hâlâ çok şey ifade ediyorsun," diyorum ona, hiçbir şeyin değişmemiş olmasından duyduğum hayal kırıklığıyla.

Gülümsüyor.

"Seninle odana kadar yürüyeyim,"

diye teklif etti. Hayır demeliyim.

Ondan elini üzerimden çekmesini istemeliyim.

Shelby ile kalacaksa bana yakın olamayacağını anlamasını sağlamalıyım.

Ama sanırım zayıf olduğum ortaya çıktı çünkü hiçbir şey söylemiyorum. Sadece koridora doğru bir adım atıyorum ve o da benimle birlikte adım adım ilerliyor.

Odalarının önünden geçiyoruz, ama o dönüp bakmıyor bile.

Balayı süitinin bulunduğu koridorun en sonuna geliyoruz ve sonra siyah deri çantamı açıp kart anahtarımı çıkarıyorum.

Liam yanımda bekliyor.

Anahtarı okutuyorum ve kapı kolundaki ışık yeşile dönüyor. Uzanıp kapı kolunu çeviriyorum ve içeri girerken iterek açıyorum.

Liam girişi genişletmek için kapıyı arkamdan itiyor. İçeri girmiyor; sadece başını içeri eğip etrafa bakıyor.

"Güzel yer," diyor. "Koridorun sonunda başka biriyle aynı odada olmanız garip bir his."

Sanırım en azından benim hissettiğim tuhaflıkların bir kısmını onun da hissetmesi beni rahatlatmıştı.

"Daha farklı olabilirdi, biliyor musun?" Diyorum, duygularım nihayet kabarıyor.

Birkaç saniye içinde arkasını dönüp gidecek olmasından, onunla yatağa girmek için odasına geri dönecek olmasından nefret ediyorum. Gözlerimin yaşlarla dolmaya çalıştığını hissediyorum, ama onları tutuyorum. Ağlamak duruma yardımcı olmayacak ve eğer başlarsam, duramayabilirim.

Liam'ın bildiği kadarıyla, Brent ile bir ilişkim var.

Başını sallıyor ve sonra gözleri yerdeki bir şeye kilitleniyor.

Görüş açısını takip ettiğimde, Brent'in odanın ilerisindeki aynalı masanın yanında duran açık valizine baktığını görüyorum.

Çenesi bir an için geriliyor ve sonra a r k a s ı n ı dönerek yumuşak kapanan kapının açılmasına izin veriyor.

"İyi geceler Zoey," diyor.

Kapı arkasından kapanıyor. Aramızdaki kapının kapanma sesi, gözyaşlarını tutamayanların bir çıkış istemesine neden oldu.

Şimdiye kadar bardaki çoğu insan muhtemelen yarın için dinlenmek üzere ayrılmıştır. Brent her an dönebilir ve daha fazla dürüstlük bekleyip beklemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu an için tek enerjim banyoda uzun bir süre beklemek.

CHAPTER ELEVEN

Brent

Ben bara indiğimde Phoebe ve David çoktan çıkıp yatmışlardı.

Düğün grubundaki diğer birkaç kişi hala barda ama daha küçük gruplara dağılmış durumdalar ve hepsi de bölmek istemediğim derin bir sohbe dalmış görünüyorlar.

Bara doğru yürüyüp oturdum.

Birinin yanıma oturduğunu hissediyorum. Göz ucuyla onu gördüm, Ben.

"Hey, Brent," diyor omzuma vurarak.

"Hey," diye karşılık veriyorum ve barmene doğru bakıyorum. Bir içkiye ihtiyacım var.

"Öncesi için özür dilerim. Önemli bir şey olduğunu düşünmemiştim. Zoey'yle sonunda birlikte olmanız çılgınca görünüyor," dedi ve Phoebe'nin ona geri vermiş olması gereken biradan bir yudum aldı.

Ona dönüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Savunmaya geçerek soruyorum. Ellerini kaldırıyor.

"Özür dilerim dostum, saygısızlık etmek istememiştim. Sadece ikinizin sonunda bir araya geldiğini görmek güzel demek istedim. Zoey'nin Liam'la birlikte olacağını sanıyordum ama o tam bir pislik. Zoey'nin onun için fazla iyi olduğunu düşünmüştüm hep."

Bu yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

"Kız onun için fazla iyi," diye katılıyorum.

Ancak, çıkmaya başladıklarında, hala adama saygı duyuyordum, bu yüzden bu şekilde görmedim. Şimdi, ona davranış şeklinden ve Ben'in haklı olduğu gerçeğinden sonra bu konuda farklı hissediyorum.

-Liam bir alet.

"Dürüst olmak gerekirse, senin ve Zoey için komik bir başlangıç hikâyesi olduğunu düşünmüştüm. Liam'ın ya da senin bundan alınacağını düşünmemiştim."

Eğer bu hikâye Zoey'nin bekârlığının sonunun başlangıcı olmasaydı, iyi bir hikâye olabilirdi. Sadece birkaç gün sonra Liam'la çıkıyordu.

"Liam kimin umurunda?" Ben soruyorum.

"Ben değil," diyor Ben başını sallayarak. "Her neyse... iyi miyiz?"

Ben iyi bir adamdır. Kötü bir niyeti olmadığını biliyorum. Zoey ve ben gerçekten birlikte olsaydık ve Liam'a kiminle ilgilendiğimi söylememe neden olan olay yaşanmamış olsaydı, ben de buna gülerdim.

"Evet, iyiyiz." Başımı salladım.

"Tamam, ben yatıp uyuyacağım," diyor boş birasını barın üzerine bırakırken. "Yarın buz pateninde görüşür müyüz?"

Başımı salladım. "Yarın görüşürüz."

Ben çıkışa doğru yönelirken omzunun üzerinden bana bir şeyler bağıyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Brent. İzin aldığına sevindim. David'in düğünü sensiz aynı olmazdı."

"Ben de burada olmaktan memnunum."

Bardan çıkarken onu izliyorum.

Zoey'nin Liam'dan daha iyisini hak ettiğini düşünen tek kişinin ben olmadığımı duymak güzel.

"Yine mi döndün? Size ne getireyim?" diye soruyor barmen, ellerini barın üst kısmına dayayarak.

Muhtemelen benden on yaş büyük bir adam, bir çift pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli beyaz bir gömlek giymiş ve bir önkolunda hafif soluk dövmeler var.

"Bir bira alabilir miyim?" Ben soruyorum.

"Bir tercihin var mı?" diye soruyor ve barın altından bir peçete alıp önüme koyuyor.

Başımı salladım. "Elinde iyi olan ne varsa."

Başını sallıyor ve tezgahın altına uzanıyor. Tezgâhın altındaki buzdolabının kapağının açıldığını ve cam şişelerin şıngırdadığını duyuyorum.

Doğrulduğunda elinde yerel bir IPA vardı. Uzun boyunlu şişenin kapağını açıyor ve peçetenin üzerine koyuyor.

"Teşekkürler," diyorum.

Şişeye uzanıyorum, buz gibi biradan bir yudum alırken şişenin üst kısmını dudaklarıma bastırıyorum; hoppy amber rengi sıvı dilimde köpürüyor.

Bu iyi bir şey.

"Az önce burada olan düğün partisinden misiniz?" diye soruyor.

Buraya daha önce geldiğimde iki barmen vardı ve Zoey'le benim ilk içkimizi yapan diğeriydi.

Sipariş. Vardiyası çoktan bitmiş olmalı çünkü bu barmen gece boyunca yalnız görünüyor.

"Evet, en iyi arkadaşım bu hafta sonu burada evleniyor," diyorum ona, kimlerin kaldığını görmek için bara bakıyorum ama Ben'le konuşurken herkes gitmiş olmalı.

"Anladım. Elbiseli kadınla her şey yolunda mı? İkiniz burada fazla kalmamışsınız gibi görünüyor," diye soruyor, yanımdaki tezgahı silerken.

Harika... Barmenin fark edeceği kadar büyük bir olay çıkardığımıza sevindim.

"Elbiseli kadın mı?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Omuz silkiyor, özür dilemeye niyeti yok. Fark ettiği için adamı suçlayabilir miyim?

Tabii ki hayır.

Zoey lise birinci ve ikinci sınıfta çok tatlıydı. Üçüncü ve son sınıftayken de güzeldi. Ama şimdi... üzerinden birkaç yıl geçtikten sonra Zoey tam bir afet oldu ve onu fark etmesine şaşırmadım.

Ve o elbisenin içinde... Kahretsin, tek şaşırdığım barın üzerinden atlayıp ona oracıkta evlenme teklif etmemiş olması.

Zoey benden nefret etmeseydi ve numara yapmasaydık, çoktan diz çökmüş olurdu.

"O iyi... Sanırım." Cevabımın doğru olup olmadığından emin olmasam da içkimden bir yudum daha alıyorum.

Yine de onu yukarıda, onun için doğru olanı yapmaya niyetli olan dünyadaki son adamla bıraktım.

Ama bu benim seçimim değildi.

Yukarıda neler olduğunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Hiçbiri benim için iyi görünmüyor.

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Yukarıda eski sevgilisiyle konuşuyor," diye itiraf ediyorum, ama bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum.

Biramdan bir yudum daha alıyorum ve sonra umurumdaymış gibi etiketi inceliyorum - umurumda değil, sadece kendimi meşgul etmeye çalışıyorum.

"Şu köşede sarışınla oturan pislik mi?" diye soruyor.

Bu dikkatimi çekti ve gözlerim onunkilere kaydı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir barmen olarak bazı şeyleri buradan fark ediyorsunuz," diyor barın arkasını kastederek. "Oda daha çok bir akvaryum gibi. Tüm açıları görebiliyoruz. Kız içeri girdikten sonra gözlerini ondan ayırmadı... Yani sana dik dik bakmıyorsa tabii." Kıkırdamaya başladı.

Muhtemelen bu da doğru çünkü ben de gözlerimi ondan zar zor ayırabiliyordum.

"Nişanlıydılar. Sonra düğünlerinden hemen önce onu sarışın için terk etti," diye anlatıyorum ona, hızlıca bir oyun oynayarak.

"Elbiseli kadını sarışın için mi bıraktı?" diye soruyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle.

Başımı sallıyorum, biramı barın üstünde döndürüyorum. "Ve onu yukarıda onunla mı bıraktın?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ya aptalsın ya da çok yakında bekar olmak istiyorsun."

Dudağımı ısııyorum ve biramı gereğinden biraz daha sıkı kavriyorum - parmak uçlarım beyazlaşıyor.

Onun haklı olduğunu zaten biliyorum ama yine de bu benim kararım değil. Zoey'nin istediği bu ve büyükannem konusunda bana yardım ederse ben de ona yardım etmeyi kabul ettim.

Döviz kuru bu ve ben bunun bedelini ödüyorum.

Keşke Zoey'nin balodan sonra bizim için bir oda kiraladığını bilseydim. Onu baloya davet etmiştim çünkü Liam ondan hemen önce ayrılmıştı. Onunla bir şansım olsun istiyordum ama bana karşı bir şey hissettiğini sanmıyordum. Beni sadece Liam'dan ayrıldıktan sonra onu baloya davet eden bir arkadaş olarak gördüğünü sanıyordum.

Odayı bilseydim, Zoey'le baloyu iptal etmemi ya da arkadaşlığımızın bittiğini söylemek için aradığında Liam'a cehenneme gitmesini söyledim.

Ortaya çıkıp baloda yerimi alacağını sanmışım. Beni kötü adam gibi göstermek için onu mutfağında bekletmeyi planladığını bilmiyordum.

Piste gittim ve buzun üzerine oturdum.

Tek bir atış bile yapmadım.

Bunun yerine, zamanın yavaş ilerlemesini izledim, kendime olduğum yerde kalmamı ve o Liam'la oradayken baloya gelerek gecesini mahvetmememi söyledim.

Ama ona bunlardan herhangi birini anlatırsam, belki Liam'dan nefret edecek kadar kızar... ama o zaman ben sadece varsayılan, ikinci seçenek olurum.

Ya onun ilk tercihi olurum ya da hiç olmam.

Liam'ın ona yaşattığı onca şey için onu affedebiliyor ama on yıl önce olan bir şey için beni affedemiyorsa, cevabım budur.

"Eğer ona bir seçenek sunmazsam, o zaman gerçekten beni seçti mi?" Cevap vermesini beklemesem de ona soruyorum.

Cevabı zaten biliyorum.

"Bu zor bir soru," diyor bir bardağı temizlerken. "Sen benden daha iyi bir adamsın. Onu gözümün önünden ayırmazdım. Etrafta o pislik varken olmazdı. İyi şanslar," diyor içtenlikle ve sonra bara yeni giren bir çiftte yardım etmek için yürüyor.

Barın üstündeki televizyon ekranında bir futbol maçının tekrarını izlerken o birayı ve ardından bir tane daha bitiriyorum.

Zoey'i Liam'la yukarıda bırakalı bir saatten fazla oldu.

Sanırım onlara konuşmaları için yeterince zaman verdim.

Umarım balayı süitine girdiğimde onları konuşmaktan fazlasını yaparken bulmam.

Tek bildiğim Liam'ın Shelby'den ayrıldığı ve Zoey'e onu geri istediğini söylediği. Ya da aldatan pislik Shelby'den ayrıldığı konusunda ona yalan söylemiş olabilir.

Ama Liam hâlâ birlikte olduğumuzu düşünürken Zoey o kadar ileri gider mi?

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama Zoey'nin bundan daha iyi olduğunu biliyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.

Asansöre binip odamıza çıkıyorum.

Arka c e b i m d e k i anahtar kartımı çıkarıp kapının üzerinden kaydırıyorum.

Yeşil ışık girebileceğimi gösteriyor. Zoey kapıyı kilitlememiş.

Bu iyiye işaret, değil mi?

Ağır kapıyı iterken kendimi destekliyorum.

Banyodaki küçük bir ışık huzmesi dışında odanın içindeki tüm ışıklar kapalı.

Bir ses duymuyorum, umarım bu düşündüğüm anlama g e l i y o r d u r .

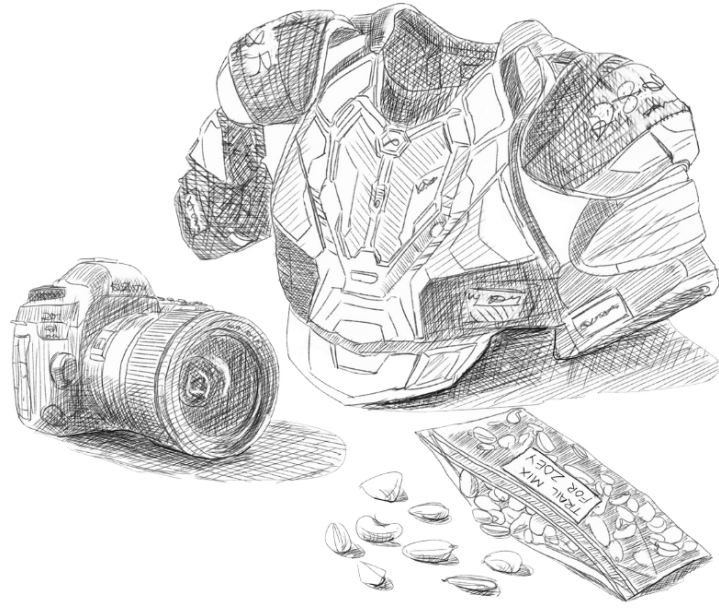
Karanlık odada ilerlerken yatağa doğru bakıyorum. Yatağın sol tarafında sadece bir yumru vardı. Zoey.

Ve o yalnız ve uyuyor.

Bir nefes veriyorum ve sonra dişlerimi fırçalamak ve işemek için banyoya gidiyorum.

Bu gece aralarında ne olduğunu ya da ne konuştuklarını bilmiyorum. Tek bildiğim, artık sahte bir kız arkadaşım olmadığı, ama sanırım sabah öğreneceğim.

CHAPTER TWELVE

Zoey

Brent'in odaya girdiğini ve banyoya yönelirken ayaklarının yere yumuşak bir şekilde vurduğunu duyuyorum. Akan suyun sesi odayı dolduruyor, ardından dişlerini fırçalama sesi geliyor. Kıpırdamadan durmaya çalışıyorum, yanaklarımdaki son gözyaşı izlerini silerken nefes alış verişimi düzgün tutuyorum. Ağladığımı bilmesini istemiyorum.

Banyonun ışığı söner ve oda tekrar kararır. Brent yatağın etrafında hareket ediyor, yorganın altına tırmanırken varlığı bir şekilde mekânın kendisinden daha büyük. Bir an sessizlik olur, yatak onun ağırlığıyla alçalır ve sonra onun nazik ve alçak sesi sessizliği bozar.

"Zoey? Hala uyanık mısın?"

Kalbim sıkışıyor. "Evet..."

Fısıldıyorum. "Ağlıyor musun?"

Boğazımdaki yumru beni ele verse de "Hayır," diye cevap veriyorum hemen.

Buna inanmıyor. Yaklaştığını duyuyorum, sesi endişe dolu. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Cevap vermiyorum. Duygularım çok karışık, çok ham. Bir duraksama, sonra usulca soruyor, "Sarılmanın yardımı olur mu?"

Beni görememesine rağmen başımı sallıyorum. Başımın yastığa doğru hareketini hissetmiş olmalı çünkü Brent tereddüt etmeden kollarını arkamdan sarıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Sıcaklığı beni sarıyor, güçlü kolları göğsümün üzerinden geçerek beni sıkıca kavıyor. Uzun, titrek bir nefes alıyorum, dokunuşuyla rahatlayıp beni yatıştırmasına izin verdikçe gerginliğim azalıyor. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.

Buna, yani ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. "Bu daha mı iyi?" diye sordu, sesi yumuşak bir gümbürtüyle Kulağım.

"Evet," diye başımı sallıyorum, başımı çenesinin altına sıkıştırıyorum, nefesim nihayet düzene giriyor.

Brent kıpırdamıyor, sanki tüm kırık parçalarımı bir süreliğine taşımak istiyormuş gibi beni öylece tutuyor. Ve saatlerdir ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum.

"Bu gece ne oldu?" diye soruyor usulca.

"Hiçbir şey... Kısaca beni fiziksel olarak istediğini ama hala onunla birlikte olduğunu söyledi."

Brent kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak istercesine beni daha da sıkı çekiyor. "Özür dilerim. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum." "Sadece uykuya dalmak ve bugünü unutmak istiyorum,"

diyorum ona.

Çenesi başımın tepesine doğru sallanıyor. "O zaman uyu Zoe," diyor, lisedeyken kullandığı lakabı kullanarak. Kalbim sıkışıyor ve bir anlığına beni inciten Brent'in o olmadığını, birinci sınıftaki Brent olduğunu hatırlıyorum. Homeroom ve İspanyolca sınıfındaki Brent. Atıştırmalıklarını benimle paylaşan Brent.

"O zaman uyu," diyor bana. "Bırakmamı ister misin?"

Eğer bırakırsa, tekrar dağılabilirim. Ama bu şekilde uyurken rahatsız olmasını istemiyorum.

"Yapmak zorunda mısın?" Kendimi biraz bencil hissederek soruyorum.

Arkama biraz daha yerleşiyor, uzun bir gece için rahatlamaya çalışıyor. "Hayır, zorunda değilim ama seni uçakta uyarmıştım, bazen uykumda konuşuyorum."

Brent'in şehir dışındaki maçlarda uykusunda konuştuğu fikrine sırtıyorum. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

Günün stresine yenik düşmem uzun sürmüyor ve uykuya dalıyorum.

Bir şey beni uyandırıyor ve gözlerimi açıyorum.

Brent'in sesi etrafımdaki boşluğu dolduruyor.

"Tanrım, çok güzelsin," diyor arkamdan.

Kelimeler uykulu halimle zar zor algılanıyor ve bir an için rüya görüyor olabileceğimi düşünüyorum.

Brent'in kollarında uyuyakaldığımı hatırlamam bir saniye sürüyor. Hâlâ beni sarıyorlar ama eskisinden daha gevşek. Kendinde değil.

Sonra onu tekrar duyuyorum. "Zoey..."

İnliyor.

Derin, ahşap sesi kalçalarımın arasına çarptı.

O kadar yakın ki, göğsü hala sırtıma baskı yapıyor.

Adımı söyleme şekli içimi ısıtmaması gereken yerlerde ısıtıyor. "Ellerimi kendime saklamamı çok zorlaştırıyorsun," diye mırıldanıyor uykusunda.

Yerinde hafifçe kıpırdanıyor ama uykulu hali değişmiyor.

Karnım dönüyor ve sabahki sersemliğim anında kayboluyor.

"Brent?" Yavaşça söyledim.

Bir süre bekliyorum ama yanıt yok. Uykuda derin nefes alışını duyabiliyorum.

Bana söylediği gibi uykusunda konuşuyor. Ve rüyasında beni mi görüyor?

Hafif hareketlerimin uyanmasına neden olup olmayacağını görmek için yerimde biraz kıpırdanıyorum. Olmamam gereken bir şeyi gözetliyormuşum gibi hissediyorum. Ama ellerini kendine saklamanın zor olduğunu söylediğini duyunca başka neler söyleyebileceğini merak ediyorum.

Yine de herhangi birine güvenebilir miyim? Rüyalar gerçek değildir.

Onlardan olabildiğince uzaktalar.

Sonra onu hissettim, şişkinliği kıcıma baskı yapıyordu. Aman Tanrım.

Okulumuzdaki dedikodu değirmenlerinden onun "toparlandığını" duydum ve eminim ki söylentiler doğruymuş.

"Zoe... seni sonsuza dek tutmama izin ver," diye mırıldanıyor, sonra arkama doğru daha sıkı kayıyor.

Sözleri karşısında kalçalarım birbirine yapışıyor ve onu uyandırmak istemediğim için bir iniltiyi bastırıyorum.

Ama yine de, bilinci yerinde değilken bunun devam etmesine izin vermek yanlış mı? Uyanık olsaydı bunların hiçbirini söylemezdi.

Kolları beni daha da sıkıyor, beni sert aletine doğru daha da sıkı çekiyor, bu da artık külotumu dolduran nemi durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Onun dokunuşunu daha çok istiyorum ve bu bir sorun çünkü istemem gereken tek dokunuş Liam'inki.

Beni bazen uykusunda konuştuğu konusunda uyardı ama bilincim yerinde olmadan beni sırlıslıkla edebileceğinden hiç bahsetmedi.

Bu adam bir uyarı etiketiyle gelmeli.

Sırtımı ona doğru eğiyorum, sıcaklığını ve ereksiyonunun yanaklarımın arasından kaydığını hissediyorum.

Bir inilti çıkarıyorum, sesi engellemek için elimi ağzıma götürüyorum ama sonra onun da inlediğini duyuyorum.

Yaptığım şey yanlış ama elimde değil. Benim için uzun zaman oldu ve hep o otel odasında onunla geçirdiğim balo gecesinin nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir.

Tekrar ona doğru eğiliyorum, iniltisi daha da yükseliyor, kolları daha da sıkılıyor ve sonra duyuyorum.

"Zoey?" ama bu ses son konuştuğundan çok daha bilinçli. Uyandı.

"Ha?" Dudaklarımdan utangaç bir soru geçiyor.

Yakalandım, lanet olsun.

Bunu yaşamama asla izin

vermeyecek. "Uykumda mı

konuşuyordum?" diye soruyor.

Konuşmadan önce aramıza bir an giriyor. "Uh... evet."

Yutkunduğunu ve boğazındaki gece sersemliğini temizlediğini duyuyorum.

"Beni itiyor muydun?" diye soruyor, eli vücudumun ön kısmından aşağı doğru kaymaya başlıyor, acı verici bir şekilde yavaşça ve nazikçe.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

Tekrar konuşana kadar bir an daha sessizlik.

"Yardım ister misin?" diye soruyor, parmakları göbeğime doğru iniyor.

Dudaklarımı yalayarak yavaşça başımı sallıyorum.

Hayır deyip geri çekilmeliyim ama buna ihtiyacım var. Liam'la olan onca şeyden sonra, sadece bir anlığına iyi hissetmek istiyorum.

"Bunu yaparsam hoşuna gider mi?" diye soruyor, parmakları külotumun bel bandını zar zor geçiriyor.

Keskin bir nefes alıyorum, sırtım tekrar kamburlaşıyor ve onun ereksiyonuna doğru bastırıyorum.

Brent sikini bana doğru daha sert itiyor - ikimiz de bağlantı hissiyle inliyoruz ama istediğim kadar yakın değiliz.

"Evet," diyorum ona.

Brent'in parmakları yavaşça inmeye devam ederek külotumun kenarıyla alay ediyor. Dudakları enseme geziniyor ve tenimde ürpertiler yaratıyor.

Vücudumun her santimi onun dokunuşunun aşırı farkında, ondan yayılan ısı beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor. Bir an tereddüt ettiğini, durmam için bir işaret beklediğini hissedebiliyorum ama yapamıyorum. Hayır diyemiyorum.

"Durmamı istiyorsan söyle," diye fısıldıyor kulağıma, sesi ihtiyaçtan pürüzlü.

Başımı sallıyorum, nefesim daha hızlı geliyor, onun uzman dokunuşunu bekliyorum. Parmakları nihayet sıcaklığımın içine, am dudaklarımın arasına kayıyor, yarattığı uyarılmayla kendilerini kaplıyorlar. Hassas tenimde iz sürerken dokunuşu tüy kadar hafif, acele etmiyor, parmaklarının beni germesi için çaresizliğimi artırıyor. Kalçalarım sıkıştı, çok daha fazlasına ihtiyacım var.

Eli aşağıya iniyor, parmakları merkezime daha sert bastırıyor ama henüz içime girmiyor. "Çok ıslaksın," diye mırıldanıyor, benden çok kendi kendine, sesinin tınısı içimin derinliklerindeki ısıyı kıvılcımlandırıyor ve daha fazla uyarılma parmaklarını tekrar kaplıyor.

Elimi arkama uzatıp beni ona sabitlemek için boynunun arkasını kavıyorum. Boştaki eli yılan gibi gömleğimin altından yukarı çıkıyor, sütyenimin altından geçip çıplak göğsümü yoğuruyor. "Sen dokunduğum en güzel şeysin," diye mırıldanıyor boğazıma karşı.

Kaçmakla tehdit eden iniltiyi bastırmaya çalışarak dudağımı ısıyorum. Bedenim bana ihanet ediyor, onun her dokunuşuna, her sözüne, her hareketine karşılık veriyor. Bu olmamalıydı ama Tanrım, durdurulamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Parmakları içime dalıyor ve dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor. Başım omzuna yaslanıyor, zevk dalgalar halinde içimde yuvarlanmaya başladığında gözlerim kapanıyor. Brent'in nefes alış veriş i artık düzensiz, eli sabit bir ritimle hareket ediyor ve benden artık zapt edemediğim inilti ler koparıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye soruyor, sesi kalın, dudakları boynuma sürtünürken, sikini kış yanaklarıma doğru itiyor, tekrar tekrar, parmakları amımı alırken arkamdan bana doğru bastırıyor.

Yanıt olarak sadece nefes nefese bir "evet" diyebiliyorum, bedenim onun dokunuşunun altında çözülmeye başladı bile.

Omzuma doğru iniliyor - bunu o da benim kadar istiyor.

Ondan daha çok istiyorum. Her şeyini. Ama aklımın bir köşesinde Liam'ı hatırlatan bir gölge gibi duruyor.

Bu yanlış. Bu Brent.

Ama parmaklarının içimde kıvrılma şekli, dokunuşunun her siniri ateşlemesi umurumda değil. Şu anda umurumda değil. Sadece buna ihtiyacım var.

Brent'in dudakları boynuma bastırıyor, parmakları daha derin ve daha hızlı çalışırken omzum boyunca öpücükler bırakıyor. Vücudum geriliyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kendimi daha fazla tutamayarak bir inilti çıkarıyorum.

"Benim için gel, Zoe," diye fısıldıyor, sesi alçak ve talepkâr.

Ve boşalıyorum. Dudaklarımda onun adı, sertçe boşalıyorum, iç duvarlarım onun parmaklarını sıkıyor, bedenim onun kollarında titrerken zevk dalgaları içime çarpıyor. Elleri yavaşlıyor, ben nefessiz bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar serbest bırakılmamın her son parçasını çekiyor.

Elini nazikçe çekip beni önden öne doğru çeviriyor. İki kolunu tekrar etrafıma sarıyor, yüksekte inerken beni kendine çekiyor ve başımın üstünden öpüyor.

Benim kollarım da onu sarıyor.

Bir an için tek ses ikimizin karanlıkta nefes alış veriş. Brent'le ilgili her şey beni sarmalıyor ve her şey tehlikeli olsa da kendimi güvende hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Böyle daha mı iyi?" diye soruyor, dudakları saçlarıma değiyor. "Evet," diye nefes alıyorum, sesim ancak fısıltıyı geçiyor.

Ama hazzın bulanıklığı azalmaya başladığında, gerçekler su yüzüne çıkar. Az önce ne oldu? Buraya nasıl geldik? Ve bu bizi şimdi nereye götürüyor?

Sertçe yutkunuyorum, hâlâ ona yaslanmış, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. Ama şimdilik çok yorgunum, umursamayacak kadar bitkinim.

Sonuçlarıyla sabah ilgileniriz.

Bu sabah uyandığımda dün gecenin Brent ve beni ya da Liam ve beni nerede bıraktığına dair hiçbir fikrim yoktu, Liam ve Shelby'nin hala birlikte olmaları dışında ve şimdi Brent'in parmaklarını ne kadar iyi kullandığının farkındayım.

Brent ve benim dün asansörde itiraf ettiğimiz şeylerden, bir ömür önce yaşanmış anlardan bahsetmiyorum bile. Brent'in otel odasını bilseydi daha sıkı mücadele edeceğini söylemesi beni hala ne demek istediğini merak ettiriyor.

Bir saat sonra, büyükannemin partisinden sonra gideceğimiz buz pateni için saçlarım kıvrılmış ve at kuyruğu yapılmış, makyajım da tamamlanmıştı.

Kapının çalınması beni zıplattı.

"Zoey, içeride misin?" Brent'in hırıltılı sabah sesi kapıya doğru geliyor.

"Uh, evet. Sadece bitiriyorum."

Süitin içinde bir spor kanalının hafif sesini duyabiliyorum. Uyanmış ve televizyonu açmış olmalı.

Kapıya doğru yürüyorum, kilidini açıyorum ve kolu çevirerek kendime doğru çekiyorum.

Anında o deniz köpüğü yeşili gözlerle ve dağınık siyah saçlarla karşılaşıyorum.

Üzerinde hâlâ sadece dün gece giydiği boxer külotu var ama hızlı bir kontrol dün geceki ereksiyonunun geçtiğini kanıtlıyor. Yumuşak bile olsa, ince malzemenin arkasında hâlâ belirgin olan şişkinlik, Brent'le ilgili her şeyin ölçülü olduğunu gösteriyor.

Büyük

adam.

Büyük

kalp.

Büyük

penis.

İlk ikisi kabul ettiklerimizden sadece. Büyük adam Liam'ı kışkandıracak ve büyük kalp bana bu güzel süiti aldı ve eski sevgilimi kışkandırmayı teklif etti. Tessa ve büyükannesiyile ilgilenmek için yaptıklarından bahsetmiyorum bile.

Böyle bir adam, baloya davet ettiği kızın kapısının önüne mumlar ve çiçekler bıraktıktan sonra nasıl olur da onu almaya gelmez?

"Banyo tamamen senin," diyerek dışarı çıkıyorum ve tuvalete girmesine izin veriyorum.

Ben etrafından dolanırken banyoya doğru bir adım atıyor.

Uzanıyor, parmak uçları uzanıyor ve yolundan çekilmemi engellemek için karnıma hafifçe bastırıyor. Dokunuşuyla karıncalanmalar başlıyor. Parmaklarının her yerimde olmasının nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce bu adamdan nefret ederken şimdi dokunuşunun vücudumu canlandırması ve dikkatimi çekmesi çılgınca.

"Hey... dün gecedен sonra iyiyiz, değil mi?"

Gözleri bana kilitleniyor, sanki söylemeyeceğim bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi aralarında gidip geliyor.

"Evet, biz iyiyiz. Ve bunun için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı." Biraz kızardığımı hissederek itiraf ediyorum.

Elini karnımdan çekiyor ve sorum üzerine ensesini ovuşturuyor.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok. Bu hafta sonu ne zaman istersen sana memnuniyetle bakarım. Sahte erkek arkadaşın olmamın avantajlarından sadece biri. Her şeyde numara yapmak zorunda değilsin."

Aman Tanrım, bunu gerçekten söyledi mi?

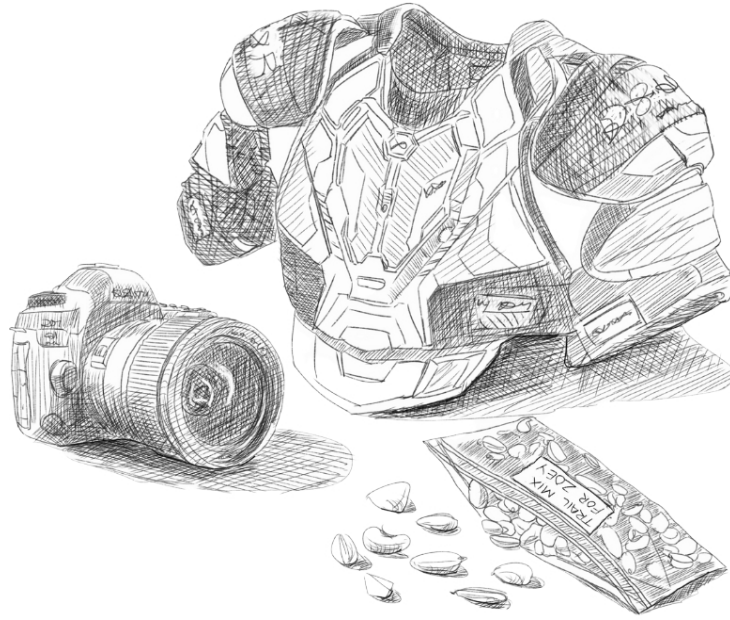
"Dün gece numara yapmadığımı nereden biliyorsun?" Ona meydan okuyarak soruyorum.

"Karılar numara yaptıklarında nabızları atmaz," diyor ve sonra banyoya dönüp içeri giriyor ve kapıyı kapatırken bana sırtıtıyor.

Şimdi de benimle flört mü ediyor?

Harika. Sanki işler daha karmaşık hale gelemezmiş gibi, geldi bile.

CHAPTER THIRTEEN

Zoey

On beş dakika sonra Brent ve ben cipe doluştuk ve büyükannemin doğum günü partisi için huzurevine doğru yola çıktık.

Brent'in sohbeti çoğunlukla benim fotoğrafçılığım üzerinde tuttuğu otelden arabayla yaklaşık otuz dakika uzaklıkta

ve ona Tessa'nın nasıl olduğunu ve düğün planlarını soruyorum.

Benden daha genç olmasına rağmen sosyal medyada arkadaşız ve nişan duyurusuna yorum yaptım. Hawkeyes için çalışırken Seattle'da harikalar yaratıyor ve ne kadar ilerlediğini görmek çok eğlenceli.

Çok fazla fotoğraf paylaşıyor ve ne zaman Brent'in bir fotoğrafını paylaşırsa, kendimi onun tanıdık gözlerinde ya da Tessa veya büyükannesi etraftayken parlayan tanıdık gülümsemesinde olması gerekenden biraz daha uzun süre oyalanırken yakalıyorum.

Ama sonra çok uzun süre baktığımı fark ederdim, kıskançlık ve hatta belki de özlem yükselirdi, Brent'in neden bana onun o versiyonunu vermek istemediğini merak ederdim ve sonra bu duyguların yüzeye çıkmasına izin vermeden önce sosyal medyayı kapatırdım.

Sonunda Brent sola döndü ve bir emeklilik tesisinin değil de PGA golf sahasının girişine benzeyen uzun bir araba yoluna girdik. Neredeyse orada olduğum için rahatlamıştım çünkü havadan sudan konuşmak beni öldürüyordu. Gariplik, birbirimizle sohbet etme becerimizi tanımlamaya başlamıyor.

Üzerinde St. Claire's Living Estates yazan devasa taş kemer bana buranın aslında büyükannesinin emeklilik topluluğu olduğunu söylüyor.

Buradayız.

Tanrı'ya şükür çünkü dün gece aramızda yaşananların konuşulmamış gerilimi ikimizin de dilinin ucundaymış gibi geliyor ve ben bunu tartışmaya hazır değilim.

Devam ederken, solumda büyük bir Japon bahçesi ve daha sonra sağımda çok dönümlü çarpıcı bir gül bahçesi görüyorum.

Dış mahallelerde güzel apartman daireleri görünmeye başlıyor, burada yaşayanların çoğunun apartman dairelerinden ziyade apartman dairelerinde yaşadığını varsayıyorum. Buranın yaşamak için pahalı bir yer olduğu aşikâr.

Burası sıradan bir huzurevi değil.

"Burası çok güzel," diyorum ona önümüzde uzanan üç katlı çarpıcı binaya bakarken.

Her yer Noel ışıklarıyla kaplı. Palmiye ağaçları bile onlara sarılmış.

Keşke hava karanlık olsaydı da hepsini görebilseydik.

San Diego'daki sıcak Noellerimi hep sevmişimdir ama Seattle'daki çiseleyen yağmur ve kar yeni bir deneyim.

"Onu bekleme listesine almam bir yılımı aldı ama bence buna değdi. Burada gerçekten çok mutlu."

"Bunun için para mı ödüyorsun?" Soruyorum, söyledikten sonra beni ilgilendirmediyi fark ediyorum.

Brent cevap olarak sadece omuz silkiyor.

"Huzurun üzerine fiyat etiketi koyamazsınız. Burada ona gerçekten çok iyi bakıyorlar. Şimdi Tessa ve ben çok daha uzakta yaşadığımız için, bir şeye ihtiyacı olduğunda 24 saat bakım altında olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Aman Tanrım, bunun için para ödüyor. "Ne zamandır burada yaşıyor?"

"Tessa liseden mezun olduğundan ve onu üniversiteye gönderdiğimden beri."

Büyükannemin emeklilik masraflarını ve Tessa'nın üniversiteye gitme masraflarını da mı ödüyor?

Lise son sınıftayken anne ve babaları öldüğünde Tessa'nın bakıcılığını üstlendiğini biliyordum.

On sekiz yaşına yeni girmişti ve kız bizden birkaç yaş küçüktü. Onu elinde tutmak için mahkemeye dilekçe verdiğini ve büyükannesinin de kararını desteklediğini duymuştum. Lise biter bitmez NHL'ye çaylak olarak seçildiği ve Tessa'yı maddi olarak destekleyebileceği için mahkeme de bunu kabul etmiş.

Büyükannem, kendisi şehir dışında oyun oynarken Tessa'nın desteklenmesini sağlamada büyük rol oynadı, ancak Phoebe ve David'den duyduğum kadarıyla Brent, ebeveynleri vefat ettiğinden beri Tessa'ya bakmak için kendi başına elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor.

Brent'in ailesinin öldüğü günü hatırlıyorum.

Okuldaki herkes bunun hakkında konuşuyordu.

Tessa birkaç hafta okula gelmedi ama Brent birkaç gün sonra geri döndü ve hokey antrenmanlarının tek bir gününü bile kaçırmadı.

Ortaya çıkmayarak takımını hayal kırıklığına uğratmak istemedi ve dünyasındaki her şey parçalanırken bile buzda elinden gelenin en iyisini ortaya koyma konusundaki kararlılığı olmasaydı çaylak olarak seçilmesi mümkün olmazdı.

Brent arabayı girişteki binanın önüne çekiyor ve vale benim için kapımı açıyor.

Ne olduğunu anlamadan Brent yanıma geldi ve beni bu muhteşem binanın çift kapısından geçirdi.

Onu, Noel Baba'nın atölyesine benzeyen, her tarafı kırmızı ve altın renkli Noel süsleriyle kaplı lobide takip ediyorum. Sonra büyük koridora doğru ilerliyoruz.

Yemekhane olduğunu tahmin ettiğim yerden gelen konuşmaları şimdiden duyabiliyorum.

Açık kapıları görece kadar yaklaştığımız anda, tavanın üstünü dolduran yüzlerce kırmızı ve yeşil balon görüyorum, bazıları dans pistine dağılmış.

Sol duvar boyunca büyük bir büfe masası kurulmuş ve yiyeceklerle doldurulmuştur.

Kapıdan içeri girdiğimizde, buradaki herkesin ne kadar enerjik olduğuna şaşıyorum.

İnsanlar etrafta dolaşıyor ve farklı masaları ziyaret ediyor. Odanın köşelerindeki hoparlörlerden Beach Boys Noel albümü yayınlanıyor ve herkes gülüyor ve harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

"Brent! Oğlum benim!" Odanın öbür ucundan bir kadının bağırıldığını duyuyorum.

Onu gördüğüm anda dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Büyükanne.

Tepeden tırnağa bir Bayan Claus kıyafeti giymiş, eğer Bayan Claus Victoria's Secret meleği olsaydı. Boynundaki devasa tüylü boadan, giydiği hafif şeffaf yere kadar uzanan kırmızı cübbeye ve topuklu ayakkabılarına kadar

Cübbesinin altında zar zor örttüğü kırmızı beyaz dantelli ayakkabısına daha fazla tüy ekliyor.

Görünümü tamamlamak için Noel Baba kıyafetinin üzerine "Doğum Günü Kızı" yazılı bir taç takıyor.

"Aman Tanrım! Zoey mi? Zoey Kloss mu?" Büyükanнем Brent'in yanında kimi getirdiğini fark eder etmez koşarak yanıma geldi. Ellerimi kendi ellerinin arasına alıp sıktı. "Lütfen bana torunumla çıkanın sen olduğunu söyle."

Geniş gülümsemesi ve umut dolu gözleri, ona Brent'le çıktığımızı söyleyebilmeyi ve bunun bir yalan olmamasını dilememe neden oluyor... ama o zaman bunun doğru olması için Brent'le gerçekten çıkmam gerekirdi. Brent'in büyükannesini ne kadar seversem seveyim, Brent'le çıkmam söz konusu bile olamaz.

"Sana sürpriz yapacağımı söylemiştim," diyor Brent, sadece Tessa'nın sosyal medya akışında görebildiğim o sıcak gülümsemesiyle.

"Bu sefer kendini aşmışsın," diyor elimi sıkarak.

Sağ eli benimkini bırakıyor ama sol eli sağlam bir şekilde tutmaya devam ediyor ve uzanıp Brent'i kucaklamak için kendine çekiyor.

Geri çekildiğinde, gözleri sanki ayı ve güneşi tutuyormuş gibi parlıyor. Ona, Tessa'ya ve diğerlerine karşı bu kadar iyi olup da beni nasıl böyle incitebildiğini hayal etmek benim için çok zor.

Keşke o gece neden gelmediğinin gerçek sebebini bilseydim. Sadece gol atmak için olduğuna inanmıyorum.

Belki bana karşı dürüst olabilseydi, Brent'in herkesin gördüğü iyi yönlerini görebilecek kadar onu affedebilirdim.

Sağ eli benimkine uzanıyor, sanki beni sıkıca tutmazsa sıvışıp gideceğimi düşünüyor ve ben buna hiç aldırmiyorum.

"İyi görünüyorsun büyükanne. Senin Bayan Claus olman mı gerekiyor?" Brent soruyor.

"Evet, ben de bu yıl yaramazlık yapan tüm çocukları arıyorum. Doksan şaplağa ihtiyacım var," diye alay ediyor, kıpırdanarak

Kaşlarını.

"Ben gönüllüyüm!" diye bağıyor arka köşeden yaşlı bir adamın sesi müziğin üzerine.

Brent'in dudakları bükülüyor, yüzünü buruşturmamaya çalışıyor. Mücadele ettiğini görebiliyorum ve bir kıkırdamayı ısıriyorum.

Brent'in Gran'ine vurulmasından duyduğu rahatsızlığı görmek beklediğimden daha eğlenceliydi.

Büyükannem bir an Brent'e baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bunca yıldan sonra torunumun sonunda sizi kazanmasına şaşırmadım. Tıpkı büyükbabasının bu yaştaki haline benziyor. Tam bir tilkiydi," diyor bana.

"Büyükanne," diye uyarıyor Brent.

Bunca yıldan sonra beni kazandı mı? Bununla ne demek istedi?

"Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi canım? Çok yakışıklı, değil mi?" diye soruyor bana.

Büyükannesine hançer fırlatan Brent'e bakıyorum, her ne kadar orada da çok fazla sevgi olsa da.

Sonra o yeşil gözleri benimkilere takılıyor ve karnım dönüyor.

Brent'in bir bakışı bana bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Eskiden her gün İspanyolca dersinde ve ders aralarında koridorda birbirimizin yanından geçerken olurdu.

Artık onu bir odada gördüğümde içimde kabaran öfkeye alıştım.

"Öyle," diyorum ona, gözlerim hâlâ Brent'inkilere kilitlenmişken.

Yalan değil. Büyükannemin dediği gibi Brent çok yakışıklı ama onu böyle görmeyeli uzun zaman oldu. Birinden tutkuyla hoşlanmamanın, cazibe gibi bazı şeyleri bastırmanıza izin veren bir yolu vardır.

"Büyükanne, bugün senin doğum günün. Zoey ve benim hakkımda konuşmamıza gerek yok. Beni tanıştırmak istediğin erkek arkadaş haremin yok mu?"

"Kesinlikle öyle," diye parıldıyor.

Büyükanne ona göz kırptı ve sonra bana baktı. "Ama önce Zoey ve benim biraz konuşmamız gerekiyor. Bir bebek gibi davranıp bize punç getirir misin? Bu konuda acele etme, kız kıza konuşmamız gerek."

Beni Brent'ten uzaklaştırıyor ve yuvarlak bir masaya götürüyor. Bir an için sinirlerim tepeme çıktı. Bu onun sorgulama taktiği mi? Soracağı bir dizi soruya aynı yanıtı verip vermediğimizi görmek için bizi ayırıyor mu?

Düşüncesi bile boynumu ısıtıyor. Bir pusuya hazırlıklı değilim.

Her birimiz kırmızı bir masa örtüsüyle kaplı, beyaz güllerle süslü ve bir önceki misafirden kalan bardak ve tabakların bulunduğu boş bir masada yan yana oturuyoruz.

Bana dönüyor ve sol elini masanın üzerinde duran bileğimin üzerine koyuyor.

"Size itiraf etmeliyim ki Brent'imın doğum günü partime kimi getireceği konusunda çok gergindim. Bana biriyle çıktığını söylediğinde, rüya görüyordumdur diye neredeyse kendimi çimdiklemek zorunda kaldım."

"Demek ciddi bir kız arkadaşı olmayalı o kadar uzun zaman oldu, ha?" Bu hafta sonu Brent'e tuzak kurmasının nedeninin bu olduğunu zaten biliyor olmama rağmen soruyorum.

"Eminim bunun cevabını zaten biliyordur" der gibi kaşlarını kaldırıyor... ve ben de biliyorum. Ya da en azından bildiğimi sanıyorum. Brent'in varlığını görmezden gelmek, magazinciler onu severken kolay olmadı.

San Diego'da memleketinin kahramanı ve Seattle'ın altın çocuklarından biri olan Brent, bu iki şehirde de gittiğim her yerde karşıma çıkıyor. Ya yerel bir haber kanalı onun son hokey başarılarından bahsediyor ya da bir kadınla restorandan çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı sosyal medya akışıma düşüyor. Buna bir de evimin birkaç blok ötesindeki on dört metrelik reklam panosunu ekleyince, sanki evren sürekli olarak hayatımın en utanç verici anlarından biri hakkında benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum.

Bütün gece arkadaşlarımdan Brent ve benim nerede olduğumuzu soran mesajlar ve telefonlar almak zorunda kaldım çünkü ortaya çıkmamıştık.

"Brent'le çıkan kişinin sen olmasının ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. İkinizin birlikte olacağınıza dair içimde hep bir his vardı. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki Brent'in senden başka biriyle yuva kurmayı düşünceğini sanmıyorum."

Bekle, ne?

Şaşkınlıkla ona bakarken kaşlarım birbirine yapışıyor.

Benden başka biriyle yuva kurmayı düşünmez mi?

Neden böyle düşünsün ki? Onu görmeyeli yıllar oldu, hatta lise hokey takımımı desteklemek için aynı bölümde oturduğumuz günlerden bu yana daha da uzun zaman geçti.

"Eminim o ve ben karşılaşmasaydık, sonunda biriyle yuva kuracaktı," diyorum.

Bileğimi okşuyor.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım tatlım. Lisedeyken sana çok kötü davranmıştı. Bana seni baloya götürmeyeceğini söylediğinde inanamamıştım. Neredeyse kafasına vuracaktım. Sonra bana Liam'la tekrar bir araya geldiğinizi söylediğinde, ona bu fırsatı kaçırdığı için haklı olduğunu söyledim."

Baloyu biliyor mu?

"Bekle," diyorum, daha yakına eğilerek. Brent'in yakınlarda bir yerde olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden kontrol ediyorum, ancak onu sohbet eden bir grup yaşlı adam tarafından çevrelendiğini yakaladığımda, geri gelmeden önce birkaç dakikam daha olduğunu biliyorum.

Eğer büyükannem Brent'in o gece neden gelmediği hakkında bir şeyler biliyorsa... Konuşmamızı kesmeden önce bunu ondan öğrenmeliyim. "Brent'in o gece beni neden iptal ettiğini biliyor musun?" diye sordum.

Sanki cevabı bilmediğime inanamıyormuş gibi sorum karşısında gözleri açılıyor.

"Sana söylemedi mi?"

"Hayır, sadece slapshot'ı üzerinde çalışması gerektiğini söyledi. Bunun yeni NHL kontratıyla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama bunu neden başka bir gece yapamadığını anlamıyorum. Neden bir gece izin alamadı? Beni götürmek istediği mezuniyet balosundan başka bir gece olamaz mıydı?"

Büyükanem olayların nasıl geliştiğine dair açıklamamdan memnun görünmüyor. İkimizin anlayışları arasında bir kopukluk var, ama o benden daha çok şey biliyor - bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Sana gerçek sebebin şutu üzerinde çalışması gerektiğini mi söyledi?" Büyükanne neredeyse bağılıyor.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Evet, ama bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi ve bana hiçbir zaman daha iyi bir açıklama yapmadı... bunca yıl sonra bile."

Neyse ki müziğin sesi o kadar yüksek ki yanımızdaki masadan sadece birkaç kişi bize bakıyor. Gran'in heyecanlandığını görünce konuşmamızı kesiyorlar.

Hiç şaşırmadım.

Hokey maçlarındaki tezahürat bölümümüzün her zaman en coşkulu olmuştur ve tahminimce diğer masadaki insanlar onu iyi tanıyor.

Büyükanne başını Brent'e doğru çeviriyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallarken ona ters ters bakıyor.

İçecek masasında etrafını sarmaya başlayan küçük bir grup erkek sakınle el sıkışmakla meşgul.

Büyükanne sanki kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi masaya bakıyor.

Ama Gran bana bakar bakmaz, sanki az önce farkına vardığı şey buhar olup uçmuş gibi küçük bir gülümseme yapıyor.

"Bunu söylemek bana düşmez canım. Brent'in seninle açık konuşması gerekiyor ve bunun tam zamanı."

Brent'in tatlı büyükannesi sadece küfretmekle kalmadı, aynı zamanda Brent'in beni neden baloya götürmediğine dair az önce bir araya getirdiği şeyi bana anlatmaya niyeti olmadığı da belli oldu.

"Bana söylemeyecek büyükanne. Phoebe, David ve diğer birkaç arkadaşımız ondan bunu öğrenmeye çalıştı. Onlara sadece aynı bahaneyi söylüyor. Gerçekten bana söylemeyecek misin?" Davamı savunarak soruyorum. "Sadece beni gerçekten almak istemediği için mi böyle davrandığını bilmek istiyorum. Liam beni terk ettiği için kendini mecbur mu hissetti? Benim için üzüldü ama sonra fikrini mi değiştirdi?"

Gözleri bana doğru yumuşuyor ve sonra beni bir şekilde rahatlatmak istercesine masanın altındaki bacağıma birkaç kez hafifçe vuruyor.

"Hayır tatlım, kendini mecbur hissettiği için sana sormadı. O gün senin evinden ayrıldıktan sonra eve geldiğinde bana baloya evet dediğini söyledi ve ailesinin beş ay önce vefat etmesinden bu yana onu ilk kez gerçekten gülümserken gördüm. NHL'ye seçildiğinde bile gülümsediğini sanmıyorum. Sana söz veriyorum Zoey, seni baloya götürmek istiyordu."

Başımı sallıyorum.

Kendimi Brent'in benim için üzüldüğüne ve nazik olmak için beni baloya davet ettiğine ve bu yüzden beni götürmekten vazgeçtiğine inandırmıştım. Büyükannem olayları tatlıya bağlayacak birine benzemiyor. Ve Brent'in beni almak istediğinden emin görünüyor.

Gerçek şu ki... Ona inanıyorum.

Bu da tüm bu durumu öncekinden daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor. En azından bu konuşmadan önce cevabı bildiğimden çok emindim ama Brent'e bunu itiraf ettiremiyordum. Sonuca ulaşmak için o itirafa ihtiyacım vardı.

Ya şimdi?

Şimdi kendimi çocukluğumun mutfağında, gün batımı turuncusu dar bir trompet elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, Brent'ten gelen arama biterken telefonuma bakıyormuşum gibi hissediyorum.

On bir saniye.

Beni arayıp gelmeyeceğini söylemesi bu kadar uzun sürdü. Daha tek kelime bile edemedi, bana yine de gitmemi ve iyi vakit geçirmemi söylediği için şoktaydım.

Sonra telefonu kapattı.

"Beni arayıp onun yerine piste gideceğini ve benim gitmem gerektiğini söylediğinde beni götürmek istiyormuş gibi hissetmedim."

Derin bir iç çeker.

"Ne dediğini bilseydim-"

"Lütfen söyle bana," diye araya giriyorum. "... çünkü söylemeyecek." Elimi masadan çekip kendi elinin içine aldı.

"O büyük bir çocuk ve sana karşı dürüst olmalı.

kendisi. Ayrıca, ikinizin ciddi bir ilişki içinde olmanız gerekiyorsa, aranızda herhangi bir sır olmamalı, değil mi?" diye soruyor ve beni dikkatle süzüyor.

Büyükannemin bana bakışındaki bir şey bana aslında sahte ilişkimizden hoşlanmadığını söylüyor ama henüz bu konuda beni aramadı da.

Balo salonunun kapısından içeri girmeden önce bunu biliyor muydu, yoksa bizi ele verecek bir şey mi söyledim?

"Gerçekten bana bildiklerini anlatmayacak mısın?" Bana acıyacağını ve acıma son vereceğini umarak son bir kez daha soruyorum.

Brent'le aslında birlikte olmadığımızı bilip bilmediğini sormayı atlıyorum. Her halükarda bu Brent'in sorunu. Endişelenmem gereken kendi hayatım ve geri kazanmam gereken eski bir nişanım var.

"Torunumun size karşı dürüst olma zamanı geldi... ve kendisine karşı da."

Lütfen şifreli konuşmayı kes. Başım dönmeye başladı bile.

"Bu da ne demek oluyor?" Ben soruyorum.

Büyükannem Brent'e bakıyor ve sonra ben de bakıyorum.
İki elinde iki bardak punçla bize doğru geliyor.

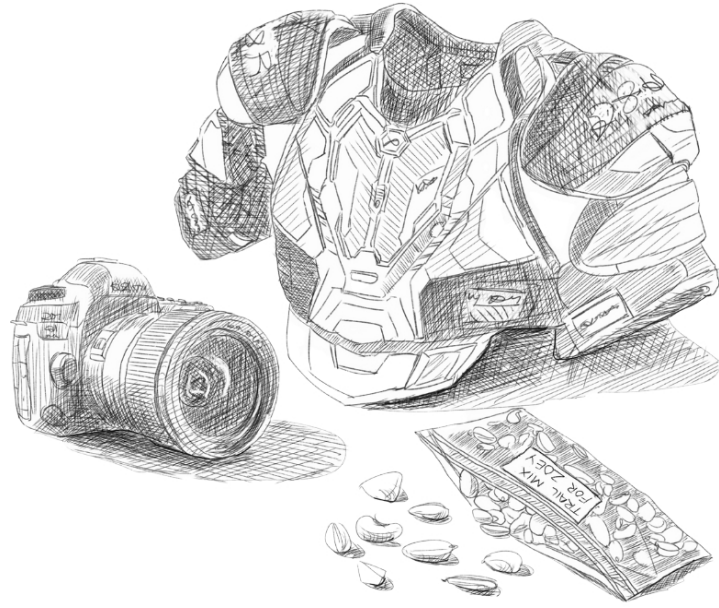
"Bu hafta sonu nihayet cevaplarınızı alacağınıza dair içimde
bir his var."

El ele tutuşurken pek de parlak olmayan güneşli
tavırlarımızı gördüğü anda gülümsemesi düşüyor.

Az önce bir şeyler olduğunu biliyor, ama ne yazık ki benim
için umduğum istihbarat bu değildi.

Bu sadece suları eskisinden daha fazla bulandırdı.

CHAPTER FOURTEEN

Brent

Zoey'nin yüzündeki ifadeyi gördüğümde temkinli bir şekilde masaya geri dönüyorum.

Deşifre mi olduk?

Büyükannem bu ilişkinin beni arkadaşının torunuyla çıkmaktan vazgeçirmek için bir oyun olduğunu biliyor mu? Söyleyebileceğim kadarıyla, büyükannemin

Zoey ve ben en az birkaç on yıl öncesine göre odadaki en genç insanlar olduğumuz için torunumuz görünürde.

"Burada her şey yolunda mı hanımlar?" İkisine de birer içki uzatarak sordum.

Zoey elimden şeffaf plastik bardağı alıyor ve kenarını dudaklarına götürerek kırmızı punch sıvısından bir yudum alıyor. Büyükanne uzattığım diğer bardağı aldı ve bana gülümsedi. Yanına gittiğimde bana kuşkuyla bakmasına neden olan şey her neyse ortadan kaybolmuştu ve şimdi Zoey'yle içeri ilk girdiğimizde olduğu kadar mutlu görünüyordu.

"Oh, evet. Her şey harika. Sevgili kız arkadaşın tam bir zevk abidesi ve bunca yıldan sonra nihayet bir araya geldiğinizi görmek beni çok mutlu etti. Her an postada bir "nişan duyurusu" bekliyor olacağım."

Gran ağzından "nişan duyurusu" lafını kaçırırken Zoey soluk borusuna kaçan yumruğu yutarken neredeyse tükürüyordu.

Büyükannem ve ben Zoey'e doğru hızlı bir hareket yaptık, her ikimiz de solunum yollarını temizlemeye çalışırken sırtını sıvazladık.

Zoey'nin sahte ilişkimizin ölümünü ne kadar çabuk beklediğini düşününce, Büyükanne'nin yorumunun Zoey'yi şaşırtmasına hiç şaşırmadım. Ve iyi anlamda değil.

"İyi misin?" Ona sordum.

Başını sallıyor ama ne büyükanneme ne de bana bakıyor.

"Özür dilerim, yanlış bir şey mi söyledim? Belki de siz ikiniz bir av tüfeği düğünü planlıyorsunuzdur?" Büyükanne ikimizin arasına bakarak şöyle dedi.

Bu kadın benim ölümüm olacak.

"Büyükanne, biz nişanlı değiliz," diyorum ona, beni duyduğundan emin olarak.

Ama yoluna devam ederken beni görmezden geliyor.

"Yargılamayacağım. Büyükbabanla evlendiğim gün babana dört aylık hamile olduğumu biliyor muydun?"

Zoey'nin gözleri benimkilere doğru parlıyor.

"Tanrım, hamile değil büyükanne."

Büyükannem yine beni duymamış gibi davranarak Zoey'nin bacağını ovmaya devam ediyor.

"Benden sekiz yaş büyük olduğu için o zamanlar tam bir skandal olurdu. İneği satın almadan önce sütün tadına bakmak istedi. Ama bir kez tattıktan sonra müptelası oldu."

Büyükannem bu bilgiyi doğrudan Zoey'le paylaşıırken Zoey'nin gözleri fal taşı gibi açılırken ona bakıyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor ama bu noktada söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu kadın üzerinde hiç kontrolüm yok.

Zoey'ye "Çok özür dilerim," diyorum çünkü bu noktada büyükannem için özür dilemek tek çarem.

Ama sonra Zoey gülmeye başladı ve rahatladım.

"Sanırım siz ikiniz için her şey yolunda gitti?" diye soruyor büyükanne. "Onu kaybetmeden önce otuz beş yıl evli kaldık.

Pompalı tüfekte evlenmem de dahil olmak üzere hiçbir şeyi geri almazdım. O adamı hayattan daha çok sevdim."

Zoey başını sallıyor.

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum. Umarım otuz beş yıl sonra geriye dönüp baktığımda ben de aynı şeyleri hissedebilirim. Yaşadığımız tüm aksiliklerden sonra bile," diyor Zoey, düşünceli düşünceli odanın diğer ucuna bakarak.

"Yapacaksın, tatlım. Brent her şeyi telafi edecek. O iyi bir adam," diyor büyükannem, başını kaldırıp bana göz kırparak.

Zoey tereddütle, "Ah... doğru... Brent," dedi.

Zoey benden ve tüm aksiliklerimizden bahsetmiyordu. Liam'dan ve onun balodan önce kendisini terk etmesinden, sonra da düğünlerinden hemen önce bir başkası için onu tekrar terk etmesinden bahsediyordu.

Onunla geçirdiği otuz beş yıla dönüp bakmak ve her şeye değdiğine inanmak istiyor. O otuz beş yılı benimle geçirmeye hiç niyeti yok.

Zoey ile bir şansım olmadığını ve asla bir yarışmacı olamayacağımı zaten bilmiyor değilim. Ama ışığı görmek

Büyükanneimin Liam yerine onca yıl benimle evli olmayı kastettiğini anladığında gözlerindeki solukluğu izlemek çok zor.

Mezuniyetimden bu yana geçen on yıldan sonra, onun başka birini istediğini görmeye alışmış olacağımı düşünebilirsiniz. Ama gerçek şu ki, hiç kolaylaşmıyor.

Bu planla ilgili sorun şu ki, Zoey'nin planının büyük olasılıkla işe yarayacağını zaten biliyorum. Liam her zaman sahip olamayacağı şeyleri istemiştir. Hayatı boyunca şımarık bir zengin çocuğu oldu ve hiçbir şey için çok çalışmak zorunda kalmadı.

Zoey'i başkasının istediğini görür görmez, Shelby'yi aldığına pişman olacak ve Zoey'i geri isteyecek, tıpkı üniversitedeyken yaptığı gibi. Bunu defalarca yaptığını gördüm. Babasının parasının ve nüfuzunun onu sokamadığı tek şey NHL'di.

Büyükanneim boğazını temizleyip ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Pekala, yakında bir düğüne gitmen gerektiğini biliyorum.

İkinizin bu akşamki etkinliği. En azından sizi birkaç kişiyle tanıştırmama izin verin."

Başımı salladım. "Yolu göster," diyorum.

Zoey sandalyesinden kalkıyor ve Gran'i takip etmek için dönüyor. Ben de Zoey'nin arkasından gidiyorum.

Büyükanneim bizi balo salonunda dolaştırıyor ve en az altmış kişiyle tanıştırıyor; bunların yarısı, gözümün önünde büyükanneimle flört ediyor gibi görünen erkeklerden oluşuyor.

Benim için şaşırtıcı olmayan bir şekilde, büyükanneim doğum günü partisi olsun ya da olmasın partinin hayatıdır. Tanıştığımız herkes büyükanneimden ve onunla akraba olduğum için ne kadar şanslı olduğumdan övgüyle bahsediyor.

Burada başarılı olduğunu görmeye devam ettiğim için mutluyum. Tessa ve ben artık San Diego'ya yakın yaşayamayacağımız için endişeleniyorum. Tessa'ya NHL'den emekli olduğumda, onu Washington'da daha yakın bir emeklilik tesisine taşınmaya ikna edemezsem, burada bir daire satın alacağımı ve böylece onunla daha fazla zaman

geçirebileceğimi söyledim.

Uçaktaki sohbetimiz sırasında da söylediği gibi, artık gençleşmiyor ve sahip olduğum son aile üyelerinden biri. Belki de biriyle yuva kurmayı ona borçluyum.

"Affedersiniz. Verna'yı sizden çalmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor takım elbiseli bir beyefendi, büyükannemi kastederek. "Bu bizim şarkımız ve ben de çalmasını bekliyordum."

Büyükannem ona kocaman bir gülümseme veriyor. Dans pistine geri dönmeye hevesli görünüyor ve biliyorum ki daha önce Zoey'le oturmak için zaman ayırmamış olsaydı, muhtemelen dans pistini hiç terk etmeyecekti.

Cevap olarak başımı salladım.

"Elbette, tamamen senindir," dedim ona.

Adam elini uzatır ve kız da mutlulukla elini tutar.

Omzunun üzerinden, "Siz ikiniz gidip biraz yiyecek alın,"

diyor. "Bu benim torun ve onun gelecek

Karım. Öyle değil mi? o

güzel mi?" Adam onu dans pistine götürürken kızın adama sorduğunu duyuyorum.

Zoey ve benim evleneceğimiz sonucuna nereden vardığını bilmiyorum. Ona bunu düşündürecek bir şey söylediğimi sanmıyorum. Ve Zoey'le ben yumruğu kaparken konuştukları her neyse, onun böyle bir varsayımda bulunmasına yol açmış olması da şüpheli.

Zoey'in evlenmeyi düşüneceği son kişi benim.

"O şanslı bir adam. Ama yine de ben de şanslıyım,"

diyor. Büyükannemin kıkırdadığını duyuyorum ve Zoey bana dönüyor.

"Buz pateni için herkesle buluşmadan önce bir şeyler yiyelim mi?"

Büyükannemin az önce söylediklerine değinmiyor ama onun da duyduğunu biliyorum.

"Evet, açlıktan ölüyorum. Sabahtan beri bir şey yemedim."

"Ben de öyle," diyor.

Dönüp açık büfe masasına doğru

gidiyoruz. Sırada önüme geçmesine

izin verdim.

Gıcır gıcır beyaz bir yemek tabağı ve Noel yeşili bir peçeteye sarılmış bir demet gümüş çatal bıçak takımı alıyor. Ben de arkasından gidip aynısını alıyorum.

"Hey, tüm bu düşün konuşmaları için özür dilerim. Sadece heyecanlı ama bu hafta sonundan sonra her şeyi yoluna koyacağım," diye onu temin ediyorum.

Önümüzdeki insan kuyruğunu takip ederek birkaç adım ilerliyoruz.

Yüzünü göremiyorum, bu yüzden sırtından aşağı dökülen ve kürek kemiklerinin hemen arkasında duran uzun kestane rengi saçlarını inceleme fırsatını değerlendiriyorum. Lisedeyken de aynı renkti, güneşten gelen açık karamel tonları vardı. Gerçi şimdi daha az var. Muhtemelen son bir yıldır Seattle'da yaşadığından beri.

İspanyolca dersinde saçlarının arkasına baktığımı hatırlıyorum. Parmaklarım uzanıp ellerimi saçlarında gezdirmek ve ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek için kaşınıyordu.

Dün gece tenine dokunduğum için biliyorum ki her santimi ipek gibi.

Özellikle de kalçalarının arasında. Tanrım, parmaklarımın üzerine boşaldığı zamanki hissi.

Elimi uzatıp tenine tekrar dokunma isteğime engel oluyorum.

Zaten ince bir çizgide yürüyorum ve daha fazla yaklaşmak aramızdaki şeyleri daha da kötüleştirecek.

Yıllardır hayalini kurduğum bir şeyi ona yapmam için bana lisans vermiş olabilir ama bunun tekrar olmasına izin vermeyecek.

"Büyükannen çok iyi," diyor.

Önümüzdeki sıra yerine başını dans pistine çevirmiş gibi baktığı yeri takip ediyorum.

Sıra ilerledikçe ve biz yemeğe yaklaştıkça ilave adımlar atmaya devam ediyor.

"Evet, öyle," diyorum ikimiz de sırada bir adım daha atarken.

"Biliyor musun... senin mutlu olmanı istemesi o kadar da kötü bir şey değil."

"Yanlış kişiyle yuva kurmak beni mutlu etmez. Ya doğru kişiye bulurum ya da bulamam. Arkadaşlık için birine bağlanmaktansa yalnız olmayı tercih ederim. Bu kadar basit." Ve eğer gerçekten istiyorsa geręek budur.

Ayrıca, bundan daha fazlası var.

Geręek şu ki, sevdiğim pek çok insanı kaybettim. Ya ölümle ya da Liam gibi benden istediklerini vermediğimde çekip gitmeleriyle. Ve profesyonel spor dünyası acımasızdır.

Bir insan hayatı boyunca ne kadar acıya dayanabilir ki, bu acı nefes almayı durduracak kadar şiddetlenmeden önce?

Ailem öldükten sonra çok ağlamaktan ölebileceğimi düşündüğüm günler oldu. Bir insan bu kadar acı çekerken nasıl hala yaşayabilir?

Kardeşin gibi gördüğün ve lise hokey takımının kaptanı olan en iyi arkadaşın, sırf benim başıma gelen tek iyi şeyi - NHL sözleşmemi - kıskandığı için sana nasıl sırtını dönebilir?

Dünya ailemi benden aldı, sonra da Zoey'i aldı. Bir şeyi hak etmiyor muydum? O sözleşme için kıcıımı yırtmadım mı?

Ailemi kaybetmenin acısını atlatmamış mıydım?

Hayata karşı o kadar hissizleştiğim günler oldu ki, el ve ayak parmaklarımı zar zor hissediyordum, ama bir kariyerim olduğundan emin olmak için dışarı çıktım, böylece mahkemeler Tessa'nın yasal vasiliğini reddetmekte zorlanacaklardı.

Onu benim ya da büyükannemin almasına izin vermek zorunda değillerdi. Ben henüz on sekiz yaşındaydım ve liseye devam ediyordum, büyükannem ise elli beş yaşından küçüklerin tam zamanlı yaşamasına izin vermeyen bir huzurevinde yaşıyordu. Mahkeme Tessa'yı koruyucu aileye verebilirdi. Ve eğer kız kardeşime maddi olarak bakabileceğimi göstermek için milyonlarca dolarlık bir sözleşme imzalamamış olsaydım ve büyükannem tesisten ayrılıp ailemin yanına taşınmamış olsaydı

Şehir dışındaki oyunlarım sırasında Tessa'ya yardım etmek için eski evimize gelseydi, davamı kazanacağımı sanmıyorum.

Liam bunların hiçbirini umursadı mı?

Hayır.

Beni sadece rakibi olarak görüyordu.

Zoey'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. Sanırım dün uçakta karşılaştığımızdan beri beni ilk kez gerçekten görüyor.

Sonra biri sırayı beklettiğimiz için boğazını temizliyor ve Zoey göz temasını kesiyor, arkasını dönüyor ve ben tekrar bir insan gibi görünmeye başlamadan ve geçmişindeki canavar gibi görünmeden önce aramıza biraz mesafe koyma görevindeymiş gibi masamıza doğru yürüyor.

Büyükannem masaya doğru gittiğimizi görüyor ve masamıza doğru ilerliyor.

Zoey ve ben yemeğimizi mideye indirirken o da oturup etrafta dönen dedikodular hakkında bizi bilgilendiriyor.

Ona yoga derslerini soruyorum ve bizi bu sabah aldığı direk dansı dersinden uzaklaştırıyorum.

Büyükannem ve arkadaşlarının bir direktan aşağı kayması hakkında ne kadar az ayrıntıya sahip olursam o kadar iyi.

Daha ne olduğunu anlamadan Zoey'le gitme vaktimiz geldi.

Yemek yemek ve koşmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum ama grubun geri kalanıyla birlikte buz patenine gitmemiz gerekiyor.

En azından büyükannem düğünde olacak, böylece şehirden ayrılmadan önce onu tekrar görebileceğim.

Her iki tabağımız da boşken, buzlu suyumdan son yudumu alıyorum.

"Seni görmek güzeldi büyükanne, ama gitsek iyi olacak. Zoey'nin düğün için yapması gereken çok şey var ve yirmi dakika içinde buz pateni için herkesle buluşmamız gerekiyor."

"Tabii ki. Phoebe'nin şu anda kız kardeşini kullanabileceğinden eminim. Bu hafta sonu seni kardeşlik görevlerinden alıkoymak istemeyiz," dedi ve masanın üzerinde duran elimi okşadıktan sonra Zoey'ye bakarak

diğer tarafımda. "Sizinkilere selamımı söyle, olur mu? Onları düğünde görmek için sabırsızlanıyorum."

Zoey, "Yapacağım," diye başını salladı.

Ayağa kalkıyorum ve Zoey'nin sandalyesini çekiyorum.

Bana bakıyor ama bu, onun için iyi bir şey yaptığım zamanki şaşkınlık değil. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var.

Büyükanne'min onu izlediğini hatırlayınca gülümsemesi genişliyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Vedalaşıyoruz ve Zoey büyükanne'me son bir kez sarılırken, bir başka umut dolu dans partneri büyükanne'min yanında beliriyor ve ona dans teklif ediyor.

Onu arkadaşlarından uzak tutuyorduk ve tekrar herkesi eğlendirmeye başlamasının zamanı geldi.

Zoey ve ben balo salonundan çıkıp çıkışa doğru ilerledik.

"Hay aksi! Ona browni tarifi sormayı unuttum."

Zoey parmaklarını şıklatarak şöyle diyor.

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama senden ne kadar hoşlanırsa hoşlansın, o tarifi alamayacaksın. Kalbini kırmadan önce bunu kabul etsen iyi olur."

Zoey uyarımı dikkate almıyor ve büyükanne'me doğru gidiyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama sizden brownie tarifinizi istemeyi unuttum," diye soruyor büyükanne.

Dans eden birkaç kadın daha fark ediyorum, kulak misafiri olmaya başlıyorlar, şüphesiz tarifi kendileri için de istiyorlar.

Büyükanne Zoey'ye şeytani bir sırıtişla bakıyor. "O tarifi hepsi burada," dedi şakağına vurarak. "Ve bir kopyası da Tessa için vasiyetimde var. Onu öyle herkese vermem."

Zoey en parlak gülümsemesini, istese beni tek dizimin üstüne çöktürecek olan gülümsemesini gösteriyor.

"Brent'le çıkan kız için bile mi?" diye soruyor.

Şimdi kendimi kullanılmış hissediyorum.

Büyükanne kıkırdar. "Seninle bir anlaşma yapalım. Eğer torunumla evlenirsen, düğün gününde sana bu tarifi vereceğim, çünkü sen ödünç alınmış bir şeysin."

Zoey bana bir bakış attı, yüzünde büyükannemin çetin bir pazarlıkçı olduğuna dair bir şok ifadesi vardı ve ben sadece omuz silktim.

Gran'in iyi bir eküri olmadığını kim söylediye yalancının teki.

"Almak için Brent'le evlenmek zorunda mıyım?" diye soruyor.

"İster al, ister alma, tatlım," diyor büyükanne omzunun üzerinden, sonra kulaktan kulağa sırtan Hector'a dönüyor. "Şimdi beni döndür Hector, rüzgarı saçlarımda hissetmek istiyorum."

Hector hiç vakit kaybetmeden onu yavaş ve dikkatli bir daire çizerek döndürürken kahkahalar odayı dolduruyor, ses arka planda çalan yumuşak müzikle karışıyor. Zoey'nin onları izlerken iri gözlerinin parıltısını yakalıyorum, ağzı şaşkınlıkla hafifçe açık.

"Sana söylemiştim," diyorum kapıya doğru geri adım atarak. "Onu alamayacaktın." Kelimeler niyet ettiğimden daha hafif çıktı, çoğunlukla içimde kabaran eğlenceyi gizlemek için. Ama onun ayak seslerini duymayınca durup geri dönüyorum.

Zoey hâlâ büyükannemin onu bıraktığı yere yapışmış, dansçılar aramızda dönüp duruyor, vücutları müzikle sallanıyor. Yüzü düşünceli, sanki yüzleşmeye hazır olmadığı bir düşüncenin ortasında kalmış gibi.

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Buna değer misin?" diye soruyor, sesi müzikten zar zor duyuluyor.

Onu doğru duyup duymadığımdan tam olarak emin olamadan öylece duruyorum. "Neye değer miyim?"

Bakışları benimkilere kilitleniyor, dudaklarının bir köşesinde küçük bir sırıtma beliriyor. "Bir brownie tarifine değer misin?"

Benimle dalga mı geçiyor?

Sorunun bir süre aramızda asılı kalmasına izin verdim, ağırlığı büyükannemin keklerinden çok daha fazlaydı. Ben de ona sırtıyorum. "Öğrenmek ister misin?"

Cevap veremedi telefonunu alıyor ve bağlantımız kopuyor. Arka cebinden telefonunu çıkardı ve

ekrana bakar.

"Babam arıyor," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Nerede olduğumuzu merak ediyor."

Nefes veriyorum, gerginlik yatışıyor. "O zaman gitsek iyi olur," diyorum ona, ellerimi ceplerime sokarak çıkışa doğru ilerliyorum.

Neden bu kadar yakın hissettirdi?

Sözümüz kesilmeseydi ne cevap verirdi diye düşünmeden edemiyorum, ama evet demesi Liam'dan sonra en iyi ikinci kişi olmadığım anlamına gelmiyor... ve ayrıca bir brownie tarifi.

Tesisin ana lobisinin büyük çift kapısına doğru uzun adımlarla ilerlerken Zoey de topuklu ayakkabılarıyla bize ayak uydurmaya çalışıyor.

Vale beni gördü ve başka bir valeye, muhtemelen diğer tarafta vale kabini olan sürücülerden birine telsizle haber verdi.

"İyi günler Bay Tomlin. Umarız ziyaretinizden memnun kalmışsınızdır. Arabanızı önceden aradım, her an gelebilir" diyor.

Büyükannemi ziyaret etmek için buraya her geldiğimde, buranın nasıl işletildiğinden daha çok etkileniyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

"Bu arada, senin büyük bir hayranınım. Profesyonel hokeyde her zaman en sevdiğim oyuncularından biri oldun. Seçildiğin günden beri kariyerini takip ediyorum."

On sekiz ya da on dokuz yaşlarında görünüyor. Ben draft edildiğimde muhtemelen dokuz ya da on yaşındaydı, yani çaylak yılımdan beri beni izliyor olabilir.

Bu mümkün.

"Teşekkürler, bu benim için çok şey ifade ediyor," diyorum ona dürüstçe. "Oynuyor musun?" diye soruyorum.

"Evet efendim, var. Kuzey Michigan'da hokey oynamak için tam burs aldım. Önümüzdeki sonbahar oraya gideceğim."

"Öyle mi?" Gülümseyerek soruyorum.

Başını sallıyor, omurgası gururla biraz dikleşiyor.

İsim etiketine hızlıca bir göz atıyorum.

"Tebrikler Marcus, orada harika bir hokey programları var. Gözüm üzerinde olacak. Kim bilir, belki bir gün seni buzun üzerinde görürüm." Kiralık cipim kaldırıma yanaştı ve kapalı garaj yolunun altına girdi. Diğer vale arabadan atlamadan önce arabayı park ediyor. Gözleri bana kilitlendiğinde gözlerinin şiştiğini şimdiden görebiliyorum.

Benim.

"Vay anasını! Sen Brent Tomlin'sin," diyor yaşı Marcus'un kiyle neredeyse aynı olan diğer vale.

"Bu Brandon. Onunla aynı lise takımında oynuyoruz. Önümüzdeki sonbaharda tam burslu olarak Notre Dame'a gidecek." Brandon kaldırıma atlayıp elini uzatarak yanıma gelirken Marcus bana hızlıca bilgi veriyor.

Aldım ve el sıkıştık.

"Marcus bana burada olduğunu söyledi ama ben onun saçmaladığını düşündüm. Gerçekten buradasın. Ben Brandon, imzanızı alabilir miyim?" diye sorar.

Omzumun üzerinden Zoey'e bakıyorum ve o da başını sallayarak bu çocuklarla birkaç dakika geçirebileceğimi söylüyor. Geçen sefer onunla başım derde girmişti ve elimden gelse artık köpek kulübesine girmek istemem.

Benden birkaç adım ötede dururken kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama yüzünde bir eğlence ifadesi var. Sanki beni bu liseli çocuklarla etkileşim halinde görmek onu eğlendiriyor.

"Tabii, kalemin var mı?" diye sordum.

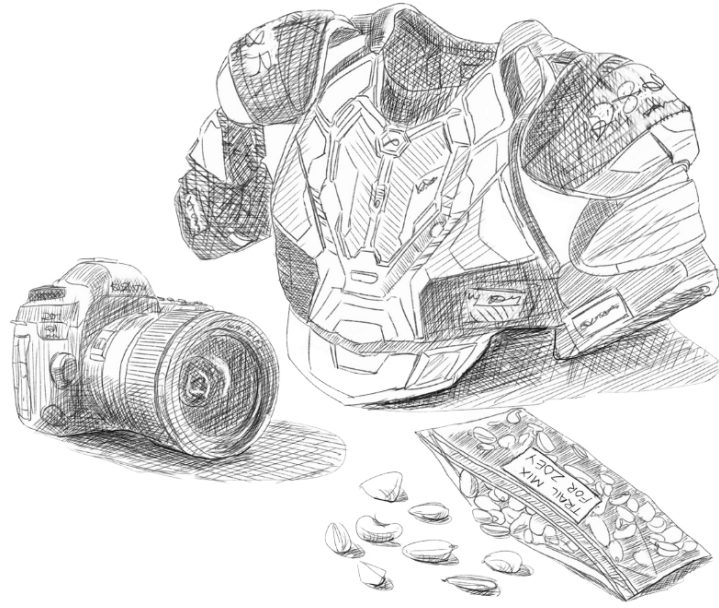
Her biri için iki vale fişi imzaladıktan, onlarla birkaç selfie çektikten ve her birine birkaç kez reddetmeye çalışıp sonunda kabul ettikleri bir bahşış verdikten sonra vedalaştık ve Zoey ve ben nihayet arabaya bindik.

Kaldırıma yanaştım ve birkaç dakika içinde yola koyulduk. Çocukluğumda oynadığım ve Zoey'nin her gün okuldan sonra gelip takımımızın maçını izlediği buz pateni pistine kırk beş dakika daha var.

Şimdi tüm düğün ekibi, aile ve arkadaşlarla birlikte bir buz pateni pistinde olacağız. Zoey'nin şefkatli erkek arkadaşı olarak tekrar ayaktayım.

Sonunda... oynamak için doğduğum pozisyon.

CHAPTER FIFTEEN

Brent

Kapalı buz pistine doğru yürürken, kapıdan girer girmez Liam'ın Zoey'ye odaklandığını görüyorum. Yanında Shelby olduğu halde oturmuş patenlerini bağlıyordu.

Kiralık patenlere doğru yürüdük. Patenlerim yanımda olsa da Zoey'nin patenlere ihtiyacı olacak.

"Kaç bedene ihtiyacınız var?" Ona sordum.

Sorduğumda dikkati dağılıyor, Liam ve Shelby'nin onu fırlattığını görüyor ama dün gece barda yaptığı gibi gerilmiyor.

"Bilmiyorum," diyor, dikkatini onlardan başka yöne çevirerek.

"Peki, genelde ne kiralarsın?" Sakin olmaya çalışarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Hiç buz pateni yapmadım."

Bu hiç mantıklı değil. Lisede neredeyse üç yıl boyunca bir hokey oyuncusuyla çıkmış.

"Liam seni hiç buz patenine götürmedi mi?" Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleyemeyerek soruyorum.

Ne boktan bir erkek arkadaş.

Liam'la aramız hâlâ iyiyken tüm bunların olacağını nasıl göremedim? Onu nasıl bu kadar uzun süre idolleştirdim?

Sanırım birlikte büyüdüğümüz ve onu hiç sahip olmadığım ağabeyim olarak gördüğüm için.

Zoey benim olsaydı, onu mümkün olduğunca sık benimle birlikte buza çıkarırdım.

"Sıkı olmasını isteyeceksin. Sıkı otururlarsa daha fazla kontrol sahibi olursun." Teklif ediyorum.

Yanıt olarak başını sallıyor ama gözlerinden bu konuda karar verme konusunda bana güvendiğini görebiliyorum.

"Yedi beden," dedi bana.

"Kız arkadaşım altı buçuk ve yedi beden alabilir mi lütfen?" Kiralama masasının diğer tarafındaki adama soruyorum, Liam'ın dinleme ihtimaline karşı kız arkadaşına vurgu yapıyorum. Ama belki bunu söylemek benim de hoşuma gidiyordur.

"Vay anasını! Sen Brent Tomlin'sin!" Çocuk diyor ki. "Evet, öyleyim." Ben de ona gülümsedim.

"Sen nasılsın?"

"Buna inanamıyorum! Backhand vuruşumda bana yardım eder misin?" diye sorar.

On yedi yaşından büyük olamaz ve Zoey ile geçirebildiğim her dakikayı geçirmek istesem de, yeni nesil hokey oyuncularına yardım etmek hoşuma gidiyor.

Buzun üzerinde birkaç ipucu uzun sürmez.

"Elbette, yakında ara verecek misin?"

Arkasındaki duvarda asılı olan saate bakıyor. "Evet, yirmi dakika sonra öğle yemeği var," diyor.

Zoey'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Nedense bundan hoşlanıyor.

"Daha sonra dışarı gel ve birlikte birkaç antrenman yapalım. Kendini geliştirmen gereken yerleri belirler ve oradan devam ederiz."

Gözleri büyür ve yumruğunu havaya kaldırır.

"Evet! Teşekkür ederim," diyor. "Hiçbiri bana inanmayacak." Sonra arkasına döndü ve Zoey'nin patenlerini arkasındaki bölmeden çıkardı.

Çocuk, Zoey'nin patenlerini masanın üzerine koyarak, "Al bakalım," dedi.

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek.

Patenlerden birini o, diğerini de ben alıyorum. Mavi boyalı ahşap bankların olduğu açık bir alana geçiyoruz.

Patenlerimizi çekerken yan yana oturuyoruz.

Benimkini rekor bir sürede bağladım ama onun çırpınışını izledim. "Dur, sana yardım edeyim," diye teklif ediyorum, banktan kayıyorum ve

Bir dizimi yere koyarak, evlenme teklif edecek olsam benim duracağım pozisyonda onun önünde diz çöküyorum.

Zoey'e evlenme teklif etme düşüncesi mideme bir tekme gibi iniyor. Sonra bu duygunun korku değil, heyecan olduğunu fark ediyorum. Zoey'den uzakta geçirdiğim onca yıl boyunca evlenme teklif etme fikrini aklımdan geçiren tek bir kadın bile olmamıştı.

Önce altı buçuk numarayı deneyeceğiz.

"Bunlar nasıl hissettiriyor?" Nasıl hissettirdiklerini görmek için ayağa kalkmasına yardım ederek soruyorum.

Onun da dikkati patenlerinde. "Biraz sıkı ama rahatsız edici değil."

Ben de aşağı bakıyorum, onu tutarken elleri hâlâ benimkilerin içinde. "O zaman bunlar doğru beden."

"Teşekkür ederim," diyor.

Tekrar bana bakıyor, gözleri tekrar parlıyor.

O da bunu hissediyor mu?

Göz ucuyla, birinin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum.

Sol tarafıma, piste doğru bakıyorum ve Liam'ın yüzünde "kızıma dokunma" bakışıyla karşılaşıyorum. Neyse ki Zoey onun değil.

-Artık değil ve dün gece bunu değiştirmek için bir şansı vardı.

O ve Shelby ayağa kalkıp piste açılan kapıya doğru yürürler.

Diğer paten takımını alıp görevliye geri götürüyorum.

Beni beklediği yere geri dönüyorum ve sonra iklim kontrollü buz pistine açılan çift kapıya doğru yürümeye başlıyoruz.

Adımları hantal ve kendini sabit tutmak için koluma sarıldığında kendime gülümsüyorum.

Patenle yürümeye alışık değil ve bu çok şirin.

"Neden gerginsin?"

Pistin kapılarından birini açıyorum ve önce onun geçmesine izin veriyorum, sonra da ben takip ediyorum.

"Kıçımın üstüne düşmek." Kıkırdıyor.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye karşılık veriyorum, buz pistinin çerçevesi içinde durarak.

"Söz veriyor musun?" diye soruyor.

Bana bakarken elimi onun elinin etrafında sıkıyorum. Gözlerindeki güveni görebiliyorum ve bunu bir daha asla kaybetmek istemiyorum.

"Söz veriyorum."

Buz pistinin açılışına vardığımızda kaslarım buza basmak için ağrıyor. Buzun üzerine çıkıyorum ve bıçağımın altında çatlayan buzun sesini dinliyorum.

"Hey, Brent...!" Buzun üzerinde bir ses duydum. Phoebe'nin sesi.

Kalabalık bir aile ve arkadaş grubu da buzun üzerinde.

"Yukarı bak," diye tekrar bağılıyor.

Phoebe'nin neden bahsettiğini görmek için boynumu eğiyorum ve Zoey de öyle yapıyor.

Ökseotu.

Kırmızı Noel fiyonkuyla birbirine bağlanmış ve tam başımızın üzerinde asılı.

Piste dönüp baktığımda herkesin daireler çizerek kaydığını ama Zoey ve beni izlediğini görüyorum. Zoey'nin babası dışında herkesin yüzünde gülümseme vardı. Annesiyle babası el ele tutuşmuş, Phoebe ve David'in arkasında kayıyorlar.

Zoey'nin babası baloda kızını ektiğimden beri benden hoşlanmıyor. Bunun için onu suçlamıyorum. Ben de kızıma yanlış yapan serseri çocuktan nefret ederdim. Ama bu durumda Liam'dan gerçekten nefret etmeli.

Zoey'ye baktığımda onu tepemizdeki ökse otuna bakarken buluyorum.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz," diye onu temin ediyorum.

Dün gece yaptıklarımıza rağmen dudaktan öpüşmedik. Bu bizim için bir ilk olacak ama ona baskı yapmayacağım. Ne yapacağımız ona kalmış.

Etrafındaki insan kalabalığına bakıyor, onlar geçip giderken bakmıyormuş gibi yapıyor. Eğer bu flört olayını satmak istiyorsa... Şimdi bunu kanıtlamanın tam zamanı.

Tekrar bana bakıyor ve sonra boğazını temizliyor. "Bu bir gelenek... değil mi?" diye soruyor.

"Doğru... gelenek," diyorum yüzümü ona dönerek. Ona bir adım daha yaklaşıyorum.

Zoey'i öpmek için bir bahaneye ihtiyacım varsa, o da bu. Elime geçen tek şans bu olabilir.

Pistin müzik sisteminde "Baby, It's Cold Outside" şarkısı çalıyor, burnunun ucu pistteki soğuk havanın etkisiyle hafifçe kızarmaya başladı bile.

Her şeyin başladığı yere geri döndük.

Zoey'i tribünde görmek beni her zaman daha çok kaymaya itmiştir... her zaman Liam'ın formasını giymesine rağmen.

Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerimi kaldırıp çenesinin üzerinde gezdirerek onu kendime çekiyorum. Bana doğru bir adım daha atıyor, patenleri benimkilerin arasından kayıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri gözlerimden ağzıma kayıyor. O bunu istiyor. Bunu kabul etmeyebilir ama gözlerinde görebiliyorum, nefesini tuttuğunu duyabiliyorum ve elim çenesi ve boğazı boyunca, serçe parmağım nabız noktasının üzerinde gezinirken nabzının hızlanmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Korkaklık etme, Tomlin... öp onu!" David pistin karşı tarafından bağılıyor.

Kıkırdıyor ve ben de ona sırtıtıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve işte Zoey'i ilk kez öpeceğim an bu. Benden nefret ettiği yılların çoğunu geçirmiş olsak bile, bu sanki yıllardır beklediğim bir şeymiş gibi geliyor.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Tadı büyükannemin partisindeki büfede satılan meyve kokteyli gibi. Dudakları yumuşak ve tadı tatlı.

Onu tatmak için dilimi daldırma düşüncesi ağzımı sulandırıyor, ama denersem beni geri çekebilir ve ben bununla yaşayamam. Ona geri çekilmesi için hiçbir sebep veremem, asla.

Elleri boynumun arkasına uzanıyor ve beni daha yakına çekiyor.

Ağzımı döndürüyorum, bana izin verdiği süre boyunca yapabileceğim her açıyı elde etmeye çalışıyorum.

Eğer izin verseydi, onu göğsüme doğru çeker ve buradan çıkarırdım. Bir yerde özel bir köşe bulurdum ve o çekilene kadar öpüşmeyi bırakmazdık.

Birkaç ısıklık ve çığlık sesi duyuldu ve sonra dudaklarını benimkilerden çekerek ağzını kapattı ve topladığımız ilgiden utangaç bir şekilde kıkırdadı.

Ona aptal gibi sırtıtıyor olmalıyım, ama elimde değil.

"Pekala, sanırım onlara yeterince gösteri yaptık, sence de öyle değil mi?" diye soruyor.

"Evet, gidelim," diye kabul ediyorum.

Sırtımı piste veriyorum ve Zoey'nin iki elini de kendime doğru çekiyorum.

"Hazır mısın?" Gülümsememi engellemeye çalışarak ona soruyorum ama yapamıyorum.

Zoey beni en çok mutlu eden yerde ve on yıldır ilk kez bana zaman ayırıyor.

Hâlâ o öpücüğün etkisinde olduğumdan bahsetmiyorum bile. "Yavaş gidebilir miyiz?" diye sordu.

"Evet, Zoe... yavaş gidebiliriz."

Aramıza ördüğün o duvarı yıktığımız sürece istediğin hızda giderim.

Onu yavaşça buzun üzerine çekiyorum.

Bıçakları buza değdiği ilk saniyede biraz yalpalıyor. Yürümeyi ilk kez öğrenen yeni doğmuş sevimli bir zürafa yavrusu gibi.

Yaptığı her itişte patenlerini izliyor.

Geriye doğru kayarken ona koçluk yapıyorum, onu da yanımda götürüyorum.

Elleri benimkileri sıkıca kavradı. Buz patenini ilk kez deneyimleyen birinin bakışına tanık olmak bir onurdur. Ailemin ölümü sırasında hokey oynamamış olsaydım kim olurdum bilmiyorum. Beni karanlıktan çıkaran tek şey buydu. Buzun üzerinde olmak nefes alabildiğim tek zamandı. Acının, incinmenin ve bilinmeyenden korkmanın beni takip edemediği tek yerdi. Orada yapmam gereken tek şey paten kaymaktı.

"Acele etme. Acelemiz yok," diyorum onu rahatlatmak için. "İtmek için arka bacağını kullan."

Ben geriye doğru kayarken o bana doğru kayıyor.

"Güzel," diye övüyorum.

Patenlerinden başını kaldırmıyor ama ben güven dolu gülümsemesinin çiçek açmaya başladığını görüyorum.

"İyi işti."

Yan duvarlara yakın kayarken onu cesaretlendirmeye devam ediyorum, daha hızlı buz patencilerinin yanımızdan vızıldayarak geçmesine izin veriyorum.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktığında pistin etrafında iki tam tur atmıştık. Kendisiyle gurur duyuyordu, ben de öyle.

Serserinin teki Zoey'nin çok yakınına paten kayarak geliyor, süslü ayak hareketleriyle beni etkilemeye çalışıyor ama bu Zoey'yi ürkütüyor.

Bir gıcırtı çıkarır ve sallanmaya başlar, hızla ayağını kaybeder.

Yemeden hemen önce onu ortasından kavrayıp kendime doğru çekiyorum.

Parmakları kendini sabitlemek için ceketimi sıkıca kavlıyor. Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Whoa, iyi misin?" Kendini toparlayıp ayaklarının altına tekrar bastığında soruyorum.

Kollarımda hâlâ biraz huzursuz ama onu bırakmak için acelem yok.

"Evet... Ben iyiyim. Kıçımın üstüne düşmeme izin vermediğin için teşekkürler.

Bu çok aşağılayıcı olurdu" diye kıkırdıyor.

Yüzlerimiz o kadar yakın ki tekrar eğilip onu ikinci kez tatmak istiyorum.

Bal rengi gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda ve bu onu öpebileceğim an gibi geliyor çünkü ikimiz de bunu istiyoruz, yapmamız gereken bir Noel geleneği yüzünden değil.

"Ben hazırım!" Paten kiralama masasındaki çocuk yanımıza geldi.

Yirmi dakika oldu mu? Sanırım hile yapıyor.

Ona bakıyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Bu, piste bakan ısıtılmalı odada sıcak kakao içmem için bir işaret" diyor bana.

Maç sırasında tribünlerde ailelerin olmadığı zamanlarda Liam'ı ve lise takımımızı paten antrenmanlarında izlediği odaydı.

Gitmesini istemiyorum ama bu çocuğa onunla birkaç dakika geçireceğime söz verdim.

Zoey'ye, "Seni geri götüreceğim," diyorum ve onu pistteki açıklığa doğru geri kaydırıyorum.

"Bu gerçekten eğlenceliydi. Bana paten kaymayı öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Daha iyi bir öğretmenim olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Burada benimle olman hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum.

O da gülümsüyor ve sonra dönüp pistin sıcak lobisine açılan, atıştırmalıkların ve şömineli üst kata çıkan merdivenin bulunduğu kapıya doğru yalpalayarak geri dönüyor.

Kayarak geri döndüm ve çocuk bana bir hokey sopası uzattı. Birkaç disk çoktan dizilmişti ve bir file çıkardı. Nereden başlamamız gerektiğini görebilmek için onlara ateş etmesini söyledim.

Bu çocuğun iyi bir iş çıkarmasını izledikten birkaç dakika sonra, ikinci katta bir şey gözüme çarpıyor.

Zoey'nin daha önce tünediği kanepeden kalkıp buzda kayan herkesi izlediğini görüyorum.

Görüşüm kalbimi hızlandıran tek bir şeye takılıyor ve o basamakları hızla çıkıp araya girme ihtiyacı duyuyorum.

Liam.

Hızla buz pistinin etrafına göz gezdiriyorum ve Shelby'nin hâlâ buz pistinde, birini kaybetmiş gibi etrafına bakındığını görünce, Liam'ın yukarıda Zoey'le konuştuğunu ve ne Shelby'nin ne de benim buna tanık olmadığımızı fark ediyorum.

Lanet olsun.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum.

Önümde NHL'den geleceği belli olan ve Koç Bex'in son senesine girdiğinde görmek isteyeceği biri var.

İkinci kata çıkıp bu konuşmaya burnumu sokmamın Zoey'nin gözünde bana puan kazandırmayacağı gerçeğini de ekleyelim.

Eğer Zoey bunun olmasını istiyorsa... eğer Liam'ın nelerden vazgeçtiğini anlamasını ve Shelby'den ayrılmasını istiyorsa, o zaman burada kalmam daha iyi olur.

Daha önce de ikisi arasında kalmıştım ve sonu benim için iyi olmamıştı. Bunu bir daha yapmayacağım.

Bunca yıldır benden nefret etmesiyle ilgili geçmişimiz duruma yardımcı olmuyor ve bana tekrar ısınıyor gibi hissettirse de, beni ona tercih etmeyi kabul etmek için bu çok uzun bir süre.

Liam Zoey'ye birkaç adım daha yaklaşıırken ben buz pistinin dibinde durup onlara bakıyorum.

İçimden gelen şut çekme dürtüsüne karşı koyuyorum ve pakı Zoey'nin oturduğu cam pencereye doğru uçurarak görüş alanlarını daraltıyorum. Onu ürkütmek istemiyorum.

Beni sersemliğimden kurtaran bir ses duyuyorum. "Bunu beğendiniz mi Bay Tomlin?" diyor çocuk, bir el daha ateş ederek.

Ağ.

Kahretsin, çocuk etkileyici ve Koç Bex'e gelecek yıl buraya gelip son senesinde bu çocuğu kontrol etmesi için mesaj atmayı aklıma not ettim.

"Bana Brent de. Ve evet, bu iyi görünüyor evlat. Böyle devam et ve el pozisyonunun sopanın ortasında olduğundan ve atışa adım attığından emin ol. Çok yukarıdan tutma, yoksa bu kötü bir alışkanlığa dönüşür ve büyükler ligine bu alışkanlıkla gelersen Koç Bex seni inatçı bir katır gibi kırar."

"Koç Bex?!" diyor, gözleri neredeyse kafasından fırlayacakmış gibi.

"Seattle'a döndüğümde ona burada bazı yetenekler olduğunu söyleyeceğim. Gelecek yıl seni oynarken görmek isteyebilir."

Çocuğun gözleri heyecanla parlıyor.

"Vay canına, Bay Tomlin... yani Brent... teşekkür ederim," diyor ve bunu söylerken yüzünde orantısız bir gülümseme beliriyor.

"Gitmem gerek çünkü arkadaşlarım gidiyor. Böyle devam et, tamam mı? Sende yetenek var," diyorum ona.

Isınma odasına tekrar baktığımda Liam'ın elini Zoey'nin sağ koluna koyduğunu görüyorum. Kolunu aşağı yukarı ovuyor ve Zoey de onun söylediği bir şeyi başıyla onaylıyordu.

Kafamın içinde kendime ikinci buluşmalarını mahvetmemem için yaptığım onca koçluktan sonra bile patenlerimin buzun üzerinde öfkeyle kaymasına engel

olamıyorum.

Kalbimin h ı z l a n m a s ı n a ve kanımın damarlarımda pompalanmasına engel olamıyorum.

Siktir et.

Dün gece atışını yaptı ama sonunda kollarıma düştü.

Şimdi, planlarda bir değişiklik var. Bunu onun için kolaylaştırmayacağım.

CHAPTER SIXTEEN

Zoey

"Hey, sen." Liam'ın ısınma odasının girişinden gelen tanıdık sesini duyuyorum.

Aşağıda tanıdığım, kız kardeşim ve ebeveynlerim de dahil olmak üzere buzda kayan onca insan varken bile izlediğim tek kişinin Brent olduğunu fark ediyorum.

Liam'ın ısınma odasının büyük kemerinden geçip bana doğru geldiğini görmek için başımı çeviriyorum.

Ayağa kalktığımda neredeyse inleyen rahat kahverengi deri koltuğumdan kayarak kalkıyorum.

Odanın köşesindeki elektrikli şömüne arka planda çıtırdıyor ve tıslıyor.

"Merhaba," diyorum, hafifçe arkasından Shelby'ye bakıyorum ama orada değil.

"İyi misin? Orada neredeyse düştüğünü gördüm. Senin için endişelendim ve iyi olduğundan emin olmak için kontrol etmem gerektiğini düşündüm," diyor ve son birkaç adımı atarak tam önümde duruyor.

Aslında düşmedim ama beni kontrol etmek istemesi bana biraz umut veriyor.

Elini uzatıp kolumda gezdiriyor. Parmaklarının bana dokunduğu yerdeki karıncalanmayı hissediyorum.

"Evet, iyiyim," diyorum ona gülümseyerek, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek.

"Shelby bu sabah nasıl?" Dün gece kendini iyi hissetmediğini söylediği için sordum.

Ve ona birlikte olmamızın önünde bir engel olduğunu hatırlatmak için. Onun koyduğu bir engel.

"O iyi. Dışarıda paten kayıyor," diyor ve onu hemen görmezden geliyor.

"Dinle, dün gece için, o şekilde ayrıldığım için özür dilerim. Brent'in tüm eşyalarını senin odanda görmek benim için çok zor."

Ona odamı çaldığını ve yeni nişanlısını oraya yerleştirdiğini hatırlatmak istiyorum ama kavga çıkarmak istemiyorum.

"Peki kız kardeşimin düğünü için beni terk ettiğin kadınla birlikte olduğunu öğrendiğimde ne hissettim sanıyorsun?"

"Ayrılığımızı nasıl idare ettiğim konusunda her gün pişmanlık duyuyorum ama bu bizimle ilgili değil. Bu seninle ve Brent'le ilgili. O senin için iyi değil."

Nasıl ayrıldığına pişman mı? Yoksa ayrıldığı için pişman mı? Biraz açıklığa ihtiyacım var.

"Dur bakalım, ne için pişmanlık duyuyorsun?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

Ne demek istediğini açıklamak için ona yaklaşıyorum.

O kısmı çok hızlı söyledi ve geri çekilip açıklamasını istiyorum.

O cevap veremedi Brent'in sesinin duvarlarda yankılandığını duyuyorum. "Burada her şey yolunda mı?"

Liam'ın omzunun üzerinden bakınca Brent'in odaya girdiğini görüyorum. O patenlerle neredeyse 1.80 boyunda görünüyor. İçeri girerken gözleri güvensizlikle Liam'ın başının arkasına doğru kayıyor, patenleri ve forması olmadan bile buzda olduğu gibi tehditkâr bir sol kanat savunmacısı gibi görünüyor.

"Sorun değil," diyorum Brent'e hızla, neredeyse daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırıyorum.

Liam tam da "Her gün pişmanlık duyuyorum" cümlesinin ne anlama geldiğini açıklamak üzereydi ve ben de bunu duymak istiyordum. Sonuçta Brent'in bana yardım etme sebebi bu değil mi? Liam'ı kıskandırmama yardım etmek için mi?

"Evet, Brent." Liam da gözlerini Brent'e diyor. "Sadece konuşuyorduk. Ne yani... kız arkadaşın konusunda bana güvenmiyor musun?"

Liam'ın bunu söyleme şeklinden hoşlanmadım. Çünkü Brent'in yüzünden Liam'ın sesindeki meydan okumadan hoşlanmadığını görebiliyorum.

Liam hokey oyuncusu olduğu günlerde buzda kendi payına düşen kavgalara karışmış olabilir ama Brent sezon boyunca düzenli olarak kavgalara karışmak için milyonlar alıyor. Bu adil bir dövüş olmazdı ve Liam ne yaparsa yapsın, onun incindiğini görmek istemiyorum.

"Hayır, kız arkadaşım konusunda sana güvenmiyorum. Sen güvenir miydin?" Brent bize doğru bir adım daha atarak soruyor, gözleri Liam'a doğru kararıyor.

Brent'in onunla paylaşacağı eski bir geçmişi varsa, bunu kendi zamanında yapabilir.

"Brent, bir dakika konuşabilir miyiz? Lütfen?" Soruyorum, ama sormuyorum... gerçekten değil.

Hoşuna gitse de gitmese de bu konuda bana yardım etmeyi kabul etti.

En azından bir kapanışı hak ediyorum.

Sonra Phoebe merdivenlerden yukarı çıktı ve bizi gördü. Sivil ayakkabılarına geri döndü, yani paten zamanımız bitmiş olmalı.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor. "Kız kardeşimin zamanını daha fazla boşa harcamaya mı çalışıyorsun, Liam?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum," diyor ses tonunda keskin bir tonla. "Her neyse. Buna değmez ve geri dönmem gereken Shelby var."

Sözleri beni yine yaraladı. Buna değmez. Sanki ben değmemişim gibi.

Liam hışımla odadan çıkıyor ve aşağıya iniyor. Brent ve Phoebe bir dakika boyunca bana baktılar.

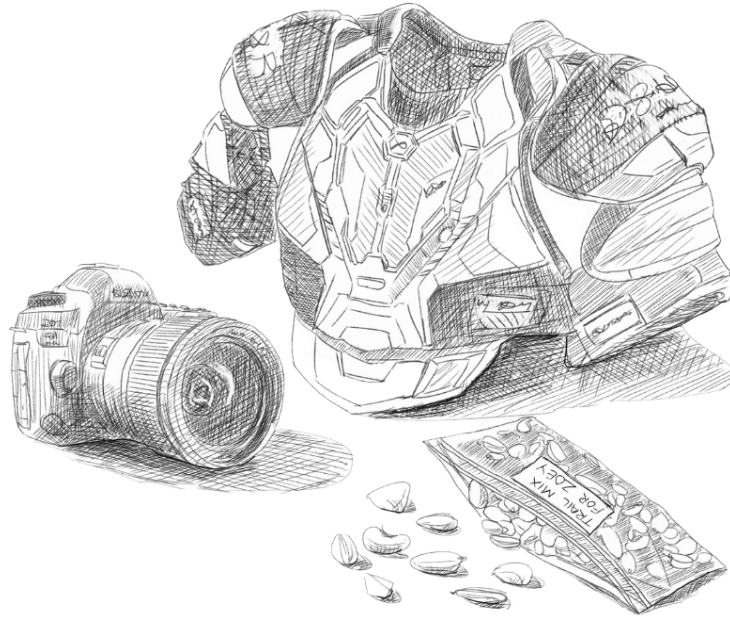
Phoebe konuşuyor.

"Zaman doldu ve yeni bir grup geliyor. Gitmemiz gerekiyor." "Tamam," dedim ona.

Bana temkinli bir gülümseme veriyor, bu da kardeş dilinde şu anlama geliyor... "Emin ol bunu etrafta kimse yokken konuşacağız."

"Aşağıda görüşürüz," diyor Brent, sesinde bir tereddüt var, sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama söylemiyor.

CHAPTER SEVENTEEN

Zoey

Otele dönüş yolundaki kısa yolculuk çoğunlukla sessizlik içinde geçti.

Otele döndüğümüzde, Brent beni ön tarafta bıraktı.

"Bu gece çocuklar için puro almak üzere dükkana gitmem gerekiyor. Hemen dönerim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor, ifadesi boş ve okunaksız.

Beni yukarıda Liam'la bulduğu için kızgın mı?
Liam'ın dikkatini çekmenin anlaşmanın bir parçası olduğunu unuttu mu?

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler."

Başını sallıyor ama gözlerini ileriye diyor.

Arabadan indim ve odamıza doğru yola çıktım. Önümüzdeki birkaç saat içinde yapacağımız prova için giyinmem ve tüm kamera ekipmanımı hazırlamam gerekiyor. Phoebe provanın fotoğraflarını da çekmemi istedi ve elbette bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum.

Birkaç saat oldu ve Brent otel odasına dönmedi. Provadan önce onu görmek istiyordum ama zamanın geçmesine izin verdim ve burada daha fazla kalırsam provayı kaçıracağım. Kapıdan çıkıp önce lobiye sonra da ana salona yöneldim.

Koridordan aşağı inip asansörle birinci kata çıkıyorum. Kapılar açıldığında, Brent asansörün odamıza çıkmasını bekliyor, diye tahmin ediyorum.

Beni gördüğü anda durdu.

"Merhaba" dedi.

"Merhaba." Ben de gülümsüyorum.

"Provaya mı gidiyorsun?" diye soruyor, elinde iki küçük plastik torba taşıyken.

"Evet, hazırlanmaya mı gidiyorsun?"

Başını salladı. "Uzun sürmez," diyor ve beni asansöre kadar geçiriyor.

"Tamam, yakında görüşürüz."

Brent on dakika sonra geri dönüyor ve prova sorunsuz bir şekilde başlıyor.

Daha fazla Noel ışıkları, çam ağacı çelenkleri ve kız kardeşimin düğün renkleriyle kurdelelerle süslenmiş çelenklerle dekore edilmiş muhteşem salonun arka tarafında duruyorum.

Yeminlerini edecekleri zemin, farklı yüksekliklerde büyük krem mumların bulunduğu büyük bir açık yüzölçümüne sahiptir. Bu mumlar tören sırasında yakılacak ve önlerindeki ayaklarda sıcak bir ısıltı yaratacaktır.

Tören için koridor oluşturacak şekilde sıra sıra sandalyeler yerleştirilmiştir.

Düğün alayı başlarken fotoğraf çekiyorum.

İlk olarak David babasıyla birlikte koridorda yürüyor. Daha sonra gelin ve damadın anneleri yürüyor.

Bir yıl önce bunun neredeyse Liam ve ben olduğunu düşünmek çılgınca.

Düğün ekibi sıraya girmiş durumda. Liam ve Brent ikisi arasında yer bırakıyor ve ikisi de kaşlarını çatıyor.

Her birine dirsek atıp bunun kız kardeşimin hayatının en önemli günü olduğunu hatırlatmak istiyorum ama olay çıkarmanın hiçbir faydası olmayacak. Mekânın sol köşesinde, her şeyi geniş bir şekilde görebileceğim bir yerde duruyorum.

Liam, sağdıç ve son anda benim yerime nedime olan kuzenimiz Christine önden yürüyorlar. O ve ben aynı bedendeyiz ve Liam onu koridorda yürütürken elbisenin içinde harika görünüyor.

Liam'ın koridorda yürüdüğünü görmek kalbimi biraz burkuyor. Bir yıl önce, koridorda onunla birlikte yürüyenin ben olacağımı hayal etmiştim ama o gün hiç gerçekleşmedi.

Sıralarını bekleyen düğün ekibine dönüp baktığımda Brent'in gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Liam'ın her adımını takip etmemi izliyor ve yüz ifadesini okumak imkânsız.

Sonra Brent ve Sarah, Phoebe'nin üçüncü sınıftan beri en iyi arkadaşı, koridorda birlikte yürümeye başlıyorlar. Brent damadın solunda Liam'ın arkasında yerini alır almaz gözleri yine beni buluyor.

Sırada Abigail ile yürüyen Ben'in fotoğraflarını çekiyorum.

Koridorun sonuna doğru dönüp baktığımda, Brent ve Liam'ın bana baktıklarını ve dikkatle beni izlediklerini görünce midem bulanıyor.

Kendimi neyin içine soktum ve bundan kurtulmak için ne yapacağım?

Birkaç kez daha gözden geçirdikten sonra prova büyük bir sorun olmadan başladı çünkü kız kardeşim mükemmeliyetçidir.

Nikâh memuru hepimizi serbest bırakır bırakmaz Brent koridorun başından bana doğru bir hamle yapıyor ve gözlerinin bana kilitlendiğini görünce kalbim küt küt atıyor.

Brent buzda oynarken her zaman saf bir kararlılık ve kaba kuvvet görüntüsüne sahip olmuştur. Önüne ne çıkarsa çıksın, bloğu yapacak ya da şutu atacakmış gibi.

Sanki hiçbir şey ve hiç kimse onu durduramayacakmış gibi.

Bunu bana yönelttiğini görmek yeni bir deneyim. Bugünden önce bana hiç böyle bakmamıştı.

"Akşam yemeği için hazır mısınız?" diye soruyor, "Evet, açlıktan ölüyorum," diyorum.

Bana gülümsüyor.

"Güzel, hadi gidelim."

Tutmam için elini uzatıyor ve tutmadan önce bir anlığına ona bakıyorum. Beni otele bıraktıktan sonraki tuhafılık her neyse, kendi kendine çözülmüş olmalı.

"Nereye gittin? Bir süredir yoktun," diyorum.

"Sadece arabayla gezmeye çıktım."

Arabayla gezmeye mi gitti?

"Her şey yolunda mı?" Beni büyük düğün salonundan çıkarırken ona bakarak soruyorum.

"Evet, öyle olacak," diyor, elimi sıkıyor ve sonra ağzına götürüp öpüyor.

Dudaklarını tenimde hissettiğimde karnım çırpınıyor. Sahte olmamız gerekirken bunu nasıl yapıyor? Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce ondan nefret ederken nasıl oluyor da bana bir şeyler hissettiriyor?

Hala Liam'a aşık olmalıyım.

Başka biri için nasıl bir şey hissedebilirim?

Belki de Brent'e karşı o eski duygular eskiden de vardı ve şimdi yeniden kabarıyor gibi görünüyorlar.

Ama Brent'i seçmek Liam'la tekrar bir araya gelme umudumu bir kenara bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

Yeni bir rüya için hazır mıyım? Eskisini bırakabilir miyim?

Brent bunları benimle istiyor mu? Yoksa benimle ilgileniyormuş gibi yapmakta gerçekten iyi mi?

Ellerimizin tekrar aramıza girmesine izin veriyor ama beni yakınında tutuyor ve sonra omzunun üzerinden Liam'ın Shelby ile birlikte takip ettiği yere bakıyor.

Liam'a dönüp baktığımda, Liam'ın gözleri Brent'e dikilmişti ve kızgın görünüyordu.

Grubun geri kalanını prova yemeğinin hazırlandığı bara kadar takip ediyoruz.

Brent beni annemin yanına oturtuyor. Diğer yanıma oturuyor, kolunu sandalyemin arkasına doluyor ve sandalyesini yaklaştırıyor.

Brent'e bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyor.

Annem Brent'e gülümsüyor ama babam pek etkilenmiyor.

Liam Shelby'yi Brent'in karşısına oturtuyor ve sonra onun yanındaki, benim tam karşımdaki koltuğa geçiyor.

Kısa süre sonra oda gürültülü seslerle dolar ve akşam yemeği başlar.

Masanın altından bir şey bileğimi dürtüyor. Kolu hâlâ sandalyemin üzerinde duran ama bana arkasını dönmüş, diğer tarafında Ben'le konuşan Brent'e bakıyorum.

Sonra tekrar dürtüldüğümü hissediyorum.

Kafamı çevirdiğimde Liam'ın gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. Bana dokunup duran o mu?

Hiç sesini çıkarmadan, "Konuşmamız gerek" dedi.

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve onu duymuyormuş gibi başımı sallıyorum.

Shelby de sağında başka biriyle konuşmakla meşgul, ama onun izlemediğinden emin olmak için kontrol ediyor.

"Seninle konuşmam gerek," diye tekrar ağzını açıyor.

Hızlıca Brent'e bakıyorum, hala NCHC'nin üniversite oyuncularının burs fonlarının üzerinde para almaları konusundaki tutumu hakkında derin bir konuşma yapıyor.

"Şimdi olmaz," diye karşılık veriyorum çünkü aklıma gelen tek şey bu.

Liam'la nişanımızı attığı için neden pişman olduğunu söylediği konuşmayı bitirmek istiyor muyum? Evet.

Ama bunu yapmak için gizlice kaçmak yanlış geliyor.

Brent ve benim etrafımdaki iklim ve aramızdaki bu sahte şey hassas hissettiriyor.

En azından Liam'dan bir kapanış istiyorum.

Hâlâ daha fazlasını istiyor muyum?

Benden ayrıldığı için pişman olduğunu ve her zaman planladığımız gibi birlikte bir hayata başlamak için Shelby'den ayrılacağını itiraf etmesini istiyor muyum?

Ama sonra Brent için büyüyen bu duygularla ne yapacağım? Var olduklarını unutacak mıyım?

Bunca zaman Brent'in benimle asla ilgilenmeyeceğini varsaydığımı ve şimdi İspanyolca dersinde bir zamanlar benden etkilendiğini bildiğimi bir şekilde unutuyor muyum? Daha önce asla hayal edemeyeceğim bir şey.

Liam bana çıkma teklif etmeden önce Brent'le olan şansımı kaçırdım mı?

Yemek bittikten sonra, sağdıçlar Brent'in verandada içtiği puroları tütürürken düğün grubunun geri kalanı ve diğer aile üyeleri içeride kaynaşiyor.

"Dışarısı nasıl görünüyordu?" Phoebe, ben ona fotoğraf makinemdeki dijital fotoğrafları gösterirken omzumun üzerinden bakarak soruyor.

Çektiğim fotoğrafları incelerken beni izliyor.

"Hmm," diye başlıyor, sunakta duran düğün ekibine bakarak. "Belki de Brent'i diğerlerinden çok daha uzun olduğu için en sona almalıyız. Onun ortada olması garip mi?"

Liam da uzun boylu ama 1.80'den birkaç santim daha kısa ve Ben ikisinden de kısa. Bu Brent'i gruptan ayırıyor ama Brent'i nereye koyduğunuzun bir önemi yok. O uzun, güzel ve bir hokey yıldızı... bu yüzden göze çarpacaktır.

"Bence sorun değil Phoebe, ama Brent'in en son gitmesini istersen buna aldırmayacağını da biliyorum."

"Çocuklar purolarını içip geldikten sonra David'e sorarım," diyor burnunu kıvrarak.

"Elbette, bu iyi bir fikir." Ben de gülümsedim.

Konuşmalarına kulak misafiri olmaya başladığımda Christine'in Shelby ile barda oturduğunu fark ediyorum.

"Bu yüzük muhteşem. Kendisi mi seçti?" Christine Shelby'ye sorar.

Cevabını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yüzüğünü henüz görmedim. Daha önce bakmaya cesaret edemedim.

"Hayır, bu aslında bir aile yadigarı... büyükannesinin."

Midem rahatsız edici bir şekilde bulanıyor. Eğer aile yadigarı bir yüzük varsa, kesinlikle bana teklif edilmemişti. Yüzüğümü aylar önce baktığımız bir kuyumcudan satın almıştı.

İşte o an, beni öğle yemeğine çıkarmış ve sonra da birkaç blok ötedeki kuyumcuya tesadüfen gitmişiz gibi davranmış olmasına rağmen evlenme teklif edeceğini anladığım andı.

Liam'ın ona büyükannesinin yüzüğünü vermesi ama bana vermemesi acı verici.

Düğünü yapmayacağını en başından beri biliyor muydu ya da benim aradığınız kişi olmadığımı biliyor muydu?

"Çok çarpıcı."

Bu kadar meraklı olduğum için kendimden nefret ediyorum ama bara doğru bir rota çiziyorum ve yanlarından geçmek için masama giden en uzun yolu izliyorum.

Yanından geçtiğim anda, kuzenimin hayranlıkla bakması için elini önüne uzattığını görmek için sallanıp duruyorum.

Bana ringin neredeyse tamamen engelsiz bir görüntüsünü veriyor ve onu gördüğüm anda az önce yediğim kızarmış tavuk ve patates püresini neredeyse kusuyorum.

Bu benim yüzüğüm.

O kuyumcуда seçtiğim yüzük. San Diego'da bir Pazar öğleden sonrası en sevdiğimiz üzüm bağında diz çöküp bana evlenme teklif ettiği yüzüğün aynısı.

Parmağına taktı.

Boğazım gözyaşlarıyla tıkanıyor ve yüzüğü geri istediği zamanı hatırlıyorum. Parasını geri almaya çalışacağını sanmıştım, dönüp yüzüğü ona vereceğini değil.

Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak başımı eğiyorum ve doğruca kız kardeşime yöneliyorum.

"Phoebe..." "Sanırım hastalanıyorum. Biraz uzanmam gerek."

Gözlerinde kardeşçe bir endişe parlıyor.

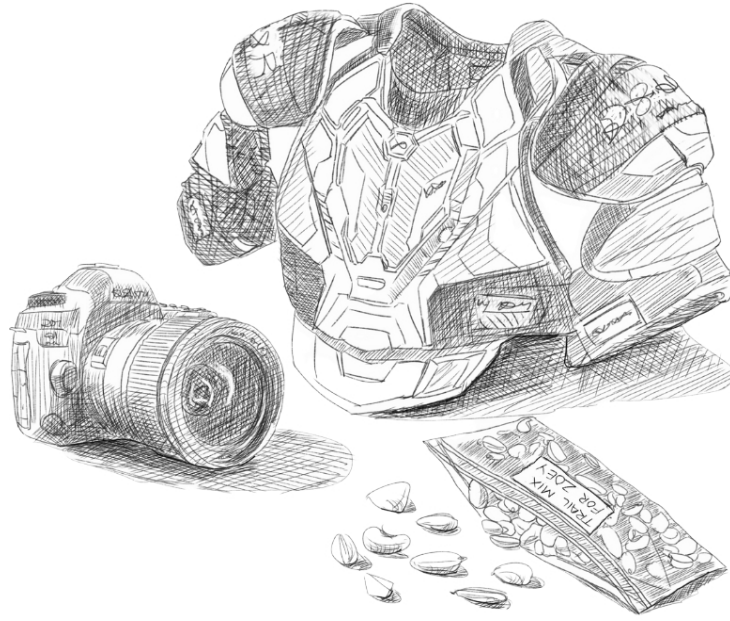
"Seninle gelmemi ister misin? Ya da annem?" diye soruyor, kalabalığın içinde annemizi bulmaya çalışıyor.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece banyo yapacağım." "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa ara," diyor.

Ama bana nasıl baktığını görüyorum... Yalan söylediğimi biliyor ama eğlendirmesi gereken bir oda dolusu insan var ve şu an beni oturtup konuşturmak için uygun bir zaman değil.

"Yapacağım," diyorum ona ve sonra arkamı dönüp kimse beni görmeden ve bir şeylerin ters gittiğini anlamadan bardan çıkmaya çalışıyorum.

CHAPTER EIGHTEEN

Brent

"Zoey nerede?" Puro içmekten döndüğümde Phoebe'ye soruyorum ve onun hiçbir yerde olmadığını fark ediyorum.

Liam'ın burada olmaması da hoşuma gitmiyor. Benden birkaç dakika önce gelmişti. Ayrıca Shelby'yi de barda göremiyorum.

"Hasta olduğunu söyledi. Üst kata çıktı. Onu kontrol edecek misin?"

"Evet, gideceğim," dedim ona.

O ve ben muhtemelen konuşmalıyız.

Ona aşık olduğumu söylemeliyim... ya da belki de onu hep sevdiğimi.

Liam'ı geri kazanmaya çalışmasına seyirci kalamayacağımı ona söylemeliyim.

Ben olmalıydım... O benimle olmalıydı. En başından beri öyle olmalıydı.

Hayatımda ne yapmış olursam olayım, bunun için çok çalıştığımı kendime hatırlatmak için bu dürtüyü kullanmam gerekiyordu. NHL'de bir çaylak anlaşması yapmak için çalışmak, kız kardeşimi büyütme, ligin en iyi sol defans oyuncularından biri olmak... Yaptığım her şeye kendimi verdim ve her şeyimi ortaya koydum. Zoey bana şans verirse de öyle yapacağım.

Ona sahip olduğum her şeyi vereceğim çünkü o bunu hak ediyor. Liam onun gitmesine izin vererek hayatının en büyük hatasını yaptı ve ben de baloda yaptığım gibi onun gitmesine izin vermeyeceğim.

Bardan çıktım ve asansöre yöneldim. Bunu ne kadar iyi karşılayacağını bilmiyorum ama denemek zorundayım. Neredeyse on beş yıl oldu ve o hâlâ istediğim tek kişi.

Şimdiye kadar sadece Liam'ın onun istediği kişi olduğunu düşündüğüm için uzak durdum, ama ya bu hafta sonu tüm bunlar değişirse?

Zoey

Süitimizin kapısının kapandığını duydum. Brent beni takip etmiş olmalı.

Banyoya yaklaştıkça ağır adımlarının daha da yükseldiğini duyuyorum.

"Zoe, orada iyi misin?" Brent banyo kapısının diğer tarafından sesleniyor.

"Evet," diyorum usulca, sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak. "Orada ne oldu? Ortadan kayboldun."

"Ona yüzüğümü verdi," diyorum, sesim en sonunda kırılıyor.

zgn olan ben olmamalıyım. Shelby, Liam'ın önce başkasına verdiği bir yüzüğü ona vermesine kızmalı ama asıl acı veren, mahvolmuş geleceğimizin onun için o kadar az şey ifade etmesi ki, bana verdiği son sevgi nişanesini başkasına verebilmesi.

Birlikte geçmişimizi nasıl bu kadar az nemseyebilir? Bir kadının nişan yüzüğü kutsal değil midir?

"Kahretsin, zr dilerim," diyor.

Kapının tahtasının çatladığını ve kapının altındaki gölgenin yaklaştığını duyuyorum. Benimle konuşurken kapıya yaslanıyor. Sanki olabildiğince yakın olmak istiyor gibi.

Buna bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum.

Burada benimle olmasına ne kadar ihtiyacım var.

Yalnız kalmak istemiyorum ama aynı zamanda bu şekilde dağıldığıma tanık olduğu için de utanıyorum - yine ağlıyorum.

Balodan sonra bile, okulumuzun koridorlarında asla duygu göstermedim. Beni incittiğini bilerek ona bu zevki tattırmayı reddettim. Keşke Liam'ın ona yüzüğümü vermesinden de bu kadar etkilenmeseydim.

"O şekilde gittiğim için özür dilerim. Sadece yalnız kalmak istedim," diyorum burnumdaki smğ emerek.

"Gitmemi istiyor musun?" diye soruyor. Yalnız kalmak istiyor muyum? Evet.

Ama Brent yanımdayken yalnız kalmak istiyor muyum? O da evet. "Hayır, gitmeni istemiyorum," diyorum ona.

Kapının onun tarafında bir an sessizlik olur.

Etrafımdaki birkaç baloncuğa vurarak ılık suyu etrafımda alkalıyorum.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor usulca.

Onun bu isteği karşısında kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor.

Ellerim vücudumda yukarı doğru kayıyor ve göğüslerimi
avuçluyor. . kapsayan Onlar. Eğer I izin ver
onuiçinde, o olacak bkz.

ama elleri dün gece bana yaptıklarından dolayı vücudumu zaten tanıyor. Bunu düşününce meme uçlarım sertleşiyor ve merkezim ısınıyor.

Dün gece yaptığımız şey vücudumun anında cevap vermesini sağladı. Evet, lütfen.

Ama beynim bunu yaparsam ne olacağını düşünmekten kendini alamıyor.

Bana tekrar dokunmak isteyecek mi? Ona ikinci kez izin verecek miyim?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var ve yıllar önce Brent'e aşık olan kız onu içeri almam için bana yalvarıyor.

"Kapı kilitli," diyorum ona.

Bana ulaşmak için ne kadar uğraşacağını görmek için bir bariyer mi yaratıyorum? Belki de her şeyden çok istediğim şey budur. Benimle birlikte olmak için savaşacak birini istiyorum. Beni hiç düşünmediği belli olan birini isteyen kişi olmaktan çok yoruludum.

Önce kapıyı deniyor. Tokmağın dönme sesi içimde bir heyecan yaratıyor ama kapı açılmıyor.

Bana ulaşmak için kapıyı kıracak mı?

Düşüncesi bile merkezimi sıkıştırıyor. Brent'in rakip oyuncuyu pleksiglasın üzerine yatırdığını gördüm. Banyo kapısına zarar verebileceğini, içinden geçip menteşelerini kırabileceğini biliyorum.

Brent bana erişmek için bir kapıyı kırarsa, beni almasını istemekten kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

"Gördün mü?" dedim.

Pes etmesini, yatağa uzanmasını ve onun yerine spor kanalını açmasını bekliyorum.

"Bana çok az güveniyorsun," diyor ve sonra plastik bir şeyin kapıya sıkıştığını duyuyorum.

Neredeyse bir saniye içinde kapı tıkırdayarak açılır, ama o kapıyı kırıp içeri girmez. Kapıyı aralık bırakıyor ve diğer tarafında kalıyor.

Kilidi plastik bir kapı anahtarıyla mı açmış?

"Sen az önce...?"

"Şu anda dünyada hiçbir şey beni bu odaya girmekten alıkoyamaz. Senin bana girmememi söylemen dışında," diyor. "Son bir kez, Zoe... içeri girebilir miyim?"

Bir an tereddüt ettim ama cevabı zaten biliyordum. Sadece kendimi onun önünde tamamen çıplak olmaya hazırlamak için bir saniyeye ihtiyacım var.

"Evet," dedim.

Sesim zerre kadar titremiyor ve eskiden orada olan gözyaşı tıkanıklığı tamamen temizlendi.

Liam ve nişan yüzüğümle ilgili her türlü düşünce, Brent yatak odasının kapısından girip beni aramaya başladığı anda kapıdan uçup gitti. Brent'in beni bu banyoda çıplak görmesi düşündüğüm tek şey.

İtiraz etmem için bana bir saniye daha tanıyormuş gibi kapıyı yavaşça itiyor, ama yapmayacağım, artık değil.

Brent kapıya doğru adım atıyor ve onu gördüğüm anda gözlerimiz kilitleniyor. Arkasına uzanıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Gözleri beklediğim gibi vücudumda gezinmiyor. Sanki istese de gözlerini gözlerimden ayıramayacakmış gibi gözlerime odaklanıyor.

Yüzüm ağlamaktan lekeli mi? Gözlerim daha önce ağladığım için mi kan çanağına dönmüş? Bilmiyorum ama keşke şu anda Liam için tek bir damla gözyaşı bile dökmeseydim çünkü keşke Brent'in bana hissettirdiği kadar çekici görünseydim.

Birkaç adım öne çıkıyor.

"Siktir," diyor banyo suyunun altında vücudumu baştan aşağı tararken. "Liam lanet olası bir salak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dudağımın iç kısmını ısıırıyorum, ayak parmaklarım bana bakışı karşısında akrilik beyaz küvete doğru kıvrılıyor.

"Bundan pek emin değilim," diye fısıldıyorum.

Brent banyoya doğru birkaç adım atar. "Güven bana..."

Aşağı uzanır ve ereksiyonunu ayarlar.

"Ya da daha iyisi, kanıtlamama izin ver." "Kanıtla" deyince kulaklarım dikildi.

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Soruya gerek yok. Kapüşonlu gözleri ve kot pantolonunda büyüyen şişkinlik her şeyi anlatıyor.

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor ve vücudumu bir kez daha tarıyor.

"Beni içeri alırsanız, size gösteririm."

Dün gecenin onunla ne kadar güzel geçtiğini hatırladıkça karnım zonkluyor. Belki de hayır demeli ve onu geri çevirmeliyim, ama sekse aç bedenim ona bir gece daha vermem için yalvarıyor.

Başımla onaylıyorum.

O da bana sırtlıyor.

O seksi, kendinden emin gülümseme.

Daha fazla zaman kaybetmeden kollarını vücudunun üzerinde kavuşturuyor, tişörtünün alt kenarını kavırıyor, sonra yukarı ve başının üzerine doğru çekiyor.

Çıplak gövdesi görüldüğünde sertçe yutkunuyorum. Göğsünü ilk kez görmüyorum ama ilk kez benim için soyunuyor. Yırtık vücudunun her dağına ve vadisine hayranlıkla bakıyorum.

Tişörtünü kafasına geçirdiği anda gözleri tekrar benimkilere kilitleniyor. Tişörtünü atıyor ve tişört parlak beyaz banyo zemininde kayarak makyaj masasının altında duruyor.

Sonra, parmakları kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açmaya çalışıyor.

Brent'in kot pantolonunu iki eliyle ayak bileklerine kadar itip yırtarak çıkarmasını ve makyaj masasına doğru fırlatmasını izliyorum.

Tekrar doğrulduğunda, sert ereksiyonu bana doğru uzanıyor, boxer külotu onu içeride tutmak için zorlanıyor, elastik bandının ön kısmı, boxer'ının çıkıntılı horozunu yerleştirmek için ne kadar gerilmesi gerektiğinden artık cildine dokunmuyor.

Sesimi temizliyorum ve küvetin içinde kıpırdanıyorum, uzanıp kenarlarından tutuyorum.

Gözlerimi kalçalarının arasındaki etkileyici ereksiyondan alamıyorum ve tek düşünebildiğim, eğer

Brent beni onunla doldurdu.

Küvetin kenarında durana kadar bana doğru yürüyor.
Hâlâ üzerinde duran boxer'ına bakıyorum.

"Onları çıkarmayacak mısın?" Ben soruyorum.

Sanki şu anda sormam gereken en önemli şey buymuş gibi.

"Bu sana bağlı, Zoe. Bu geceyi sana unutturmak istiyorum ve karşılığında bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum."

Beni daha rahat hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum ama artık aramızda bir şey olmasını istemiyorum.

Liam'ı unutmak istiyorum.

"Onları çıkarırsan farklı olur mu?" Ben soruyorum.

Neden bana öyle olacağını söylemesini istiyorum? Aramızda hiçbir şey yokken, bu gece onunla hiçbir şey yasak değil.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Onlar olsun ya da olmasın, belirlediğin hiçbir sınırı aşmayacağım."

Gözleri benimkilere dikilmiş, sabırla cevabımı bekliyor.

"O zaman çıkar onları" dedim.

Orada duruyor, o kadar yakın ki, başparmakları boxer'ının yanlarına takılırken bana bakıyor. Onları aşağı çekerek yere doğru itiyor ve tekrar ayağa kalktığında siki önünde sallanıyor.

Bu sabah bana karşı hissettirdiği kadar etkileyici.

Vücudum, Brent'in sikini içime bastırdığında verebileceği gerginliği hissetme ihtiyacıyla ağrıyor.

Kafamı kaldırdığımda gözlerimiz
tekrar buluşuyor. Beni dikkatle
izliyor.

Ellerim hâlâ küvetin kenarında, bu yüzden kendimi öne doğru çekiyorum ve Brent'e arkama geçmesi için yer açıyorum.

İşaretimi alıyor ve küvetin arkasına doğru adım atıyor. Oturmak için çömeliyor ve sonra bacaklarını benimkilerin dışına doğru uzatıyor. Muhtemelen gün ışığını hiç görmeyen açık teniyle koyu renk saçlarının kontrastını görüyorum,

Sprey bronzluğuma ve yeni ağıdama rağmen bu an neredeyse gerçeküstü geliyor.

Brent Tomlin ile banyoda çıplak olacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir kolunu ortama doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Dış kalçalarım onunkilerin içine doğru kayıyor ve beni kendine çekerken siki sırtımdan yukarı kaydığı anda bir inilti duyuyorum.

"Arkana yaslan. Seni tutuyorum," diyor, derin sesi başımın yan tarafına, kulağımın hemen üstüne doğru alçaktan geliyor.

Islak sırtım onun sert, kuru göğsüne bastırırken isteyerek gidiyorum.

Başım sol omzunun hemen altına düşüyor ve aramıza uzanıp ereksiyonunu istediği gibi altımdan değil sırtımdan geçecek şekilde ayarladığını hissediyorum.

Başı sağ omzumun üzerinden öne doğru eğiliyor, ağzı kulağımın hemen altında.

"Bu gece ne istersen unutmana yardım edeceğim," diyor, elleri usulca karnıma ve göğüs kafesime doğru kayıyor.

İri elleri göğüslerimin dibine değiyor ama daha ileri gitmiyorlar. Brent'e doğru eğilerek onu sözsüz bir şekilde kışkırtmaya çalışıyorum.

Elleri beni keşfederken omzumun üzerinden beni izliyor.

"İstediğin bu mu? Sana ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, baş ve işaret parmakları göğüslerimin dibini kavrayıp onları hafifçe yukarı itiyor.

Kirpiklerim onun dokunuşu ve sesi dışında diğer tüm duyularımı engellemek için kapanırken başımı sallıyorum.

Dudakları boynumun kenarında kayıyor, dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor.

"Seni buradan öpebilir miyim?" diye soruyor, ağzını tenime dayayarak. "Evet," diyorum ona, sesim neredeyse nefes nefese.

Beni kulağının hemen altından öpüyor ve klitorisim onun sıcak, ıslak ağızı karşısında zonkluyor.

Elleri şimdi göğüslerimin üzerinde kayıyor, işaret parmağıyla orta parmağı arasında meme uçlarımı yakalıyor. Onları sıkıştırıyor, ezici bir zevkle birlikte bir parça acı yaratıyor.

Ona karşı kıvranıyorum, sırtım sikine sürtünüyor. Aramızda yarattığım sürtünmeden derin bir nefes alıyor.

"O seni asla hak etmedi, Zoe. Girdiğın her odayı aydınlatıyorsun. Her zaman da öyle oldun," diyor kulağına karşı, elleri yukarı doğru kayarak göğüslerimi kavrarken.

Onun dokunuşuyla inliyorum.

Sağ eli beni bırakıyor ve göğüs kafesimden aşağı, göbek deliğimin üzerinden ve bacağımdan aşağı inmeye başlıyor, başparmağı iç uyluğumu alaycı bir şekilde okşuyor.

Uzanıp bana dokunması için ona yalvarmak istiyorum. Parmaklarını kıvrımlarımda gezdirmesi için, ama bunu aceleye getirmek de istemiyorum. Onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak istiyorum.

İhtiyaç o kadar büyük ki, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde tek bir parmak bile bana dokunamadan yanabilirim.

"Onun gölgesinde parladsın. İstese bile sana tutunamazdı," diyor ve boynuma bir öpücük daha kondururken, uyluğumu okşayan başparmağı uzanıp kırıışıklığının üstünden kayıyor.

Alay etmiyor. Onun yerine, dokunuşuyla beni rahatlatıyor, ama ben rahatlatılmak istemiyorum. Alınmak istiyorum.

Anında ona doğru eğildim. Popomu tekrar sikine bastırarak, muhtaç merkezimi başparmağına doğru yuvarlıyorum.

Kulağına karşı kıkırdıyor, sanki onu istememi ne kadar kolay sağlayabildiğinin tadını çıkarıyor.

Ne istediğimi anlıyor ve elini bacağımdan çekip parmaklarını kalçalarımın arasında gezdiriyor.

İki orta parmağı klitorisime bastırıyor, nazikçe ama içimde bir alev tutuşturmaya yetecek bir basınçla daireler çiziyor.

Karnımda giderek artan bir sıcaklık oluşmaya başlıyor.

Omzuma bir öpücük konduruyor ve parmakları biraz daha fazla basınçla daha hızlı dönmeye başlarken dişlerini hafifçe tenimde gezdiriyor.

Dişlerinin keskinliği ve karnımdaki sıcaklık vücudumu uğuldatmaya başladı.

"Brent..." İnliyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, Zoe? Parmaklarım o tatlı amcığın içinde?" diye soruyor, sözleri boynumda boğuklaşıyor.

Klitorisim ihtiyaçla titreşmeye başlıyor, kenara itilmek için yalvarıyor.

Elim küvetin kenarından kurtuluyor ve pazısına uzanıyor.

Karincalanmalar bacaklarımdan aşağı vuruyor ve

ayak parmaklarım tekrar kıvrılıyor. Başımı

sallıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum

ona.

Parmakları girişime tekrar sürtünmeye başlayana kadar içimde kayıyor.

"Burası mı?" diye soruyor.

"Daha fazla... lütfen," diye yalvarıyorum.

"Kahretsin, yalvardığını duyma şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ellerime bu kadar muhtaç olman hoşuma gidiyor."

İşaret parmağı yavaşça içime dalıyor, beni daha fazlası için hazırlıyor.

Parmaklarım pazusunu daha sıkı kavriyor, dizlerim tutmazsa diye tutunuyorum.

"Bir tane daha ister misin?" diye soruyor ama çoktan ikinci bir parmağını içime sokuyor.

"Brent," diye inliyorum adını tekrar.

Dudaklarını başıma bastırıyor, kulağımın hemen arkasına.

"İşte benim kızım." Sert sesi diyor ki, "Parmaklarımı al yapacağını bildiğim gibi."

Benim kızım mı? Küvette olabiliriz ama sözleri karşısında vücudumun onun parmaklarını tahrik edici bir şekilde kapladığını hissediyorum.

Onun kızı.

Gözlerimi açıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Elini ileri geri hareket ettirirken izliyor, beni ıslak bir sinir

ve ihtiyaç karmaşasına dönüştürüyor. Hissedebiliyorum

siki aramızda geriliyordu.
O da benim kadar tahrik oldu.

Sağ elinin parmakları içime batarken ön kolunun derin damarlarının ve kaslarının esnediğini ve gerildiğini görmek için görüş hattını takip ediyorum.

"Hoşuna gitti mi Zoe?" diye soruyor, parmağı içime giriyor ve iç duvarımdaki o noktaya çarpıyor.

Başımı sallıyorum, bırakın bir kelimeyi, tek bir sesli harfi bile zar zor söyleyebiliyorum. "Bir tane daha al ki işini bitirebileyim," diyor sesi alçak ve çakıllı.

Başımı sallıyorum ve üçüncü parmağı orada, beni iyice geriyor. Vücudumun her santimini biliyormuş gibi çalışırken ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarım daha da açılıyor.

"Oh Tanrım..." İnliyorum.

Pazusunu bırakıyorum ve elimi boynunun arkasına doluyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda, orada ağzımı bekliyordu. Aşağı eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor. Öpüşündeki ihtiyacı hissedebiliyorum.

Ağızlarımız birbirine karışmak için can atıyor, dillerimiz birbirinin tadına bakmak için birbirine dolanıyor.

Üç parmağı beni okşarken ve başparmağı klitorisime bastırırken ağzının içine doğru nefes alıyorum.

"Gel, Zoe... Tatlı amcığının beni kavradığını şimdiden hissedebiliyorum," diyor, sol kolu sanki bacaklarım kopacakmış ve suyun altında kalıp boğulmamam için beni tutması gerekecekmiş gibi ortama sarılıyor. "Bırak... Tuttum seni, yemin ederim."

Merkezimden sıcak bir ısı fışkırıyor. Brent'in eline karşı boşalırken vücudum sıkışıyor ve titreşiyor. Yatakta olsaydık, altımızdaki çarşafların ıslak bir karmaşa olacağını biliyorum.

Orgazmım beni ele geçirirken görüşüm bir anlığına kararıyor.

Tek yapabildiğim nefes almak olmasına rağmen Brent beni tekrar tekrar öpüyor. Beni kendine doğru çekerken ellerini kalçalarımın arasına koyarak boşalma anını kucaklıyor.

Bu kadar zorlandığım bir zamanı hatırlamıyorum.

Kendimi bu kadar güvende hissettiğim bir zaman hatırlamıyorum.

Brent bunu bana nasıl yapabiliyor?

O yetenekli, bu tartışılmaz, ama benim için bundan daha fazlası var. Seks her zaman mekanikten biraz daha fazlası olmuştur.

Seks her zaman benim boşalmam için karşılanması gereken zihinsel bir unsur olmuştur.

Brent'in benim üzerimde nasıl bir duygusal etkisi var ki beni kollarına öyle bıraktı?

Bedenim az önce yaşadığım coşkunun etkisinden kurtulup kendine geldiğinde öpücükleri hafifliyor.

"Bu... inanılmazdı," diyorum kollarında yatarken, banyo suyu ılık ılık soğumaya başlamışken.

Küvetin sonunda yan yana dizilmiş ayaklarımıza bakıyorum.

"Boşalırken çıkardığın sesler bağımlılık yapıyor. Bunu çalar saatimin zil sesi yapma şansım var mı?"

Gülüyorum. "Hiç sanmıyorum."

Aleti bana karşı titreşiyor.

"Kahretsin... Sanırım bunu sana yapmaya devam etmeme izin vermen gerekecek ki ben de duymaya devam edebileyim," diyor kulağımı ısırarak.

Ne kadar sert olduğunu ve benim boşalmamı izledikten sonra acı çekiyor olmalı.

Ve şimdi onunla orgazmlarımın ne kadar iyi olduğunu bildiğim için, yardım edemem ama bir tane daha istiyorum.

Kollarında dönüyorum.

Biraz kaygan ve dizimi ait olmayan bir yere koyarak onu incitmek istemiyorum ama beni güvende tutmak için bükülürken bana tutunuyor.

"Ne yapıyorsun? Gidiyor musun?" diye soruyor, onu küvette yalnız bırakmak üzere olduğum fikri kaşlarını çatıyor.

Brent'in yarattığı orgazmlara doyana kadar gitmeye hiç niyetim yok... bana ne kadar verirse.

Kendimi kaldırıyorum ve dizlerimi uyluklarının dış taraflarına bastırıyorum, bacaklarını ortaya doğru itiyorum ve ona binmeme izin veriyorum. Suyun bir kısmı yan tarafa dökülecek kadar yükseliyor ama banyo tamamen fayans kaplı olduğu için bununla ilgilenmiyorum. Daha sonra temizlenebilir.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Aramıza baktığımda sikinin her zamanki gibi sert olduğunu ve bana doğru baktığını görüyorum. Görüş alanımı ereksiyonuna kadar takip ediyor.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor, gözleri kapüşonlu.

Aramıza uzanıyorum ve parmaklarımı sikinin etrafına sarıyorum.

Göz kapakları bir saniyeliğine kapanıyor ve sonra çenesi geriliyor. Sanki kendini toparlamak için her şeyini harcıyormuş gibi yavaşça nefes veriyor.

Gözlerini tekrar açtığında, parlak yeşil gözleri tahrikten büyümüş bir halde benimkilere bakıyor.

Başparmağımı mükemmel başının üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşumla inliyor.

"Parmaklarımın üzerine boşalmanı izledikten sonra tetikteyim. Şu anda elinde patlayabilirim ve bunu durdurmak için yapabileceğim pek bir şey yok."

Onu ne kadar etkileyebildiğim ve bunu ne kadar çabuk kabul ettiği karşısında aptal gibi sıırtmamak için dudağımı ısırıyorum.

Liam hiç böyle değildi. Bizimle, seksle ya da zihinsel veya fiziksel olarak mücadele ettiği şeylerle ilgili asla açık olmadı.

Brent, Liam'ın olduğu her şeyin tam tersi ve yıllardır ilk kez yatak odasında görüldüğümü hissediyorum.

"Belki de senin gelmeni istiyorum," diye itiraf ediyorum, çünkü Brent'in bu kez benimle gelmesi fikri bu gece istediğim tek şey.

Nefes nefese kalıyor ve elimi sikinin başının üst kenarını yumuşatırken izlemek için aşağı bakıyor.

"Bu gecenin sadece seninle ilgili olması gerekiyordu. Sana söz verdim," diyor, sağ elini ona sarılmış olan kalçanın üzerinde gezdiriyor, gözleri çıplak göğüslerimin üzerinde

dolaşıyor.

"O zaman, eğer konu bensem, bunun nasıl bir his olduğunu bilmem gerek," diyorum ona, elimi kalın şaftın üzerinde gezdirerek.

"Merakınızı gidermek isterim." Sırıttıyor.

Elleri kıcıma doğru hareket ediyor, her bir eli tutabildiği kadarını kavlıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve oturduğum yerde bacaklarının üzerinde duruyorum, yaklaşırken siki hâlâ elimde.

"O siki sürececek misin?" diye soruyor, gözleri yüzüme yapışmış, cevabımı bekliyor.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum" dedim. "Temizim," diye karşılık verdi.

Başımı salladım ve kendimi onun üzerine bıraktım.

"Tanrım..." Başı arkaya düşüyor ve kafası içime girer girmez gözleri kapanıyor.

O büyük ve parmaklarıyla beni ne kadar ıslatmış olsa bile kolayca içeri kaymıyor. Onu yavaşça içeri sokmam gerekecek ama şimdiden gözlerimin yuvalarından fırlayacak gibi olduğunu hissediyorum.

Onun pürüzsüz sikinin içime girmesi saf cennet.

Onu daha fazla içime almak için kalçalarımı döndürüyorum ve elleri beni kavrayarak onu daha fazla içime almamı engelliyor.

"Dur bakalım. Yavaş ol, yoksa boşalacağım," diyor.

"Amaç da bu zaten," diye kıkırdarak takılıyorum.

"Bu kadar hızlı değil. Daha uzun sürmesini istiyorum."

Ona sırtıttıyorum. Onu sınıra getirebilmeyi seviyorum. "Kontrol sende değil... Bende," diyorum ona, kendimi onun üzerinde ileri geri hareket ettirirken, neredeyse tamamen oturmuş halde.

"Yanlış anlama bebeğim. Seni alttan da üstten olduğu kadar iyi becerebilirim." Beni aşağı çekerken homurdanıyor ve beni tamamen üzerine oturtuyor.

"Oh!" diye inliyorum ve göğsüne doğru öne düşüyorum.

Bu hareket klitorisimi kıvılcımlandırıyor ve ben de çok uzakta olmadığımı hissedebiliyorum, vücudum geçen seferden beri hala çok hassas.

"Boşalmamı mı istiyorsun?" diye soruyor, kalçaları beni alttan çalıştırmaya başlıyor.

Kollarımı boynunun arkasına doluyor ve dayanıyorum. Haklıydı. Üstte olsam bile Brent'in kontrolünde olduğumu nasıl düşünebildim?

Bu hafta sonu sahte randevuyu kabul ettiğim andan beri kontrolün bende olduğunu sanmıyorum.

Dudakları beni buluyor ve dudaklarıma bastırıyor.

"Bu gece benimsin, Zoe. Tamamen benimsin," diye tekrarlıyor. "Şimdi seni becermemi söyle."

Kolu etrafımı sarıyor ve vücudumu göğsüne doğru yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyor ve kalçaları bana sürtünmeye başlıyor.

"Becer beni Brent," diyorum çenesini ellerimle kavrayarak. Kalçaları içime daha sert ve daha hızlı girmeye başladı.

Aşağıdan bu kadar iyi sikebiliyorsa, yukarıdan ne kadar iyi olacağını hayal bile edemiyorum.

Her vuruşta, klitorisimdeki sinirlerimin yeniden titreşmesine neden olan noktaya çarpıyor.

Bir gecede hiç iki kez boşalmamıştım ama Brent rekor kırmayı seviyor ve içimden bir ses orgazm rekorumu sudan çıkaracağını söylüyor... ya da bu durumda küveti.

Ben onun ritmine uyarken o da beni çalıştırıyor. Birbirimizi çalıştırıyoruz, birbirimizi beceriyoruz ve beni sikinin üzerinde zıplarken izlerken kapüşonlu gözlerinin benimkilere olan yakınlığı beni tekrar o hissin peşine düşürüyor.

Aleti içimde zonkluyor ve parmaklarının daha önce bulunduğu noktaya baskı yapıyor. Sanki parmakları bir tedavi haritası oluşturmuş ve koordinatları sikine vermiş gibi.

Aleti bir kez, sonra iki kez, sonra üçüncü kez okşuyor. Buna devam edemeyeceğimi bildiğim için sertçe yutkunuyorum. Dizlerim tekrar güçsüzleşirken ritmim çoktan bozuldu.

"Yaklaşıyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman aletimi al ve gel," diyor.

Kollarını belime dolayarak sol meme ucumu ağzına almasını sağladı.

İnliyorum, ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum, beni emerken ve alttan sikerken başımın geriye düşmesine izin veriyorum, siki aynı noktayı tekrar tekrar okşamaktan vazgeçmiyor.

Sonra Brent meme ucumu ısıyor ve ben daha fazla dayanamıyorum. Vücudum sıcaktan patlıyor ve başım Brent'in omzuna düşüyor ve ikinci kez daha da sert boşalıyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi sabit tutmak için boynuna sarılıyorum.

Brent inliyor, boşalmamak için elinden geleni yaptığını biliyorum. "Nerede, Zoey?" diye inliyor.

Nereye gelebileceğini bilmek istiyor.

"Benim içime."

"Lanet olsun," diye homurdandı dişlerini gıcırdatarak. "Emin misin? Çünkü bunu söylediğini duyunca iki saniyem kaldı."

"O zaman beni onunla doldur," dedim ona.

Sadece bir hamle daha yapıyor ve Brent boşılırken homurdanıyor, derinlere gömülüyor.

Son döl de ondan çıkıp içime boşılırken siki içimde titriyor.

Suyun altında kalçamı kavrayan ıslak elini boynumun arkasına kaydırıyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor.

İkimiz birlikte aşağı inerken bana sıkıca tutunuyor, orgazmlarımızın artçı şokları boyunca öpüşüyoruz.

"Vay canına..." diyor, sonunda ağzımı bıraktığında düşüncesini tamamlayamıyor.

"Düşündüğünden daha mı iyi?" Alay ediyorum.

"Yok artık" diyor, geri çekilip bana bakarak, "Seninle olmanın unutulmaz olacağını hep biliyordum."

Kalbim sıkışıyor.

"Peki neydi o zaman?" Dudağımın iç kısmını ısırarak soruyorum.

"Sanırım az önce beni mahvettin. Bundan daha iyisi olacağını sanmıyorum."

Kalbim tam bir atım mı attı?

"Peki bu ne anlama geliyor? Sadece beni becermek mi istiyorsun?" Şaka yapıyorum.

"Bu bir seçenek mi? Başkası için hayatımı mahvettiğin için seni kendime mi saklayacağım?"

Beni kendine mi saklayacaksın?

Brent'in bana verdiği baş döndürücü hissi

durduramıyorum. "Hepsi senin mi? Biraz açgözlü müsün?" diye soruyorum.

"Konu sen olunca... evet, biraz açgözlü olabilirim."

Eğildim ve onu öptüm.

"Tamam o zaman, şimdi ne yapmak istiyorsun?" diye sordum.

"Siz duvara yaslanmışken duşta seks yapmak iyi bir başlangıçtır" diyor.

Başımı sallıyorum, sonra beni belimden kavrayıp kendine doğru çekiyor ve hızla ayağa kalkıyor.

Kollarında kıkırdayarak ciyaklıyorum ve o da karşılığında kıkırdıyor.

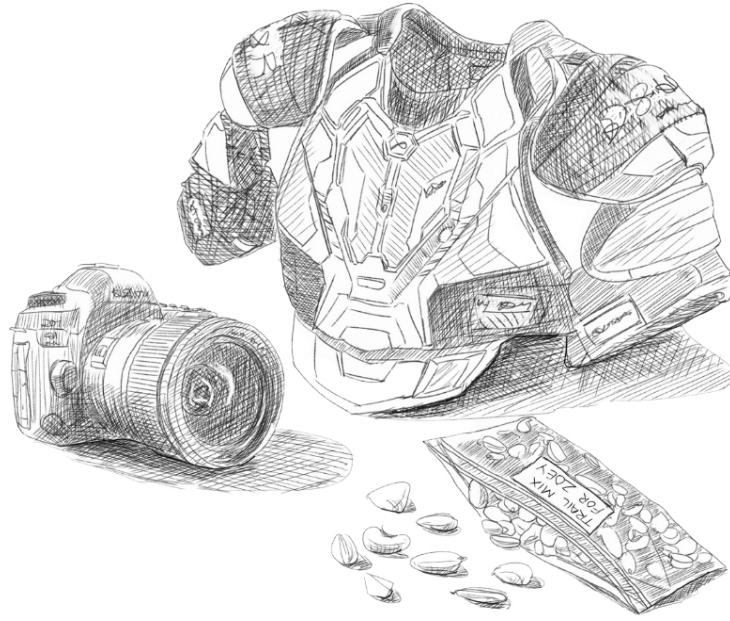
Banyodan çıkarken bacaklarımı beline doluyor ve düşmememiz için dikkatlice duşa doğru yürüyor.

Onu nasıl kaçırabilirdim ki?

Brent'in her zaman orada olduğunu ve balo yüzünden onu bunca yıl kendimden uzak tuttuğumu düşünmek.

Birbirimizi kaçırmaya ne kadar yakın olduğumuzu düşünmek beni neredeyse üzüyor, ama sonra beni öpüyor ve boşa harcanan tüm zaman kayboluyor ve şimdi burada onunla olduğum için mutluyum.

CHAPTER NINETEEN

Zoey

Bu sabah yine onun kollarında uyanıyorum ama sabahın erken saatlerine kadar ayrılmadığımız için bir önceki sabah kadar dinlenmiş değilim. Kalçalarımın arasındaki vücudum hassas ama iyi bir şekilde, Brent'in aşağıda bana bir gecede hayal ettiğimden daha fazla orgazm verdiğini hatırlatıyor.

Bu sefer arkamdaki sabah odunundan çekinmememe gerek yok çünkü dün gece birkaç kez oldu.

Kıçımı ona bastırıyorum, o da inliyor.

"Böyle devam edersen düğüne gelemeyeceğiz," diyor sabahki sert sesi, başını yastığa dayadığı enseme doğru.

Kıkırdıyorum. "Düğüne geç mi kaldın?" Oh kahretsin!

Düğün!

Battaniyeleri üstümden atıyorum.

San Diego'da bu yatakta olmamın tek nedeninin kız kardeşimin düğünü olduğunu nasıl unutabilirim?

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve iki dakika önce onun süitinde olmam gerektiğini görünce çığlık atıyorum.

"Aman Tanrım. Phoebe beni öldürecek!" Yataktan fırlayıp çantama koşuyorum ve üzerime giymek için bir çift yoga pantolonu ve bir tişört alıyorum. Gelinliğim herkesin eşyalarıyla birlikte gelin odasında asılı duruyor, bu yüzden sadece kamera çantama ve kendime ihtiyacım var. Tanrı'ya şükür.

"Tek ihtiyacım olan iki dakika," diyor yataktan o seksi sesiyle. "Vücudun dilime çok duyarlı."

Yatağa baktığımda Brent'in yattığını ve ereksiyonunun yorganı sarmış olduğunu görüyorum. Gitmeden önce etkileyici aletini bir kez daha görmek isterdim ama sanırım dün gece içime her daldığında esneyen karın kasları işimi görecektir.

Tüylerim diken diken oluyor. Vücudumun onun diline nasıl tepki verdiğini çok iyi hatırlıyorum ve bu kulağa cennet gibi gelse de gitmeliyim, yoksa bunu bir daha deneyecek kadar uzun yaşayamayacağım.

Yoga pantolonumu ve tişörtümü giydikten sonra banyoya girip diş fırçamı ve diş macunumu alıyorum. Onu sabah nefesiyle öpmek istemiyorum, ama onu hiç öpmemekten başka seçeneğim kalmadı, ama bu gerçek bir seçenek değil çünkü ben berbat bir kız kardeşim ve keşke

Brent'le yatakta kaçamak yapmak için kendi kız kardeşimin düşününü ekebilirim.

"Üzgünüm, gitmem gerek" diyorum, elimde diş fırçayla banyodan koşarak çıkıyorum.

Yatağa doğru koştum ve eğildim. Önce eğilip onu öpmek için hamle yapmak hiç olmadığım kadar cesurcaydı, ama hiç olmam gerekmemiştir. Hayatımın çoğu tek bir adamla geçti ve on dört yıldır ilk kez yanlış hokey oyuncusuyla geçirdiğimi düşünüyorum.

Brent benimle yarı yolda buluşmak için yatağın üzerine doğru eğiliyor çünkü yatak uzun ve o biraz daha yaklaşımdan ona ulaşamıyorum.

"Birazdan görüşür müyüz?" Ben sorarım.

Elini başımın arkasına doluyor ve ağzını benimkine bastırıyor.

Sabah nefesi paniği başlıyor, ama öpücüğü derinleştirmiyor, bu yüzden öpücük biter bitmez kucağından çekiliyorum.

Çok daha fazlasını yapmak istiyorum ama belki de bu onunla son gecemdi?

"Evet, birazdan görüşürüz," diyor gözlerimin içine bakarak.

Başımı sallıyorum ve sonra topuklarımın üzerinde dönüp fotoğraf makinesi çantama yöneliyorum.

Hiçbir şey konuşmadık ve bu otel odasından çıktığımda büyüünün bozulacağına dair içimde hafif bir korku var.

Her iki şekilde de, fark etmez. Eğer bir dakika içinde gelin odasında olmazsam, Phoebe arama kurtarma operasyonu için itfaiyeyi arayacak.

Siyah kamera çantasının askısını omzuma atıyorum, diş fırçamı da çantaya koyuyorum ve otel odasının kapısına doğru çılgınca bir koşu yapıyorum.

Asansöre koşuyorum, dört kat aşağıya, gelin sütlerinin bulunduğu otel lobisine iniyorum ve sonra yolun geri kalanını gelin partisinin farklı odalarda hazırlanacağı özel bir koridorda koşuyorum.

Phoebe, Sarah, Christine ve Abigail'i korkutarak kapıdan içeri daldım.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor kız kardeşim.

Telefonuma bakıyorum.

"Sadece üç dakika geciktim," diye itiraz ediyorum, sanki neredeyse kaçırmışım gibi konuşuyor. Az kalsın kaçırdıyordum.

Makyözün makyajını yaptığı sandalyeden kalkıyor.

"Bir dakika... Bir şey farklı görünüyor," diyor bana doğru yürürken.

"Ne?" "Hazırlanma" fotoğraflarını çekmek için kamera çantamı karıştırmakla meşgulken ona bakmadan söylüyorum. "Hiçbir şey farklı değil," diye yalan söylüyorum.

Brent'le geçirdiğim bir geceden sonra her şey farklı hissettiriyor. Liam'ın başka biriyle birlikte olmasının midemde yarattığı düğüm ortadan kalktı ve bir yıl önce bu düğün deneyimini kaçırdığım için duyduğum üzüntü daha çok bir rahatlama gibi geliyor.

Shelby'yi yüzüğümlle görmek bir çeşit büyüü bozdu. Bana böyle davranan birini nasıl sevebilirdim ki?

Brent bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar çok şey yapabildi?

"Hiçbir şey beni geçemez. David, sen gittikten sonra Brent'in seni aramaya gittiğini söyledi. Dün gece ne oldu? Hasta mıydın?"

Çantamla ve kamera ekipmanımınla meşgul olmaya devam ediyorum, ona bakmıyorum ama saklayamadığım geniş gülümsememi yakalıyor.

"Aman Tanrım! Zoey, ne oldu?" diyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve dikkatimi ona çekmeye çalışıyor.

Yine de ona bir şey söylemememe gerek yok. Kız kardeşim gülümsememden ve sessizliğimden bir şey olduğunu anlıyor. Ne zaman bir şey saklamaya çalıştığımı biliyor. Beni çok iyi tanıyor.

"Sen ve Brent..." Sağ eliyle ağzını kapatırken cümlesini tamamlamadı.

snicker kaçış.

Yakalandım.

Bundan kaçış yok.

Kız kardeşim gerçek bir suç dedektifi olmayı özlemişti. Her sırrın kokusunu alabilir.

Sarah köşede kıkırdamaya başlar. "Kahretsin, sonunda. Brent liseden beri seninle göz göze geliyordu."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yapma Zoey," diyor Phoebe. "Onun senin hakkında ne hissettiğini biliyordun. Ve sonra Liam'la çıktın."

"Evet, buna inanamadım," diyor Sarah. "Brent her zaman Liam'dan çok daha seksi olmuştur. Ayrıca, Brent sana karşı her zaman çok tatlıydı."

Benden başka herkes bunu nasıl bildi?

"Brent okuldaki herhangi bir kızı elde edebilirdi. NHL'ye bağlıydı. Memleketinden bir kızın onu engellemesini istemedi ve Liam ona ilgi gösterdi. Brent asla..."

İspanyol palyaço olayını öğrendikten sonra, Brent'in benim hakkımda ne hissettiğine dair hiçbir şey bildiğime güvenemem.

Her şeyi bir araya getirmek ve çekim yapmaya hazır hale getirmek için fotoğraf makinemin objektifini çıkarıyorum, objektifi kaldırdığımda bir kilitli poşet çantanın dibine yuvarlanıyor.

Elime alıyorum ve aldığım anda Phoebe'nin gülümsemesi aydınlanıyor. Bir paket karışık yiyecek; kızılıcık, beyaz çikolata parçaları, ve kaju fıstığı.

"David'in bir gün antrenmandan sonra Brent'i çikolata parçaları, kızılıcık ve kaju fıstığı paketlerini karıştırırken yakaladığını biliyor muydunuz? Bu mağazada satılan bir karışım değil. Brent'in hiç ilgilenmediğini mi sanıyorsun? Okuldaki hiçbir kız için kişisel karışım torbası yapmadı. Ayrıca, kajuya alerjisi olduğunu biliyor muydun? Bir gün antrenmandan sonra ellerini yıkamayı unutunca reaksiyon göstermiş. Kurdeşen döktü ve saatlerce kaşındı. Üniversitede çıkmaya başladıktan sonra David bana her şeyi anlattı."

diyor, bir kalçasına doğru kayıyor ve sırtarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Çantanın içinde, üzerinde Brent'in el yazısı olan yırtık bir otel kırtasiye malzemesi var. İspanyolca dersinde notları paylaştığımız onca yıldan sonra, onun el yazısını hâlâ tanıyor olmam ne tuhaf.

"İşte gecenin ilerleyen saatlerine kadar saklayabileceğiniz başka fındıklar. ;)"

Cinsel imalarına kıkırdıyorum ve kalbim iki kez çarpıyor.

"O bir erkek, Zoey. Sözlü olarak iletişim kurmakta her zaman iyi değillerdir. İz karışımı senden biriyle birlikte olmanı istiyordu," diyor Sarah.

Bütün kızlar gülüyor.

Sandviç poşetini elimde tutuyorum. Puro almaya gittiğinde bunları da almış olmalıydı. Aramızdaki sessizliğe rağmen hâlâ beni düşünüyordu.

Bütün bunları nasıl kaçırmış
olabilirim? Aramızda başka neleri

kaçırdım?

Brent

Zoey'i görmeyeli saatler oldu.

Bu sabah uyandığımda kollarımdaydı, uyuyordu ama yüzünde dün geceden kalma memnun bir gülümseme vardı ve San Diego'dan ayrıldıktan sonra bunun nereye gidebileceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Dün gece kaybettiğimiz zamanı telafi etmekle o kadar meşgulduk ki düğünden sonra ne olacağını konuşamadık.

Birlikte eve gidip bunu devam ettirecek miyiz?

Bunun geçici olduğu ve Zoey'i ilk kez tatmamın son olacağı fikrini kabul edemem.

Bugünkü etkinlikler başlamadan önce bir dakika konuşuruz diye düşünmüştüm ama uyuduğu için panik içinde uyandı.

O gün için sahip olması gereken birkaç Şeyi aldı, sitimizden aceleyle çıktı ve sa ve makyaj için gelin süitine doğru yola ıktı.

Sadece bir veda pcėė ve kıını sıktığımda kıkırdaması yetti ama on dört yıldır onu bekleyen bir adam için pcėė kabul edip mutlu olacağım. Tören ve resepsiyondan sonra tekrar benim olacak ve istediğim her Şeyi sorabilirim.

Hızlı bir duş alıyorum ve odada biraz takılıp spor kanalını izledikten sonra çocukların hazırlandığı odaya gidiyorum.

"Hey dostum, skor ne?" David bugün oynanan futbol maçını soruyor.

Ben ve Liam çoktan geldiler, gömleklerini ve smokin pantolonlarını giymeye baēladılar.

"Ben ayrıldığımda bağlıydı," diyorum ona, etrafıma bakındığımda bu sitte televizyon olmadığını görüyorum.

"Hangi cehennemde-" diye baēlıyorum.

"Damat odasına televizyon koymuyorlar," diyor David, neredeyse omuzlarını sarkıtarak.

"Ne yani? Kendi dėėnn kaıracağından mı korkuyorlar?" Kıkırdayarak sordum.

Ben gömleğinin düğmelerini iliklerken kendi kendine kıs kıs gülüyor. Liam giyinmeye devam ederken sessizliğini koruyor ve sanki ben odada yokmuőum gibi davranıyor.

David, "Sanırım bu olay o kadar çok yaőandı ki yıllar önce televizyonu kapattılar," diyor.

Şaşırtıcı mı? Hayır... ama törenden önce hala zamanımız olduğu için bu utanç verici.

İyi ki cep telefonum ve iyi bir servisim var.

Telefonumu çıkardım ve maçı canlı yayınladım. Sahte őömine őminesinin üzerine yerleőtiriyorum, böylece en azından hazırlanırken dinleyebiliyoruz.

Liam'ın varlığımı görmezden geldiği yarım saatlik bir samalamadan sonra dėėn koordinatörü kapıyı çalıyor.

"Beyler hazır mısınız?" diye soruyor diğer taraftan.

David yüzünde kocaman bir gülümsemeye, "Evet, hadi yapalım şunu," diye bağırır.

Dostumu mutlu gördüğüme sevindim.

David kapıya yöneliyor ve hepimiz onu kapıya kadar takip ediyoruz.

Her birimiz çıkarken, David, sonra Ben, sonra ben ve en son Liam, bir elin beni durdurmak için pazıma sarıldığını hissediyorum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Liam'ın düz yüzünü görüyorum. Daralmış gözleri olduğum yerde kalmamı istiyor. Elimi uzatıp ona hak ettiği dayağı atmak istiyorum ama bunun ne yeri ne de zamanı.

"Ne?" Sesime bir sınır koyarak soruyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor, yüz ifadesini okunamaz halde tutarak, ama düz dudaklı yüz ifadesi bunun, altımdan sinsice çektiği kızı sonunda elde ettiğim için beni tebrik edeceği bir şey olmayacağını söylüyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda David'in bizi arkasında görmediğini fark ediyorum.

Bir parmağımı kaldırıyorum. "Bir dakika," diyorum.

Başını sallıyor, ama düşük kaşları Liam ve beni koridorda yalnız bırakmaktan duyduğu endişeyi gösteriyor.

Başka bir durum olsaydı endişelenmekte haksız sayılmazdı. Ama bugün değil.

Bugün o orospu çocuğuna vurmayacağım.

İşte böyle anlarda keşke NHL'de oynayacak kadar iyi olsaydı diyorum, sırf ona buzda servis yapabileyim ve bunun için sadece ceza alabileyim diye.

"Çabuk ol. Bugün Phoebe'nin günü ve Zoey'ninkini mahvettiğin gibi bunu da mahvetmene izin vermeyeceğim."

Elini üzerimden çekip yumruk yaptı ve yan tarafına koydu.

Evet... bana vurmak istiyor. Bu ikimizi yapar. İlk vuruşu o yaparsa, ben de seve seve karşılık veririm.

"Onu geri alacağım, Brent."

"Sen ne sikimsin. O benimle, pislik. Her zaman olması gerektiği gibi," diyorum ona. Gözlerimi ona dikiyorum, o da aynısını yapıyor.

"Yıllar önce senin yerine beni seçti ve bunu yine yapacak," diye karşı çıkıyor.

Bunu tartışamam... olabilir. Yıllar boyunca aklına şüphe sokacak kadar benden nefret etmesini sağladı.

"Çünkü onu istediğini düşünmesi için kandırdın, oysa her şey lanet olası bir yarışmaydı, değil mi? Seninle benim aramda bir rekabet," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Sadece... Benim bundan haberim yoktu. Arkadaş olduğumuzu düşünecek kadar aptalmışım."

"Tanrım, Brent! Sende her şey vardı. Mavi Şeytanlar birinci sınıfta seni izliyordu. İstedğin her kıza sahip olabilirdin. Hayatın büyülenmişti."

Charmed. Bunun ne hakkında olduğunu biliyordum.

Kıskanıyordu. "Ailem öldü, seni pislik."

Ne boktan bir iş. Onları geri almak için her şeyden vazgeçerdim.

"Demek kötü şansın vardı."

Onu geri itiyorum, ama sadece yarım adım geri atmasına yetecek kadar sert bir şekilde.

"Ağızından çıkana dikkat et," diye uyarıyorum.

Onu yere sermeliyim. David bunun için beni suçlamazdı ama Phoebe sağdıçlarından birinin gözünü morarttığım için beni asla affetmeyecek.

Hiçbir şey olmamış gibi omuzlarını silkiyor. "Hayatının geri kalanı senin için kolay geçti. Ben bir şeyi hak ettim."

Bir şeyi mi hak etti?

Ailesi zengindi ve ne için çırpınırsa onu elde etti. Babası onu, bağlantıları olmadan giremeyeceği bir üniversiteye soktu. Hak ettiğinden daha iyi maaş veren bir işi var ve bunun için hiç çalışmak zorunda kalmadı.

Zoey'i istiyordu, bu yüzden ona sahip olamadım.

NHL için yeterince iyi olmadığından teselli ödülü müydü?

Bunun asla Zoey'le ilgili olmadığını biliyordum. Bunu kanıtlayamazdım ama biliyordum. Ve sonunda, kıskançlığının bedelini en ağır ödeyen kişi Zoey oldu.

"Siktir git. Senin lanet olası bir nişanlın var... nişanlın olması senin için bir bok ifade etmiyor gibi görünüyor," diyorum.

"Ayrıldım ve bu sabah gitti," diyor hızla, elleri kalçalarında kenetlenmiş.

Zoey'i geri almak için nişanlısını terk etti.

Bunu anlayacaktır, değil mi?

Ama onun istediği de bu değil miydi? Liam'ın ne kaybettiğini görmesini istiyordu ve ben de bu rolü oynayınca, düşündüğümden daha iyi oldu. Düğünde Shelby'yi terk etmesini beklemiyordum.

İkisini de elinde tutmaya çalışacağını, birini diğeriyle aldatmaya devam edeceğini düşünmüştüm.

"Ondan uzak dur Liam... Bu sefer seninle oyun oynamayacağım," diyorum ve bir adım daha yaklaşarak göğsümü onunkine sürtüyorum.

"Bu senin lanet olası kararın değil. Zoey'i rahat bırak ve git bir tavşanı becer," diyor göğsünü benimkine dayayarak.

Yumruğumu kaldırıp ağzındaki son dişe kadar kırmaya hazırlanırken bir kadın sesi beni durdurdu.

"Çocuklar! Çocuklar!" Christine koridorda bize doğru koşuyor.

Aceleyle aramıza girmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?!" diye sordu, gözleri ikimize de parlayarak. "David gelip sizi bulmamı söyledi. Düğün başlıyor. Geç kalacaksınız!"

İfadesi ikimizi de biraz yatıştırıyor ve neden burada olduğumuzu hatırlıyoruz.

David ve Phoebe.

Liam ve ben bir süre birbirimize ters ters bakıyoruz ama bu konuşmayı düğün sonrasına ertelememiz gerektiğini biliyoruz. David ve Phoebe düğün günlerinde böyle bir fırtınayı hak etmiyorlar ve ben de bunun bir parçası olmayacağım. Peki ya sonra? Tüm bahisler kapandı ve Zoey'i elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Christine önünde ilerlemesi için Liam'ın kolunu çekiyor ve Liam da onun dediğini yapıyor. Bileğimden tutup beni arkasına çekiyor ve Phoebe'nin kuzeni bizi düğün salonuna doğru götürürken koridorda yürüyen bir insan zinciri oluşturuyoruz.

Düğün salonunun çift kapısının dışındaki bekleme alanına gelene kadar koridoru biraz daha ilerletiyoruz.

David'in gözleri ikimizin de yüzündeki cinayet ifadesini görür görmez parlıyor.

"Kendine gel lan. Phoebe'nin düğününü mahvederseniz, ikinizin de işini bitiririm," diye tehdit eder.

Ama buna gerek yok. Kameralar için sahte bir gülümseme takınabilirim. Her maç sonrası medya röportajı yapıyorum ve oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünmek hoşuma gidiyor.

Christine, müziğin başlamasını ve kapıların açılmasını beklerken David'in arkasında sıraya girer.

David boynunu Liam'a çevirir ve ona uyarıcı bir bakış atar.

Sarah ile birlikte sıraya giriyorum ve düğün salonunun kapısının arkasındaki sıramızda sessizlik sürüyor. Liam'ın sarışın kafasına bakıyorum ve keşke şu anda ona bir yumruk atıp kurtulabilseydim diyorum ama ellerimi ceplerimde tutmaya devam ediyorum.

Odanın içinde müzik başlar ve çift kapı açılır.

Gösteri zamanı.

David omurgasını dikleştiriyor ve yüzünü göremesem de adımlarındaki sıçrama koridorda ilerlerken gülümsediğini gösteriyor.

Sırada Liam ve Christine var.

Kapının diğerk tarafından gelen kamera flaşlarını görebiliyorum. Objektifin arkasında sadece bir kişi olabileceğini biliyorum ve ayaklarım, düğün partisinin fotoğraflarını çekerken diğerk tarafa sıkıştığını görmek için kapının kenarına doğru yaklaşıyor.

Liam'ın, görüşümü engelleyen duvarlar yüzünden kör bir noktaya sahip olduğum sol tarafına bakmasını ve Zoey'ye aptal aptal sırtmasını izliyorum. Kıçına çelme takıp koridorun ortasına yüzüstü düşmesini sağlamak için Hawkeyes'le olan beş yıllık kontratımı bile feda edebilirim.

Sıramı bekliyorum... Zoey'i diğerk tarafta görmek için sabırsızlanıyorum. "Gergin misin?" Sarah sordu.

"Koridorda yürümekle ilgili değil," diyorum ama eski sevgilisinin ona tekrar talip olacağını söylediği kızla ilgili midemde oluşan çukur hakkında daha fazla bilgi vermek istemiyorum.

Sarah ve ben kapıdan içeri adımımızı atar atmaz, Zoey'yi uzun, al bir elbise içinde ilk kez görüyorum. Saçları bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Gözleri gözlerime kilitlendiğinde lanet olası bir melek gibi görünüyor ve dudakları neredeyse baş döndürücü bir gülümsemeye dönüşüyor.

Fotoğraf çekerken sanki arkasına saklanacakmış gibi kamerayı yüzüne doğru çekiyor ve muhtemelen benim de yüzümde aptal bir sırıtışla bir fotoğrafımı çektiğini biliyorum.

Kahretsin, bana ne yapıyor?

Bana her zaman yaptığı şeyi yapıyor.

Dün gece yaptıklarımızın geri dönüşleri bir atlıkarınca gibi dönüyor. Ben onu duş duvarına doğru iterken, bacaklarını omuzlarıma dolamış, ben onu yerken yatakta sırtüstü uzanmış, ben onu ikinci kez alttan sikerken o yine üstte, yatakta bana sarılmıştı. Ama en sevdiğim kısım, bütün gece kollarımda uyurken ıslak saçlarını yanağımda hissetmekti.

Kendini geri çekebilirdi. Liam'ı birkaç saatliğine aklından çıkardığım için bana teşekkür edebilirdi.

benden tek istediği buydu, ama yapmadı. Onu tutmama izin verdi.

Yine de seks benim için bunu pekiştirmeyecek. Ona bir kez bakan ve ne kadar güzel olduğunu gören herhangi bir erkekten bunu alabilir. Geçmişimiz Liam'ın ona ilk ulaşmasıyla ve balo gecesiyle lekelendi. Zoey'i elimde tutmak istiyorsam, şu anda olduğumuz kişi yüzünden olmalı. Artık aklında sadece hokey olan ve ona ne hissettiğimi söyleyecek kadar cesur olana kadar zamanımı bekleyebileceğimi düşünen o genç çocuk değilim.

Şimdi olmalı.

Liam'a dönmeden önce ona söylemeliyim.

On dört yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve yeni bir atış için bir on dört yıl daha bekleyemem.

Ben ne istediğimi biliyorum ama o henüz aynı şeyi isteyip istemediğini açıkça belirtmedi. Ne de olsa dün gece odamıza geldiğimde onu başka bir adam için ağlarken buldum.

Çekimlerini yaptıktan sonra objektifi indiriyor ve bana gülümsüyor.

"İyi görünüyorsun," diyor ağzından.

Dudaklarım köşeden bükülüyor.

Ne kadar çarpıcı göründüğünü tarif edecek kelime yok.

Ona verebileceğim hiçbir iltifat yeterli olamaz.

"Çok güzel görünüyorsun," diye karşılık veriyorum.

Alt dudağımı emiyorum ve ıslatıyorum. Gözleri hareketimi takip ediyor ve yemin ederim gözlerinin büyüdüğünü buradan görebiliyorum.

İşte dün geceki kızım.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında, yanaklarından hafif bir pembelik yayılıyor. Kızarıyor.

Lanet olsun, ona aşığım, değil mi?

Gözleri hızla arkamızdaki çiftte bakıyor ve bunun oyalanmayı bırakıp koridorda ilerlemem için bir işaret olduğunu biliyorum.

Bu yeminleri ne kadar çabuk bitirirsek, Zoey'i dans etmek için o kadar çabuk kollarıma alabilir ve aramızdaki bu şeyin nabzını ölçmeye çalışabilirim.

David ve Phoebe alınmasın ama umarım hızlı bir tören yapmayı planlamışlardır.

Koridorun sonuna geldiğimizde Sarah'nın kolunu bırakıyorum ve o ve ben yollarımızı ayırıp Liam'ın hemen yanındaki yerime geçiyoruz. Phoebe'nin beni Ben'le yer değiştirmeye zorlamasını isterdim ama David her şeyin aynı kalmasını istedi. Oyunun bu aşamasında değişiklik yok.

Burada David'le birlikte durabildiğim için minnettarım. Profesyonel spor yapmak bazen arkadaşlarımla böyle anları kaçırmama neden oluyor. Bu yüzden çış futbolundan beri en iyi arkadaşımın, üniversiteye kadar ona arkadaşlık eden kadınla evlenmesini izlemek benim için bir onur. Ve onun iyiliği için, ona izin verdiği için mutluyum. Hawkeye takım arkadaşlarım dışında hayatımda David'den daha iyi bir arkadaş tanımadım.

Düğün ekibi koridora çıktığında müzik değişir ve Phoebe ile babası kapıda belirir.

İzliyorum ve Zoey çılgınca fotoğraf çekmeye başlıyor. Phoebe ve Zoey'nin gözlerindeki sevinci görebiliyorum.

Bu Zoey'den alınmıştı. Liam'la yıllarca planladığı bu an. O şerefsizle evlenmediği için rahatlamış olsam da, ondan çaldığı şey için mutlu olamıyorum.

Eğer şans verilirse, bu yanlış düzeltereğim... Bir gün.

Bu bana birden Zoey'nin koridora çıkamamasının nedenini hatırlattı.

Shelby'yi bulmak için kalabalığı tarıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Kahretsin... Ayrıldı.

Gözlerim tanıdığım birine takıldı... Büyükanneme.

Gülümsüyor ve beş sıra geride, damadın tarafındaki koltuğunda bana göz kırpmıyor. Yanında liseden bir grup arkadaşı var ve hepsi de büyükannemi seviyor. O kadın bir mıknaş gibi.

Onunla tanışan herkes onu seviyor.

Tören başladığında, bakanın söylediği her kelimeyi dinlerim.

David ve Phoebe'nin yeminlerini ve yüzüklerini değiştirmelerini izliyorum. Onları karı koca ilan ettiklerinde Zoey hemen.

Yüzü kameranın arkasına gizlenmiş, fotoğraf çekiyor ama istediği kareleri çektikten sonra geri çekildiği anda gözleri benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor.

Düğün bir aksilik olmadan gerçekleşir ve gelin tarafı grup fotoğrafları çektiirmek için geride kalır.

David, "On beş dakika Phoebe, sonra konuklarımızın yemek yemesi gerekiyor," der ve sonra sanki Phoebe'yi hizada tutacağından eminmiş gibi Zoey'yi işaret eder.

Doğru, tabii, iyi şanslar.

Zoey'nin profesyonelliği kendini gösteriyor ve on dakikadan kısa bir sürede fotoğraflarımızı çekerek hepimizi yemek için resepsiyona gönderiyor.

Zoey'nin yakından takip ettiği düğün koordinatörü David ve Phoebe'yi mekânın bir ucundan diğer ucuna taşıyor. İlk danstan pasta kesimine, kadeh kaldırmaya ve aradaki her şeye kadar.

Elimden geldiğince etrafta dolaşıyor, insanlara geldikleri için teşekkür ediyor ve gelin ve damadın eski arkadaşları ile aile üyelerinin akşam yemeği için kendilerine ayrılan yerleri bulmalarına yardımcı oluyorum. Resepsiyon salonunun neresinde olursam olayım, Zoey asla uzun süre gözümün önünden ayrılmıyor.

Ama gözlerim bardaki Liam'a takıldığında, onun da gözlerini ondan ayırmadığını fark ediyorum.

CHAPTER TWENTY

Zoey

"Tamam, paçayı kurtardın. Yeterince fotoğrafın var. Şimdi başka bir kız onu kapmadan önce git sevgilinle dans et" diyor ve sonra odanın diğer tarafında amcalarımızdan biriyle konuşan Brent'i işaret ediyor.

Brent bize doğru baktığı ve gözleri benimkilerle kilitlendiği anda midem bulanıyor.

"Teşekkür ederim. Seni seviyorum," diyorum ona.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi git erkeğini getir," diyor ve eğilip bana sarılıyor.

Sırtını sıkıyorum.

Garip bir şekilde, bu düşün -ve iki gün öncesine kadar ayakta duramadığım adamın yanında oturarak bir uçuş kâbusu yaşayacağımı düşündüğüm şey- nihayet kafamı toparlamak ve Liam'dan uzaklaşmak için tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi.

Fotoğraf makinemi çantama sokuyorum ve Brent kalabalık dans pistinde ona doğru attığım her adımı izlerken amcam da ona laf atıyor... muhtemelen bu salondaki herkesin kendi takımı olan ama Hawkeyes'in rakibi olan San Diego Blue Devils takımı hakkında.

Dans pistinin yarısını geçiyorum ve Brent'in ona doğru gittiğini fark edip ayağa kalktığını görüyorum.

Amcama "Gitmem gerek" gibi bir şey söylediğini görüyorum. Ya da "Lütfen müsaadenizle" dedikten sonra sandalyesini geriye itip dışarı çıkıyor ve masanın etrafından dolaşıyor.

Dans pistinin kenarında benimle buluştu.

"Merhaba," diyor o parlak gülümsemesiyle, buzda kaç kavgaya karıştığı düşünüldüğünde muhtemelen dişlerinin yarısı gerçek.

Yine de bu onu daha az bayıltıcı yapmıyor.

"Merhaba," diye karşılık veriyorum.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor, elini uzatarak. "Baloyu kaçırdığım için telafi etmem gereken şeyler var."

Başımı salladım ve elimi onun elinin içine koydum.

"Yapıyorsun... ve bu arada bir sürü makyaj yapıyorsun," diyorum ona, şakacı bir yan bakış atarak.

"Biliyorum." Beni dans pistinde biraz daha yürüttü ve sonra sağ kolunu sırtıma, sol kolunu da benimkine dolayarak beni kendine çekti. "Yaptığım şey için özür dilerim. Sen bunu hak etmedin. Eğer teselli olacaksa, şansım olsaydı ben de farklı davranırdım."

Özrü daha önce de duydum ama asıl istediğim bir açıklama.

"O zaman neden yaptın? Ertesi gün tokat atma alıştırması yapamaz mıydın?" Gözlerim bu konuyu kapatmak için yalvarıyor, böylece anlayabilirim ve yolumuza devam edebiliriz.

"Size tam olarak nedenini söyleyemem ama doğru şeyi yaptığımı düşündüm."

"Neden bana söyleyemiyorsun?"

"Çünkü artık ondan nefret ettiğin için beni seçmeni istemiyorum," diyor. "İlk tercihin olmak istiyorum... yedek tercihin değil."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Başını sallıyor.

"Sana söz veriyorum, bu sebep hiçbir şeyi daha kolay anlamayı sağlamayacak. Bunun yerine hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek geçirmeyi tercih ederim" diyor ve bizi birbirimize yaklaştırıyor.

Bir ömür boyu mu?

Brent'le daha fazla zaman geçirme fikri kalp atışlarımı hızlandırdı. Dün gecenin onun için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Acınası bir sevişme miydi yoksa bir şeylerin başlangıcı mıydı bilmiyordum ama şimdi, daha net bir şekilde, eve gittiğimizde neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Telafi mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Bu sabahki teklif hâlâ geçerli. Bu geceki kırmızı uçuşumdan önce seni kaçırmamın bir sakıncası olur mu sence?"

Evet... o gidiyor ve ben de Noel'den bir gün sonra Seattle'a dönmeden önce hediyeleri açmak için ailemin evine gideceğim.

"Gitmek zorunda mısınız?"

"Tessa'ya evde olacağıma söz verdim. Ailemiz öldüğünden beri onunla hiçbir Noel'i kaçırmadım. Ve Hawkey'ler Noel öğleden sonra her şeyi yapıyorlar, beni bekliyorlar. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Seattle'da bir ailemiz yokken onlar Tessa ve benim için bir aile oldular.

Brent'in ailesi ve ekibi için gösterdiği çabayı seviyorum.

"Anladım," diye başımı sallıyorum, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak omzunun üzerinden bakıyorum.

"Ama gitmeden önce, konuşmak istiyorum-"

Biri bize doğru yürüdü ve sağ tarafımda durdu.

Boğazını temizliyor.

Liam.

"Araya girmemin sakıncası var mı?"

Brent'in elleri etrafımda sıkılaşıyor beni kendisine yaklaştırıyor.

Phobe ve Sarah'nın soyunma odasında söyledikleri beni her şeyi düşünmeye itti. Brent beni istiyorsa, Liam'la çıkmamız konusunda Brent ne hissediyordu?

Brent bana bakıyor, Liam'ın sorusuna cevap vermemi bekliyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Umm..." Düşünmek için kendime zaman kazandırmaya çalışarak söylüyorum.

Brent'in ellerinin beni bırakmasını istemiyorum ama Liam'ı tüm arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde reddetmek kabalık olur. Brent ve benim bu sahte buluşma fikrini ortaya atmamızın tek nedeninin Liam'ı kıskandırmak olduğundan bahsetmiyorum bile.

Dönüp Liam'ın beni kabul etmek için açtığı kollarına bakıyorum, sanki ona geleceğimi zaten varsayıyormuş gibi... ve gelirdim de. Bunu geçen yıl herhangi bir zamanda yapmış olsaydı, kollarına atlardım.

"Baş nedime ve sağdıcın aynı dansı paylaşması adettendir ve senin de baş nedime olman gerekiyordu," diyor anlam vermeye çalışarak.

Tekrar Brent'e bakıyorum ve o da karar vermemi kolaylaştırmak istercesine başını sallıyor.

Sanki evet demek isteyebileceğimi düşünüyormuş gibi.

Onun kollarından başka hiçbir erkeğin kollarında olmak istemediğimi bilmiyor mu?

"Tamam..." Emin olmayan bir sesle söylüyorum. "Bir dans."

Brent tutuşunu hafifletiyor ama ben elimi ondan çekene kadar elimi tutuyor. Ben ondan uzaklaşırken eli sırtımdan kayıyor.

Liam'ın kucağına giriyorum ve arkamda kız kardeşimin sesini duyuyorum.

"Ortak mı arıyorsun?"

Omzumun üzerinden bakınca Phoebe'nin büyük gelinliğiyle Brent'e dans teklif ettiğini, David'in de büyükannesini dans pistine götürdüğünü görüyorum.

Misafirlerle dans ederek tur atıyorlar ve Brent'le dans ediyor olması beni rahatlatıyor. En iyi gazetecilere layık sorular soracak ve benimle ilgili niyetlerini tanıdığım herkesten daha iyi araştırarak.

Liam içime giriyor, elini sırtıma doluyor ve elini benimkine koyuyor.

"Muhteşem görünüyorsun... her zamanki gibi," diyor gülümseyerek.

Liam'ın kollarının eskiden mutlu olduğum yer olması çok garip ama şimdi kollarında bir donukluk var. Tutuşunda bir boşluk var.

"Teşekkür ederim," diyorum, ona dönmek yerine dans pistindeki diğerlerine bakarak.

Sonra birinin kayıp olduğunu fark ettim.

"Bekle... Shelby nerede?" diye sordum.

Kalabalığın arasına bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Fark ettiğim şey Liam'ın bizi Brent'ten gittikçe uzaklaştırdığı.

Brent'in gözlerinin hâlâ bende olduğunu fark ediyorum, anne babamızın dansını izleyen kız kardeşimi dinlerken dudaklarında hafif bir çatıklık var.

"Eve gitti. Ayrıldık," diyor, ama kelimeler anlamını bile yitiriyor çünkü ben Brent'e bakmaya devam ediyorum, o da Phoebe'yi ileri geri sallarken ailemle konuşurken ters yöne bakıyor.

Babam birkaç kadeh içmiş olmalı çünkü Brent'in söylediği bir şeye gülerek kafasını geriye attı.

"Zoey," diyor Liam, transımı bozarak.

Liam'a şaşkın bir bakış fırlatıyorum, dikkatim tekrar ona döndüğünde bana gülümsüyor.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Shelby mi gitti?" Onun söylediğinden neredeyse emin bir şekilde soruyorum.

Dikkatimi neyin çektiğini görmek için Brent'e bakıyor.

"Haydi. Bir saniye benimle gel," diyor, elini sırtımdan çekip beni kendisiyle birlikte çekiyor.

Elinden çekilmekten başka çarem olmadığı için takip ediyorum ama bana bir şey göstermek istiyor ve eğer bu Brent'le yoluma devam edebilmem için bana verdiği bir kapanışsa, o zaman kabul edeceğim.

Beni dans pistinden çıkarıp masaların yanından geçirerek resepsiyon salonunun çıkışına doğru götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Arkasından soruyorum.

"Otelin ortasında serin bir avlu var. Sessiz ve özel bir yer. Bir dakika konuşabiliriz diye düşündüm."

Kapanış, evet, ihtiyacımız olan şey bu.

Hepimiz hala arkadaşız ve birkaç ay sonra Aspen'e yapacağımız büyük kayak gezisi ile tüm bunların geride kalması iyi olacak.

Yine de, eğer Brent'le çıkıyorsak, muhtemelen onun maçına gitmeliyim. O hafta sonu Las Vegas'ta oynayacaklarını biliyorum ve bu onun için büyük bir maç olacak.

Vay canına... Brent'in koltuğunda oturma, soyadını sırtıma takma ve onun için tezahürat yapma fikri, karnımın alt kısmında gergin bir heyecan hissi uyandırıyor.

Onunla Seattle'da bir hayat istiyorum.

Onun tezahürat bölümündeki kadın olmak istiyorum, ister hokey olsun, ister mısır deliği yarışması... ya da yemek yeme yarışması. Umurumda değil, sadece o olmak istiyorum.

Liam beni koridorda ilerletiyor ve sola dönüp içinde ağaçlar ve eğrelti otları yetişen güzel bir açık avluya adım atıyor. Küçük alanın etrafına birkaç şezlong yerleştirilmiş ve buranın okumak için harika bir yer olacağını hayal ediyorum.

Üzerimizde parıldayan yıldızlarla gece gökyüzüne bakıyorum. Keşke Brent beni oraya götürseydi dediğim romantik bir yer.

"Burayı nasıl buldun?" Bir an için üzerimizdeki yıldızlara hayranlıkla bakarak soruyorum.

Liam bana döndü.

"Bunun bir önemi var mı? Bir saniye daha durup birbirimizden uzaklaşmamızı izleyemem. Brent'le birlikte olman beni öldürüyor Zoey, bunu göremiyor musun? Seni başka biriyle görmenin beni ne hale getirdiğini göremiyor musun?" diye soruyor.

Şu anda benimle dalga mı geçiyor?

"Peki geçen yıl Shelby ile birlikte olduğunu bildiğim için nasıl hissettiğimi sanıyorsun?"

Sanki söylediklerimin bir önemi yokmuş gibi başını sallıyor. Tüm bunların kurbanı olduğunu düşünmemi istiyor ama değil. "O artık kimin umurunda? Önemli olan biziz."

Beni uğruna terk ettiği kadını sanki hiç olmamış gibi halının altına süpürmeye mi çalışıyor?

"Yaptığın şey benim için hâlâ önemli. Neden artık burada değil?" Liam'ın beni buraya kapanış için getirmediğinin daha çok farkında olarak soruyorum.

"Ona hala sana aşık olduğumu ve hayatımın geri kalanında bir yalanla yaşayamayacağımı söyledim. Gerçekten sevdiğim kadınla birlikte olmalıyım."

İronik olan şu ki, benden ayrılırken de aynı şeyi söylemişti.

"Liam, ben..."

Ama ben düşüncemi tamamlayamadan Liam diz çöküp nişan yüzüğümü çıkardı. Yıllar önce birlikte seçtiğimiz ve bana evlenme teklif ettiği yüzüğü. Ayrıca, düne kadar Shelby'nin elinde olan yüzüğün aynısı.

Platin ayar Shelby'nin parmağından hâlâ sıcaksa hiç şaşırmam.

Bir parçam yüzüğü kutudan çıkarıp Liam'ın kafasının yanından çalılardan arasına fırlatmak istiyor. Ama Liam'ın arkadaş grubumuzun bir parçası olmaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Onu doğum günü partilerinde ve cinsiyet açıklamalarında görmeye devam edeceğim.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Liam'ı diz çökmüş görmek bende en ufak bir heyecan bile yaratmıyor.

"Zoey. Bize hak ettiğimiz şansı ver."

"Yapamam Liam... Artık sana aşık değilim," diyorum ona.
"İkimizin de hayatına devam etme zamanı geldi."

"Ne yani... Brent'e aşık mısın?" diyor acı acı. Başımı sallıyorum. "Evet."

Bir parçam darbeyi yumuşatmak isterdi ama bir yıl önce Shelby'yi seçtiğinde benim için bunu yapmadı ve aramızdaki bu kopuşun nihai olması gerekiyor.

"O seni mutlu edemez. O sadece kendini ve hokeyi önemsiyor," diye alay ediyor.

Bunun doğru olmadığını biliyorum.

Eğer öyle olsaydı, Tessa'yı büyükannesinin büyütmesine izin verirdi, böylece profesyonel bir hokey oyuncusu olarak bekâr hayatı yaşayabilirdi.

Hayatıma devam edeceğim erkeğin Brent olacağını söyleyemem çünkü onunla bundan sonra ne olacağını henüz konuşmadık ama Liam'ın aradığım kişi olmadığını görmemi sağladığı için Brent'e teşekkür etmem gerektiğini biliyorum.

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," diyorum.

"Hata yapıyorsun," diyor, hâlâ dizlerinin üzerinde.

Bana teklif ettiği yüzüğe tekrar bakıyorum. O yüzükte hiçbir vaat yok. Onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

"En büyük hatam sana bu kadar sıkı tutunmak oldu. Bunu daha önce anlamalı ve gitmene çok daha önce izin vermeliydim."

Benimle evlenmenin Liam'ın istediği şey olmadığını biliyorum. Onun bile ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Hokey onun için bittiğinden beri, sanırım hep o boşluğu dolduracak bir şey arıyor.

Ama o "boşluk doldurucu" artık ben olmayacağım.

CHAPTER TWENTY-ONE

Brent

"Nereye gittiler?" Phoebe sorar.

Ben babasıyla sohbet ederken kafası bir o yana bir bu yana kayıyor, iki yanıma bakıyor.

On yıl önce kızını balo için almadığımdan beri ilk kez hırlamadan gözlerimin içine bakıyor.

Adam kin tutabiliyor ama umarım onu kazanabilirim çünkü bu sefer bir yere gitmeye niyetim yok.

Zoey ile on dört yılımı kaybettim ama bana bir şans verirse bir dakika daha vazgeçmeyeceğim.

"Kim nereye gitti?" Ben soruyorum. "Zoey ve Liam."

Midem boğazıma düğümleniyor.

Kayıp mı oldular? Kahretsin, bunu yapacağını tahmin etmeliydim.

Çılgınca etrafa bakmaya başladım ama ikisinden de bir iz yoktu.

"Shelby gitti. Zoey'yi geri almak için ondan ayrıldı," diyorum Phoebe'ye, hâlâ onu bulmak için odayı tararken.

"Lanet olsun," diyor, odaya daha iyi bakabilmek için kollarını benimkilerden çekerek. "O küçük pislik."

"Neler oluyor?" Zoey'nin annesi soruyor.

Phoebe, "Liam yine sik kafalılık yapıyor," diyor ve sonra bana dönüyor.

"Kız kardeşimi seviyor musun?" Phoebe soruyor, gözleri içimi parçalıyor.

Bir erkekten kendisine bile itiraf etmediği bir şeyi itiraf etmesini istemek çok zor, ama Zoey sorduğu anda cevabı biliyorum. Bayan Sharp'ın kocasının sınıfımıza bir palyaço gönderdiği ve Zoey'nin güvende olmak için kollarıma atladığı günden beri biliyorum.

Sonsuza dek onun güvenli yeri olmak istediğimi biliyordum ve bu hiç değişmedi.

"Evet," diyorum basitçe. "O zaman git onu bul!"

Koridora doğru ilerlerken, panik beni her adımda daha hızlı itiyor ve birinin adımı seslendiğini duyuyorum.

"Brent!" Zoey'nin babasının sesi beni olduğum yerde durdurdu.

Arkamı dönüyorum ve Bay Kloss'un orada dikildiğini görüyorum, gözleri anında göğsümü sıkacak şekilde daralmış. Bir an için bana yine cehennemi yaşatacağını düşündüm, tıpkı durduğumdan beri yollarımız her kesiştiğinde yaptığı gibi

Zoey balo için hazır. Ama her ne söyleyecekse söylemesini bekleyecek vaktim yok. Zoey'i bulmalıyım. Nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum ve bir saniye daha bekleyemem.

O konuşmadan ben ağzımdan kaçırdım, "Bay Kloss... Benden hoşlanmadığınızı biliyorum. Daha da ötesi, yıllar önce Zoey'e yaptıklarım yüzünden bana güvenmediğinizi biliyorum ve sizin yerinizde olsaydım ben de kendimi sevmezdim. Ama Zoey'i seviyorum," diyorum ona. İtirafıma hiç şaşırması gibi görünmüyor. Orada öylece durup dinliyor, ben açıkladıkça daha da yaklaşıyor. "Onunla tanıştığım andan beri onu seviyorum ve Liam'a güvenmek için verdiğim kararların son on yıl boyunca peşimi bırakmayacağını bilmiyordum. O zamanlar her şeyi berbat ettim -birden fazla kez- ama bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek, bana güvenebileceğini ve her zaman yanında olacağımı ona kanıtlayarak geçireceğim. Artık kaçmak yok. Artık bahane yok."

Yüz ifadesi bir süre değişmiyor ama sonra gözlerinde bir şey değişiyor. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve derin bir nefes alıyor, ağzının kenarı hafifçe kalkıyor.

"İyi," diyor huysuzca, başını bana doğru sallayarak. "Çünkü Liam denen herif bütün hafta sonu onu izledi ve ben o pisliği hiç sevmedim."

Yanıtına hiç de hazırlıklı olmadığım için kıkırdıyorum ama Bay Kloss yaklaşp elini omzuma koyunca rahatlıyorum.

"Bu hafta sonu, bildiğim hikâyedeki pek çok boşluğu doldurdu. Şimdi neden iptal ettiğin daha iyi anlaşılıyor. Artık nedenini biliyorum."

"Öyle mi? Kim söyledi sana?"

Benim söylemediğimi biliyorum ama belki büyükannem bir şey söylemiştir? Liam'ın bilgi verdiğinden şüpheliyim.

"Ben bir babayım, Brent. Her zaman izliyorum ve eğer bir kız bebeğin olursa anlarsın," diyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup ellerini ceplerine sokuyor.

"Şimdi," sesi alçak ve ciddi, "Git kızımı bul."

Başımı sallıyorum, koridora doğru dönerken boğazım düğümleniyor.

Kaybedecek zaman yok.

Koşmaya başlıyorum, yanlarından geçerken odaları tarıyorum. Bu iş bugün bitecek-Liam Zoey'i benden alamayacak- bir daha asla. Sahip olduğum her şeyle onun için savaşacağım.

Koridorda bir o yana bir bu yana bakıyorum, nereye gideceğimden emin değilim, ama soluma doğru gidiyorum. Gözüme bir şey çarpana kadar koridorda hızla ilerliyorum.

Liam elinde bir yüzükle diz çökmüş. Evlenme teklif ediyor ve kız orada duruyor.

Sadece bir saniye izliyorum, onu reddetmesini bekliyorum ve sonra başını salladığını görüyorum.

Sadece evet dedi.

Sanki sikime bir tokat yemiş gibiyim. Yakıcı acıyı tarif etmek imkansız.

Kapıları açıp Liam'ı ikimize de yaptığı boktan arkadaşlık ve sevgililik için dışarı atmak istiyorum. Onu üniversitedeki bir kadın için terk ettiğini, sonra da düğünlerinden üç hafta önce yine bir kadın için terk ettiğini hatırlatmak istiyorum.

Ona, onu bir ödül olarak kullandığını söylemek istiyorum; başımın üzerinde tutabileceğim bir ödül, uğruna her şeyden vazgeçebileceğim tek şeyin sahip olamayacağım tek şey olduğunu kanıtlamak için.

Ama asla onun mutluluğuyla oynamayacağım.

Onu seviyorum ve onu sevmek, sevdiği adamın ben olmamam ne kadar acı verse de, onun istediği adamla birlikte olmasını izlemektir.

Bir süre onlara bakıyorum. Kız hâlâ adamın önünde duruyor ama artık izleyemiyorum. Başka biriyle birlikte olmasına izin verebilirim ama öylece durup izleyemem.

Arkamı döndüm ve asansöre yöneldim. Uçağım birkaç saat içinde kalkacak. Phoebe ve David'in kırmızı göz için ayrılmasıyla eve gitme vaktim geldi.

Yapmak için geldiğim şeyi yaptım.

Hayatının en önemli gününde arkadaşımın yanıdaydım ve Zoey'nin benden nefret etmeyi bırakmasını sağladım.

Ve sonunda onun tadına bakabildim. Yine de bir daha asla kollarımda uyurken uyanamayacağımı bilmek, muhtemelen hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek.

Resepsiyon salonunun önünden geçiyorum ve büyükannem dışarı çıkıyor. "Zoey'i buldun mu?" diye soruyor.

"Evet, söyledim. Liam'la birlikte."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yapışır.

"Baloda ne oldu, Brent? Liam'ın onu almak için geldiğini söylemiştin. Neden bana hiç gelmediğini söylemedin? Ve neden onu kendin götürmedin?"

"Liam bana bir hata yaptığını söyledi. O gece onu baloya götürmek için eve gelecekti. Eğer onu baloya götürürsem arkadaşlığımızın biteceğini söyledi. Zoey benden nefret etsin diye gideceğini söylediği halde o gece gelmedi."

"Seni aptal," diyor başını sallayarak. "Böyle aptalca bir şey olduğunu biliyordum."

"Büyükanne, onu seçti. Bitti artık. Bitti. Tessa'yı görmek için uçağıma yetişmeliyim."

"Söyle ona, Brent," diyor ama başımı sallıyorum ve asansöre doğru ilerliyorum.

Odama çıkıyorum, hemen bir tişört ve atletik bir eşofman giyiyorum, küçük çantamı tüm eşyalarımınla dolduruyorum ve sonra lobiye iniyorum.

David'e hızlı bir mesaj atarak uçuşum için havaalanına gideceğimi söyledim.

Benim uçuşumun onunkinden önce olduğunu zaten biliyor, bu yüzden onu şaşırtmayacak.

Zoey'i son bir kez daha göremediğim için rahatlamış ve hayal kırıklığına uğramış bir halde asansöre biniyorum. Elindeki o lanet yüzüğü bir kez daha göremem. Yıllarımı, arkadaşlarımızın her buluşmasında yüzüğün parıldadığını ve benimle alay ettiğini görerek geçirdim. Ve Liam'ın istediğim şeye sahip olduğunu bildiği zamanki o kendini beğenmiş sırıtışını.

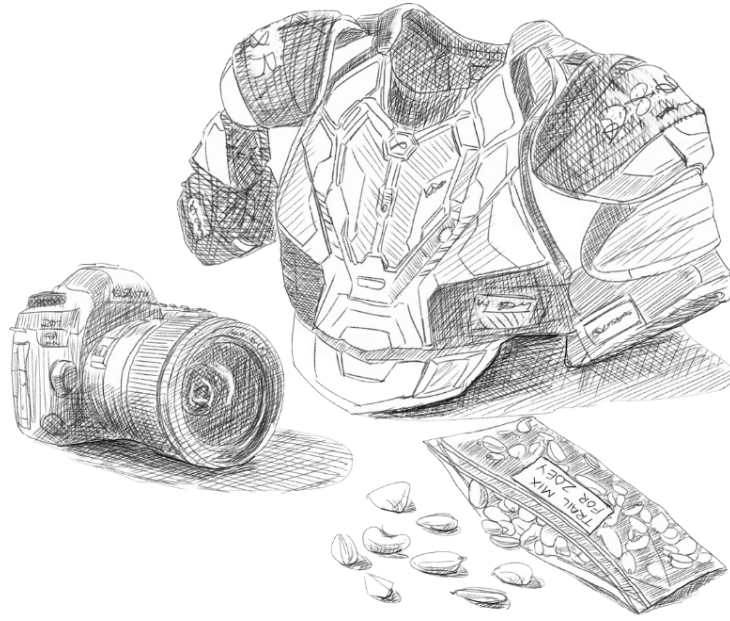
Bu gece bunları kaldıramam.

Araç paylaşım uygulamam aracımın burada olduğunu söylüyor. Kiralık arabayı Zoey için bıraktım. Eşyalarıyla benden daha çok ihtiyacı var.

Aracıma biniyorum ve Zoey'i ve geçmişte aramızda olanları geride bırakırken arkama bakmıyorum.

Tam da hepimizin ait olduğu yere.

CHAPTER TWENTY-TWO

Zoey

Resepsiyona geri döndüğümde salonun yarısının dolu olduğunu görüyorum. David ve Phoebe etrafta dolaşıp herkese veda sarılmaları yaparken insanlar dışarı çıkmaya başlamıştı.

Jamaika'ya giden uçakları birkaç saat içinde kalkacak ve hâlâ her şeyi toplamaları gerekiyor.

Brent'i bulmak için etrafı araştırdım ama onu hiçbir yerde göremedim.

"İşte buradasın!" Phoebe hızlı adımlarla bana doğru yürürken elbisesinin ayaklarının etrafında sallandığını söylüyor. "Nerelerdeydin?"

Liam arkamdan içeri giriyor ve kız kardeşimin yüzü idam edilmek üzere olan bir kadın gibi görünüyor.

"Seni öldüreceğim-"

"Dur bakalım. Ne oldu?"

Liam yanımdan geçerken kız kardeşim "Siz ikiniz nereye kaçtınız?" diye soruyor.

Kız kardeşimden her zaman biraz korkmuştur ve onu suçlayamam.

"Konuşmaya gittik. Ona bittiğini söyledim. Neden? Brent nerede?"

"Seni aramaya gitti. Sonra David havaalanına gittiğine dair bir mesaj aldı."

Ne!

Gitti

mi?

"Ne zaman gitti? Ve neden?"

"Bilmiyorum. Onu gördün mü? Seni Liam'la birlikte bulduğunda onunla konuştun mu?"

"Aman Tanrım," diyorum nefesimin altında, yere bakıp Brent'in ne görmüş olabileceğini hayal ederek.

"Bu hiç güven verici değil, Zoey... ne gördü?"

İçimi çektim.

"Liam muhtemelen tek dizinin üstüne çökmüştür."

"İşte bu kadar. O ölü bir adam!" diyor ve Liam'ı bulmak için etrafında dönüyor.

Kolunu tuttum.

"Bu gece hapse girmeye değmez. Uçağın birkaç saat içinde kalkacak," dedim.

"Brent'in Liam'a vurmanın hapiste bir gece geçirmeye değmeyeceğini düşündüğünden şüpheliyim."

"Ateş et! Brent... Onu bulmam lazım. Muhtemelen şöyle düşünüyordur..." "Liam'ı geri kazanma planın işe yaradı mı?" diye soruyor.

kaşlarını kaldırdı.

Onu tokatlamak ve Brent'i sahte erkek arkadaşım olarak kullanmanın iyi bir fikir olduğunu söyleyenin kendisi olduğunu hatırlatmak istiyorum ama bugün onun düğün günü. Onu azarlamak için balayından sonrasını bekleyeceğim.

"Gitmek zorundayım. Onu bulmam gerek."

"Tanrıya şükür. Evet, git!" diyor ve bana fotoğraf makinesi çantamı uzatıp beni uzaklaştırıyor.

Topuklularımı çekiyorum ve dizüstü bilgisayar çantamı omzuma atıp otel odasına doğru koşuyorum. Belki de bir parçam henüz gitmediğini, hala eşyalarını topladığını ve her şey hakkında uzun bir konuşma yapacağımızı düşünüyor. Odaya daldığımda ondan ya da eşyalarından hiçbir iz bulamadım.

Gitti.

Girişteki yuvarlak masanın üzerinde bir not, bir kilitli poşet karışım ve kiralık arabanın anahtarları var.

Yarınki eve dönüş uçuşunuz için. Nişanınız için tebrikler. İyi bir takım olduk.

Sahte ilişkimizin hâlâ Liam'ın benimle birlikte olmak istemesiyle sonuçlanacağını umduğumu düşünmesi kalbimi paramparça ediyor. Sanırım Brent'in böyle düşünmesine neden oldum, bu yüzden şaşırmamalıyım.

Dizüstü bilgisayar çantamın içindeki cep telefonuma uzanıp onu arıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. Düğün için telefonunu kapatmış olmalı.

Ona ulaşmalıyım ve şimdi ulaşmalıyım.

Kiralık arabanın anahtarını ve karışımı alıp ikisini de kamera çantama tikiştiriyorum ve kapıya doğru koşuyorum, çıkarken de çantamı alıyorum.

Şu anki tünel görüşümle bagajım ya da ekipmanım umurumda değil. Brent'in gördüklerini açıklığa kavuşturmam gerekiyor ve bu her şeyden daha önemli.

Elbisemle aşağı iniyorum ve keşke en azından spor ayakkabılarımı alsaydım diyorum. Şimdi durmak bir seçenek değil.

Büyükannemin kapının yanında durup etrafa baktığını gördüm. "Büyükanne?"

Sağ eli rahatlamış bir şekilde göğsünü kavırıyor. "Tanrıya şükür, seni özlediğimi sanmıştım. Sana bir şey söylemem gerek" diyor ve elimi tutmak için uzanıyor.

Ayrılmamı çoktan özlediğinden endişelendiğine göre bu önemli olmalı.

"Ne var? Ne oldu?"

"Brent'in cesaretini toplayıp sana kendisinin söyleyeceğini düşünmüştüm ama evlenmek üzere olduğun adam hakkında bir şeyler bilmen gerekiyor. Her şeyi bilmeden bunu yapmana izin veremem."

"Evlenmek üzere olduğum adam mı?" Ben soruyorum.

Şimdi beni kaybetti. Kimden bahsediyor?

"Brent, Liam'ı senin seçtiğini söyledi." Yani Liam'ın evlenme teklif ettiğini görmüş.

"Brent'i gördün mü? Ne zaman?"

Onun yanından geçip otoparka doğru bakıyorum.

"Çoktan ayrıldı ve havaalanına doğru yola çıktı. Kalıp seninle konuşmasını sağlayamadım. Sana Liam'ın balo gecesi onu aradığını ve seni baloya götürmesinin Brent'in Liam'la olan arkadaşlığına mal olacağı tehdidinde bulunduğunu söylemeliydi. Brent o yıl zaten çok şey kaybetmişti... Liam'ı da kaybedemezdi."

Az önce bana söylediği şey omurgamda şok etkisi yarattı. Çok da mantıklı. Brent ve Liam o zamanlar çok yakınlardı.

"Bunu sana Brent mi söyledi?" Ben sordum.

"Liam ona o gece seni baloya götürmek için San Diego'ya gideceğini söyledi. Ortaya çıkmadı, böylece Brent seni ekmiş gibi görünecekti ve ertesi gün günü kurtarmak için ortaya çıktı. Liam, Brent'i bir daha asla düşünmeyeceğinden emin olmak istedi."

Liam'ın bunu yaptığına inanamadığımı söylemek istiyorum ama Liam hakkında kendime yalan söylemiş olurum... yine. Şimdi neden hep Liam'a ihtiyacım varmış gibi hissettiğimi biliyorum, onsuz kendimi kaybolmuş hissetmemi sağlıyordu.

"Gitmek zorundayım. Onu bulmak zorundayım."

"Git tatlım," diyor ve yoldan çekiliyor.

Cehennemden çıkmış yarasa gibi havaalanına gidiyorum. Trafik ve kiralık arabayı otoparka bırakma zorunluluğu arasında, uçağına yalınayak yetişmek için koşturuyorum. Bu noktada ayaklarımın ne kadar kaldırım sakızına dokunduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Gişe görevlisinin yanına gidiyorum ve gece elbiseme şöyle bir bakıyor. Sanki bunun kariyerinin en tuhaf alışverişı olacağını hissetmiş gibi yüzü buruştu.

"Lütfen, sevdiğim adam o uçakta ve az önce eski sevgilimin bana evlenme teklif ettiğini gördü. Ona bunu doğru görmediğini söylemek için uçağı binmem gerekiyor."

"Onu arayamaz mıydın?" diye soruyor makul bir çözümle.

"Telefonunu kapattı. Lütfen," diye yalvarıyorum, kollarımı masaya yaslayarak.

Her zaman ağlamak istememe neden olan o hayvan barınağı reklamlarındaki üzgün köpeklerin en iyi versiyonunu çağırıyorum.

Bahse girerim o hayvanlar paralı aktörlerdir.

"Sorun çıkaracak mısınız hanımefendi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, yemin ederim," diyorum ona, ellerimi yemin eder gibi havaya kaldırarak. "Sadece önümüzdeki birkaç saati ondan başka biriyle birlikte olmak istediğimi düşünerek geçirmeden önce ona söylemem gerekiyor. Lütfen, yalvarıyorum."

Bilgisayar ekranına bakıyor.

"Tamam, uçakta bir koltuğum kaldı. Tuvaletin arkasındaki orta koltuk."

Bu noktada onunla otuz saniye konuşabileceksem uçağın göbeğinde bagajlarla birlikte oturacağım.

"Ben alırım." Rezervasyonu yapılmış bir uçuşta sadece bir koltuğum olduğu için minnettar bir şekilde havaya zıplıyorum.

Bana yan gözle bakıyor, eminim ki amirinin deli bir kadını içeri aldığı için onu kovacağını düşünüyor.

Uçuşta balo elbisesi giyeceğim ama en iyi şekilde davranacağım. Onu bu şekilde kirletmezdim.

"Çok teşekkür ederim! Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

Biniş kartını yazdırıyor ve sonra tezgâhın üzerine bırakıyor. Onu aldım ve TSA'ya koştum.

Gecenin bu saatinde çok fazla uçuş olmadığı için sadece birkaç kişiyle birlikte hızlıca geçiyorum.

Uçuşum için son çağrı terminalde yankılanıyor ve kapıya doğru koşuyorum, elbisem ayak bileklerimin etrafında sallanıyor ve çıplak ayaklarım pes etmek üzere.

"Bu benim! Bu benim!" Koridorda kapı görevlisine doğru koşarak bağırıyorum.

Orada duruyor ve kapıda beni bekliyor.

"Özel bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor ve gülümseyerek elbisemi inceliyor.

"Onun gibi bir şey," diyorum ona.

Brent'e istediğim tek kişinin o olduğunu söylemenin çok özel olduğunu söyleyebilirim.

Biletimi tarıyor ve ben de uçuş görevlisinin beni beklediği uçağın kapısına doğru koşuyorum.

"Gemiye hoş geldiniz," diyor zoraki bir gülümsemeyle.

Eminim herkes yerleştikten sonra uçağına binen son dakika yolcularını seviyordur.

"Teşekkürler." Kalbim koşmaktan kontrolden çıkmış ve sinirlerim gerilmiş bir halde yanından geçip gidiyorum.

Brent'i gördüğümde neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu düşünmek için fazla zamanım olmuyor çünkü o birinci sınıfta ikinci sırada oturuyor.

İçkisinden başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. Beni gördüğüne şaşırmış gibi gözleri parlıyor.

"Ne yapıyorsun? Uçağının yarın olduğunu sanıyordum?" diyor, elbisemi de tarayarak.

Anlıyorum... Uçakta resmi kıyafetli bir kadın görmek alışılmadık bir durum.

"Öyle... ya da... öyleydi, ama sizinle konuşmam gerek," diyorum ona. "Hanımefendi, yerinize oturmanız gerekiyor," dedi uçuş görevlisi.

diyor.

Omzumun üzerinden arkamda duran uçuş görevlisine bakıyorum. Öncekinden daha da sinirli görünüyor.

"Tamam, yapacağım. Ben sadece..."

"Bu uçağa nasıl bindin?" diye soruyor.

Brent'le yüzleşmek için geri döndüm. "Karşıdaki ajan beni yukarı taşıdı. Sana söylemem gereken bir şey var..."

"Hanımefendi... koltuğunuz," diyor uçuş görevlisi tekrar, sesi bu sefer biraz daha güçlü.

Emirlerine itaat ediyormuşum gibi görünmek için bir adım daha atıyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve bardağındaki kehribar rengi sıvıyı izlemek için aşağı bakıyor.

"Bana söylemene gerek yok. Ben zaten biliyorum." Sesi kasvetliydi.

Onun benden bu şekilde uzaklaştığını görmek beni öldürüyor. "Hayır, ben-"

"Hanımefendi!" diyor uçuş görevlisi, beni öne doğru iterek.

Bu uçuştan atılmak istemiyorum ve o beni tam anlamıyla bir çoban köpeği gibi koltuğuma çekiyor.

Tamam, anladım. Tanrım.

"Hayır dedim!" Omzumun üzerinden Brent'e bağıríyorum.

Uçuş görevlisi beni sonuna kadar götürdü ve koridor koltuğunda oturan adam beni içeri almak için ayağı kalktı.

"Ben de gidecektim," diyorum omzumun üzerinden uçuş görevlisine.

"İşte şimdi oldu. Yetişmemiz gereken bir tekerlek zamanı var ve diğer herkesin aktarma uçuşlarına geç kalmasına neden olmayacaksın."

Diğer yolcuların gözlerinin bana dikildiğini görüyorum ve çenemi kapatmanın tam zamanı olduğuna karar veriyorum.

Yerime oturdum ve ayakta duran adama benim için kalktığı için teşekkür ettim.

Kamera çantamı altıma almak için eğildim ve tekrar doğrulduğumda, koridor arkadaşımın üzerinde iri yarı bir adam duruyordu.

Yanımda oturan adam "Kahretsin, sen Brent Tomlin'sin" dedi.

"Evet, sen de benim koltuğumdasın," diyor Brent.

"Siz birinci sınıfta değil miydiniz?" diye soruyor koridor koltuğundaki adam.

Koridordaki adama biniş kartını uzatarak, "Evet, şimdi de sen," diyor. "Uçuş görevlisinden sana yeni bir viski getirmesini istedim. Mutlu Noeller."

Koridor koltuğunda oturan adam şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Brent neden birinci sınıftan vazgeçip sıkışık uçağın en arkasında otursun, hiçbir fikrim yok ama umarım koridordaki adam kışını kaldırır çünkü bunu gerçekten öğrenmek istiyorum.

Sırt çantasını ve ceketini alıp ayağa kalkar.

"Sağ ol dostum! Bunu daha sonra benim için imzalar mısın?" diye soruyor biniş kartını alırken.

Brent sırtarak, "Yoldan ne kadar hızlı çekilersen, olasılık o kadar artar," diyor.

Adamla dalga geçiyor, ama gözlerindeki küçük bir ateş bana, aramızda duran adam yakında hareket etmezse, Brent'in bu onuru yapacağını söylüyor.

Adam yüzünde bir gülümsemeyele çabucak ayrılır.

Brent yanıma oturuyor ve tüm vücudunu bana doğru çeviriyor. Yemin ederim uçaktaki herkes bize bakıyor.

"Merhaba," diyorum, biraz şaşkınlıkla.

"Daha önce ne demiştin?" diye soruyor, bana doğru eğilirken gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Uçuşumu öne aldım."

"Hayır, ondan sonra... uçuş görevlisi seni koridordan aşağı ittiğinde" diye soruyor.

"Hayır dedim," diyorum ona.

"Daha açık olabilir misiniz... lütfen?" diye sorar.

"Liam evlenme teklif ettiğinde hayır dedim. Ona artık aşık olmadığımı söyledim."

Brent'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Sahte erkek arkadaşıma karşı bir şeyler hissediyorum ve bu sabahki teklifinin hâlâ geçerli olmasını umuyorum."

"Başını evet anlamında salladığını gördüm."

"Bana sana aşık olup olmadığımı sorduğunda başımı salladım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkık. Onda sevdiğim orantısız bir sırıtış.

"Beni seviyor musun?"

"Evet. Ve büyükannen bana balodan ve Liam'ın senden nefret etmem için yaptıklarından bahsetti."

"Liam'ı reddetmeden önce mi sonra mı söyledi?" Garip bir soru gibi görünüyor.

"Bunun ne önemi var ki?"

"Beni gerçeği öğrenmeden önce mi yoksa öğrendikten sonra mı seçtiğini bilmem gerekiyor" diyor.

"Liam'ın dizinin dibinden ayrıldıktan sonra bana seni bulmamı ve isteyip istemediğini sormamı söyledi."

Yüzüne dolu dolu bir gülümseme yayıldı.

"Ben de seni istiyorum. Seni İspanyolca dersinde gördüğüm ilk günden beri istiyorum. Seni tanıdığımdan beri seviyorum."

Ona doğru eğiliyorum ve o da elini boynumun arkasına dolayarak dudaklarımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor.

"Mile high?" diye soruyor, ağzıma karşı soruyor.

Kıkırdıyorum. "Bu biraz zor olabilir. Ben senin yatağında düşünüyordum," diyorum.

"Benimle eve geliyor musun?" diye soruyor. "Gelmemi istiyor musun?"

Gözleri dudaklarıma kaydı. "Gitmene izin vereceğimi hiç sanmıyorum."

"Belki de hiç yapamayacağım."

Gülümsemesi genişler.

"Gelecek haftaki maçta benim koltuklarıma oturur musun? Tessa, Lake Powers'ın koltuklarında onların yanında oturuyor," diyor gözlerinde küçük bir parıltıyla.

"Senin formanı giyebilir miyim?"

Lisedeyken giydiği numarayı hâlâ giyiyor ve bunca yıldan sonra nihayet benim de giyebileceğimi düşünmek çok komik.

"Başka bir şey giymene izin vermeyeceğim," diyor. "Bu gerçek mi?" Öpüşürken soruyorum.

"Her zaman öyleydi, Zoey."

EPILOGUE

Zoey

Brent'in kombine biletlerinin bulunduğu sıraya, oyuncu tüneline doğru adımımı attığımda içimi tuhaf ama tanıdık bir his kaplıyor, arenanın tanıdık uğultusu duyularımı dolduruyor. Soğuk hava yanaklarımı ısıyor ama daha şimdiden içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. İlk kez burada, Brent'in koltuklarında oturup Brent'in maçını izliyorum ve sandalyeye oturduğumda gözlerim

Aşağıdaki buz. Brent'in adı, Tomlin, sırtımda yayılıyor ve sonunda olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum.

"Nihayet..." Arkamdan tanıdık bir ses dikkatimi çekiyor. Döndüğümde birkaç sıra arkada duran büyükannemin yüzünde geniş bir sırıtış görüyorum. "Bunca yıldan sonra doğru formayı giyiyorsun. Nasıl bir duygu?"

Bir kahkaha atıyorum, üzerimdeki Hawkeyes formasına bakıyorum, kumaşı göğsümün üzerinde düzeltiyorum. "Sanki uzun zamandır yapıyormuşum gibi."

Büyükannem yanıma otururken omzumu okşuyor ve son derece gururlu görünüyor. "Sana çok yakışmış," diyor. "Biliyor musun... Brent'in annesi arada bir senin hakkında yorumlar yapardı. Liam'in formasıyla maçlara gelmenin çok şirin olduğunu düşünürdü. Ama her zaman senin ve Brent'in daha iyi bir çift olacağınızı düşünürdü."

Sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Brent'in annesi Brent'le çıkmamı istedi.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedim ona.

Buzdaki oyuncuları izlerken başını sallıyor.

"Brent'in her iki ebeveyni de şu anda ona tezahürat yaptığınızı görse çok heyecanlanırdı. İkinizi birlikte görmeyi çok isterlerdi."

Kalbim neredeyse doldu ve patlayacakmış gibi hissediyorum. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Ona söyledim.

Bana gülümsüyor. "Herkesin bunca zamandır sizi desteklediğini bilmeniz gerektiğini düşündüm. Şimdi oğlumuzun San Diego'yu yerle bir edişini izleyelim," diyor yumruklarını sıkarak.

Oyuncular buzun üzerinde ısınmaya başladılar bile, paten sesleri donmuş yüzeyi kesiyor. Stadyumun ışıkları buzdan yansıyor ve Brent'in takımla birlikte kaydığını görüyorum, güçlü adımları içimde bir heyecan yaratıyor. Pistin sahibiymiş gibi hareket ediyor, tıpkı okulda olduğu gibi her hareketinden güven fışkırıyor, ama şimdi onda her zamankinden daha fazla güven var.

Koltuğuma yerleşip tüm stadyumu tarıyorum, burada olduğum için neredeyse başım dönüyor. Hawkeyes formalarıyla dolu bir deniz var, birçoğunda Brent'in numarası var. Bu kadar çok insanın onun için burada olduğunu görmek gerçeküstü. Artık bu dünyanın, onun dünyasının bir parçası olduğumu fark ettiğimde kalbim biraz hızlı atıyor.

Döndüğümüzden beri evinden neredeyse hiç çıkmadık, daha doğrusu yatağından neredeyse hiç çıkmadık. Adam kaybettiği zamanı nasıl telafi edeceğini biliyor ve ben de onun cinsel iyilikler biçimindeki yalvarışlarının her saniyesinden zevk alıyorum. Bunu telafi etmek zorunda olduğundan değil, onu affettim ve şimdi sadece yoluma devam etmek ve birlikte geleceğimize bakmak istiyorum.

Oyun hızlı başlar, Brent buzun üzerinde hücumla geçer. Çarpışan vücutların, buza vuran sopaların ve pist boyunca savrulan diskin sesi havayı dolduruyor ve kalabalığın gürültüsüne karışıyor. Brent kaleyi her geçtiğinde, gözlerim onun her hareketini takip ediyor. O bir güç ve kontrol bulanıklığı, yüzü odaklanmış durumda ve onunla gurur duymaktan kendimi alamıyorum.

Bir gol atılıyor, stadyum tezahüratlarla inliyor ve ben de herkesle birlikte ayağa fırlıyorum. Her şeyin ortasında Brent'i gördüğümde kalbim kabarıyor, takım arkadaşları onu kutlamak için etrafını sarıyor. Dönüp tribünlere bakıyor ve beni aradığını anlıyorum. Gözlerimiz kilitlendiğinde, yüzüne bir gülümseme yayılıyor - sadece gerçekten mutlu olduğunda verdiği o nadir, gerçek gülümsemelerden biri. Ona küçük bir el sallıyorum ve oyuna geri çekilmeden önce gözleri keyifle kırışıyor.

Dakikalar geçiyor ama aklım hâlâ bana bakışında. Sanki hâlâ burada, tribünde, onun numarasını taşıdığımı inanamıyormuş gibi. Ve sadece beş gün önce onunla yan yana oturduğumuzu ve tüm hafta sonu boyunca onu görmezden gelmenin bir yolunu bulmaya çalıştığımı düşünmek çılgınca, şimdi ikimiz de doyamıyoruz.

Maçın bittiğini gösteren son düdük çaldığında, arenadaki enerji elektrikli. Hawkeyes kazanmıştı ve kalabalık heyecandan çılgına dönmüştü. Başım

soyunma odasına inmiş, Tessa ve diğer eşler ve kız arkadaşlarla birlikte bekliyor. Tessa ayaklarının üzerinde zıplıyor, heyecanı hissediliyor.

"Sende o 'erkeğimle gurur duyuyorum' ışıltısı var," diyerek omzunu omzuma çarpıyor.

Noel sabahı Tessa ve Lake, Brent'in evinde yarı çıplak bir kadın olmasını beklemeden hediyeleri açmak için Brent'e geldiler. Benim Brent'le birlikte eve gelmemin yarattığı kaos yüzünden, ertesi sabah Tessa, Lake ve Hawkeyes takımının yarısıyla planları olduğunu tamamen unutmuştu.

Noel sabahı Brent'le birlikte Hawkeyes Noel'ine gittim ve Brent'in deyimiyle "Hawkeyes Kızları"yla tanıştım. Şimdiden yapışkan çörek yemeğine davet edildim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa lezzetli geliyor.

İnkâr etme zahmetine girmeden gülümsüyorum. "Onu orada izlemek inanılmazdı."

"Ve daha da iyi olacak." Tessa, ekibin terli ve yorgun ama muzaffer bir şekilde çıkmaya başladığı kapıya doğru başıyla işaret ediyor.

Brent adımlarını atıyor, gözleri hemen bana kilitleniyor. Duraklamıyor ya da tereddüt etmiyor; hokey çantasını omzuna asmış, hâlâ takımını giymiş bir şekilde doğruca bana yöneliyor. Kararlı bakışları kalbimi yerinden oynatıyor, göğüs kafesime doğru çılgınca çarpıyor.

Ben daha bir şey söyleyemeden Brent çantasını yere bırakıyor, beni kendine doğru çekiyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Ben daha tepki vermeye vakit bulamadan dudakları dudaklarımda. Sert, iddialı bir öpücük, sıcaklık ve tutku dolu. İçinde eriyorum, dünyanın geri kalanı kaybolurken kollarım boynuna dolanıyor.

Geri çekildiğinde alnı benimkine dayanıyor, nefes alış verişini ağırlaştırıyor. "Tanrım, bu gece burada olman çok güzeldi" diyor, sesi kısık ve boğuk, sanki bütün gece orada bağırmış gibi. "Seni o koltukta görmek..."

benim formamı giyiyorsun. Keşke seni oraya daha önce koyabilseydim."

Vücudunun sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şey ondan yayılan sevgiyle ilgili olan bir sıcaklık içime yayılıyor. "Ben de burada olduğum için mutluyum," diye fısıldıyorum, elimi yanağına götürerek. "Orada harikaydın."

Sırıtıyor, gözleri gururla parlıyor. "Sen izlerken daha iyi oynuyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Ne olursa olsun harika oynuyorsun, Brent."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor. "Olabilir. Ama sen buradayken durum farklı. Sen yanımdayken daha fazla enerjim varmış gibi hissediyorum."

Dudağımı ısıriyorum, göğsümde yükselen karşı konulmaz duyguyu zapt etmeye çalışıyorum. "Burada olacağım. Bunu kaçırmam."

Kıkırdıyor, bu sefer şakağımı öpüyor. "Öpsen iyi olur. Kazanmam gereken bir Stanley Kupası var ve sen o koltukta oturmadan bunu yapamam."

Bir an için orada duruyoruz, birbirimize sarılmışız, arenanın sesleri arka planda kayboluyor. Bu doğru hissettiriyor - uzun zamandır her şeyden daha doğru.

Ona bakıyorum, kalbim kabarıyor. "Bana nerede ihtiyacın olursa orada olacağım. Seni seviyorum."

Brent'in gözleri beni kendine çekerken daha da yumuşuyor, dudakları alnıma değiyor. "Ben de seni seviyorum, Zoe. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim."

Stadyumun sesleri etrafımızdaki havayı doldururken, buna sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ediyorum - Brent, hokey, birlikte inşa ettiğimiz bu hayat. Ve hiç şüphesiz, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum.

SON

Daha fazlasını mı istiyorsunuz? Dijital okuyucular için BRENT VE ZOEY - BEŞ YIL SONRA adlı BONUS bölümü [buradan edinebilir](#) veya şu adrese gidebilirsiniz

www.kennaking.com ve ciltsiz kitap okuyucuları için
BONUS İÇERİK sekmesine göz atın!

Okumaya devam etmek ister misiniz? Yanlış Skor, Kitap #9 ve serinin SON kitabı için Ön Sipariş, buraya tıklayın [WRONG SCORE](#)

Tüm yeni çıkan kitaplar, sesli kitaplar, basılı kitaplar ve daha fazlası hakkında BİLGİ sahibi olmak için HABER Kenna King'in haber bültenine abone olun, böylece hiçbir şeyi kaçırmazsınız [BURAYA](#) tıklayın veya BONUS İÇERİK için www.kennaking.com adresini ziyaret edin!

Okuduğunuz ve yazma alışkanlığımı desteklediğiniz için teşekkür ederim ;). Serinin diğer kitaplarını kaçırdıysanız, seriyi [Yazar Merkezi](#)'nde veya web sitemde bulabilirsiniz!

E-posta (kenna@kennaking.com) veya Instagram (@kennakingbooks) aracılığıyla bana ulaşmaktan çekinmeyin! Sizden haber almayı seviyorum.

Filthy Score'u okuduğunuz için teŖekkr ederiz!
Bir sonraki kitap olan Brutal Score'u okumak için Amazon'da
veya web sitemde bulabilirsiniz.

Kenna'yı buradan takip edebilirsiniz:

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.